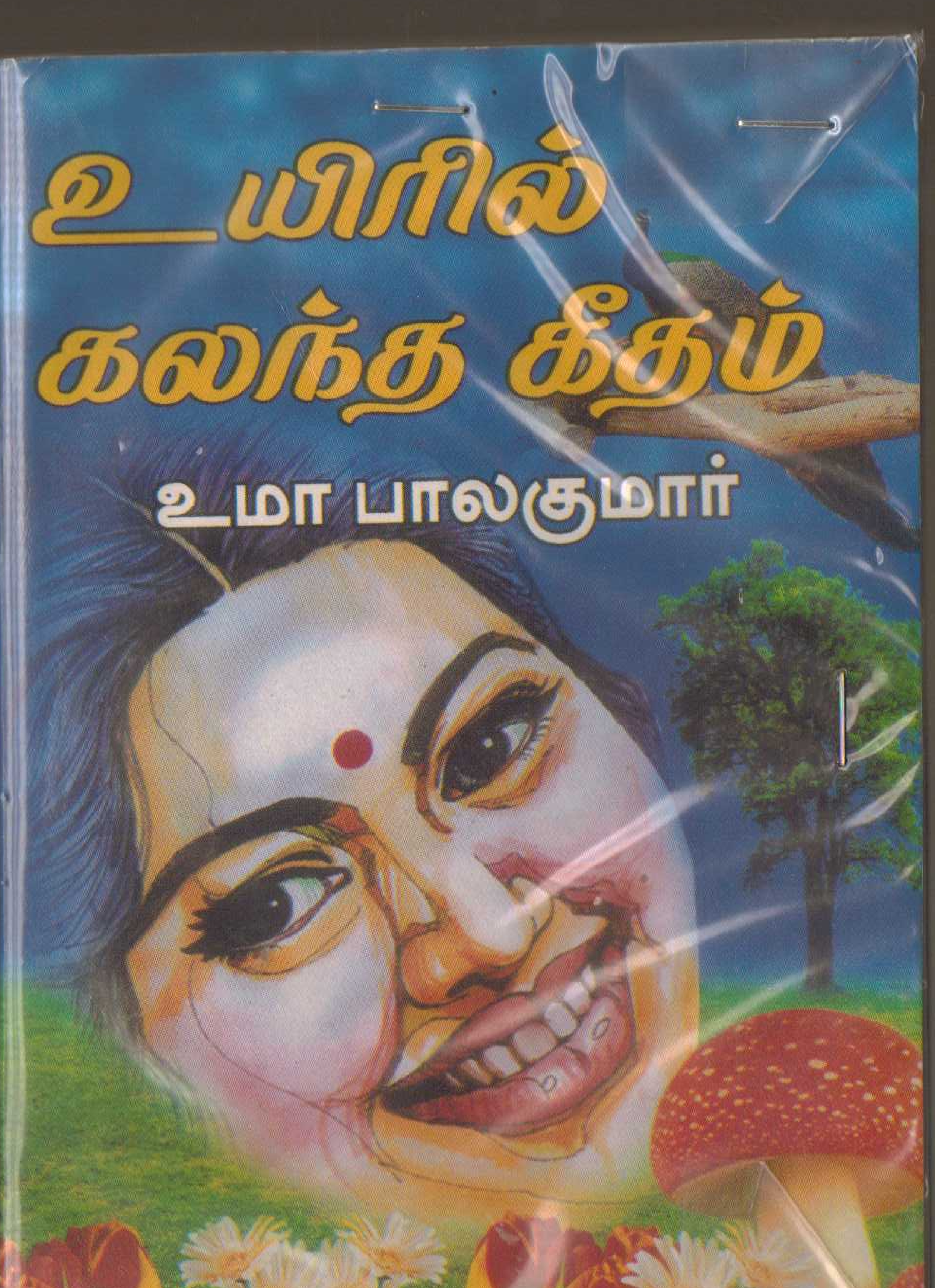
உயிரில்
கலந்த கீதம்
உமா பாலகுமார்

உள்ளே...

1. உயிரில் கலந்த கீதம்! 5

2. சகியென்று சரணடைந்தேன் 93

★

உயிரில் கலந்த கீதம்!

1

வாசலில் பாதம் பதித்து அவள்
வண்ணத்துப்பூச்சியாய் சென்ற பிறகும்...
அவள் கொலுசின் சங்கீதம்...
அவன் செவிமடல்களை...
இனிய கீர்த்தனையாய்
வருடிச் செல்வதாய்...!

ஆதவனின் கண்கள் பூமிக் காதலியை பிரியப் போவதை எண்ணி சோகமாகச் சிவந்து போயிருந்த பொன்மாலைப் பொழுது! கோடை மழையில் குளித்து, புத்துணர்வுடன் இருந்த மரங்கள் தென்றலில் தலைதுவட்டிக் கொண்டிருந்தன.

மலர்களின் முகவரியைத் தேடி வண்ணத்துப் பூச்சி ஒன்று அலைபாய்ந்தபடி அங்குமிங்கும் பறந்து கொண்டிருந்தது. சிறகு விரித்த பறவை இனங்களுடன் கதிர்கள் விரிந்த வயல்களும் சாலையின் இருபுறமும் பரவித்தெரிய, அதற்கு மதில் சுவராய், தூரத்தில் தென்னை மரங்களின் அணிவகுப்பு!

சுத்தமான காற்றும், அமைதியான அந்தி மாலையும், சுற்றிலும் தெரிந்த பச்சைப் பட்டு விரிப்பும் ஸ்ருதிலயாவின்

மனதிலும் இனிமையை படரச் செய்வதாய்! ஜன்னலோரத்தில் அமர்ந்து இயற்கையை ரசித்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ருதிலயாவுடன், அவளுடைய அப்பா வாசுதேவனும் தாய் ரமணியும் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களுடைய கார் தஞ்சாவூரை அடுத்திருந்த கிராமத்திற்குள் சென்று கொண்டிருந்தது. ரமணியுடைய சொந்த ஊர் அது! நாளை மறுநாள் அவருடைய அண்ணன் மகன் விஜய்க்குத் திருமணம்.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் தன் குடும்பத்தினரைப் பார்க்கப் போகும் பரவசம் ரமணியின் முகத்தில் அதிகமாய்! வாசுதேவனுக்கு உறவென்று யாருமில்லை என்றாலும், அவர் படிப்பையும் உத்தியோகத்தையும் பார்த்தே ரமணியைத் திருமணம் செய்து வைத்தார் அவளுடைய தந்தை. ஸ்ருதி அவர்களுக்கு ஒரே மகள். இந்த வருடம்தான் பி.எஸ்சி. முடித்திருக்கிறாள்.

வாசுதேவன் கோயம்புத்தூரில் அதிகாரியாக இருக்கிறார். ஸ்ருதிக்கு எப்போதுமே பாட்டி வீட்டுக்குச் செல்வதென்றால் கொள்ளைப் பிரியம்! கார் அந்த ஊரிலிருந்த பெரிய வீட்டின் முன் சென்று நின்றபோது, அங்கு கூடியிருந்த உறவினர்களும் ஊர்ப் பெரிய மனிதர்களும் அவர்களை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றனர்.

வாசலில் பெரிய பந்தல் போடப்பட்டு, வீட்டுக்கு கல்யாணக் களை வந்திருந்தது. ஸ்ருதியின் மாமாவும் மாமியும் அவர்களை உள்ளே அழைத்துச் செல்ல, பாட்டி பர்வதம் அவளைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு உள்ளே கூட்டிச் சென்றார். நடுவில் பெரிய முற்றத்துடன் சுற்றிலும் தூண்கள் சூழ்ந்த தாழ்வாரங்களுடன் அந்த வீட்டின் விஸ்தீரணமான அமைப்பும், கம்பீரமான அழகும் அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.

''அம்மாச்சி... விஜயை எங்கே காணோம்? நான் வரேன்னு தெரிஞ்சும் வீட்டில இல்ல பாத்தீங்களா?'' சலுகையுடன் கேட்டபடி, பாட்டியின் தோளில் உரிமையுடன் சாய்ந்து கொண்டாள்.

''அவனோட நண்பர்களுக்கெல்லாம் பத்திரிகை வைக்கப் போயிருக்கான்டா... இப்ப வந்துடுவான்..'' என்றார் வாஞ்சையுடன். விஜய் வந்தவுடன் அவனைக் கிண்டலும் கேலியும் செய்து கொண்டே பொழுது ஓடியது. அவனுடைய அக்கா ஸ்வர்ணாவும் குடும்பத்துடன் வந்துவிட - அன்றிரவு அவர்கள் உறங்குவதற்கு ஒரு மணியானது.

கையில் பாட்டி வைத்துவிட்ட மருதாணியைக் காய வைத்தபடியே ஸ்வர்ணாவும், ஸ்ருதியும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பழைய கதைகளும், சிறு வயது நினைவுகளுமாய் கல்யாணப் பேச்சும் இணைந்து கொள்ள, ரம்யமாகஇருந்தது. அது ஒரு பாசமான வீடு.. நேசப் பறவைகளின் வீடு!

ஸ்ருதி, விஜய்யிடம், ''ஏய்... ஜனனி கிட்டே ஃபோனிலாவது பேசினியா? இல்லை.. வெட்கப்பட்டுட்டுப் பேசாம இருந்திட்டியா? உன்னை நம்ப முடியாது! நேரா போய் பாத்துட்டு வந்தாலும் வந்திருப்பே..!'' - குறும்புடன் வந்தது அவள் குரல்.

''ஆமாம்... நேராவே போய்ட்டு வந்துட்டேன். 'எனக்கு ஒரு வாயாடி அத்தை பொண்ணு இருக்கா... ஸ்ருதின்னு! அவகிட்ட

மட்டும் கொஞ்சம் கோஃபுல்லா இரு'ன்னு சொல்லிட்டு வந்திருக்கேன்..''

''நான் வாயாடியா? இரு.. இரு.. உன்னோட ஒய்ஃப் வரட்டும், பாப்போம்... அவ எப்படி இருக்கான்னு! ஆனா அவ பாவம்...! உன்னைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டு என்ன பாடுபடப் போறாளோ..'' பரிதாபத்துடன் கூறினாள்.

அதற்குள் வர்ணாவும், ''நீ சொல்றது கூட சரிதான்! இந்த முசுடு கிட்ட மாட்டிக்கிட்டு, அவ என்ன அவஸ்தைப்படப் போறாளோன்னு நினைச்சா கஷ்டமாதான் இருக்கு!'' என்றாள் கேலியாக.

''நீங்க ரெண்டு பேரும் போதும்... என் பேரைக் கெடுக்கறதுக்கு! அக்கா.. அங்க அத்தான் அழற சத்தம் கேக்குது பாரு.. என்னன்னு போய்க் கேளு! உன்னைக் கல்யாணம் செஞ்ச பயத்திலே இருந்து இன்னும் அவர் தெளியவே இல்லையே பாவம்!''

''போடா... அங்க அழறது என் பையன்!'' என்றபடி அவன் தலையை செல்லமாகக் கலைத்துவிட்டு எழுந்து சென்றாள் ஸ்வர்ணா. அவளிடம் திரும்பிய விஜய், ''ஸ்ருதி! உன் படிப்புதான் முடிஞ்சிடுச்சே... நீ எப்போ கல்யாணச் சாப்பாடு போடப் போறே?'' குறும்புச் சிரிப்புடன் கேட்டான்.

''அதெல்லாம் இப்ப ஒண்ணும் கிடையாது. நான் கொஞ்ச நாள் வேலை பாக்கணும்... சுதந்திரமா இருக்கணும்! ஒரு ரெண்டு வருஷமாவது லைஃபை என்ஜாய் பண்ணிட்டு, அப்புறம்தான் கல்யாணமெல்லாம்! உன்னாட்டம் மாப்பிள்ளையைக் காமிச்சவுடனே மாட்டிப்பேன்னு நினைச்சியா?'' உதட்டை சுழித்தபடி கூறினாள்.

''மாமா ரொம்ப ஸ்ட்ரிக்டாச்சே... உன் ஆசைக்கெல்லாம் ஒத்துப்பாரா? உடனே மாப்பிள்ளை பாத்துட்டா என்ன பண்ணுவே?''

''ப்ச்... நீ வேற பயமுறுத்தாதே விஜய்! அம்மா கிட்டே சொல்லித்தான் மெதுவா அப்பாவோட பேசணும்..'' மெலிதான பயம் தெரிந்தது குரலில்! வாசு, தான் நினைத்ததை சாதிக்கும் ரகம்... ரமணி பொறுமையானவர் என்பதால் பொதுவாகப் பிரச்சினைகள் வருவதில்லை.

''சரி பசங்களா.. பேசினது போதும், வந்து படுங்க'' என்று பாட்டி அழைத்தபோது எழுந்தவள், ''உன்னோட கனவுல ஜனனி வந்து உன்னைத் தூங்க விடாமப் பண்ணட்டும்... ஸ்வீட் ட்ரீம்ஸ்!'' விஜயைக் கிண்டல் செய்து விட்டுப் படுத்தவளுக்கு, எப்போதுமே தனியறையில் மெத்தையில் தூங்குவதை விட, பாய் விரித்து வரிசையாக அன்பினால் கோர்க்கப்பட்ட அன்றில்களாய் உறங்கியது மனதிற்கு இதமாய்!

மறுநாள் காலையில் எழுந்தவுடனே, ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்கச் சென்றபோது சப்த சாகித்யம் செய்து ஊரையே எழுப்பிக் கொண்டிருந்த சேவலும், போர்ஷெட்டிலிருந்து வழிய ஆரம்பித்திருந்த தண்ணீரும், சாணம் தெளித்து கோலமிடப்பட்டிருந்த வாசல்களும் விடியலுக்கு கட்டியம் கூறின.

வீட்டிற்கு வந்தபோது அமெரிக்காவிலிருந்து ரமணியுடைய தங்கை விமலா சென்னைக்கு வந்து விட்டதாகவும், இன்று அதிகாலையில் காரில் கிளம்பி இங்கு வருவதாகவும் பாட்டி கூறியபோது மகிழ்ச்சியில் மனம் றெக்கைக் கட்டிப் பறந்தது.

''ஸ்ருதி! நான் உனக்கு தைச்சு வைச்சிருக்கற பட்டுப் பாவாடை, தாவணியைப் பார்த்தியாடா.. பிடிச்சிருக்கான்னு வந்து பாரு'' என்றபடி அவர் அழைத்துச் செல்ல, எல்லாமே அவளுக்குப் பொருத்தமாக இருந்தது. அவருக்குப் பிடித்த மாதிரி உடையணிந்து பேத்தி ஒரு இளவரசியைப் போல் இருக்க வேண்டும் என்று எப்போதுமே ஆசைப்படுவார் அவர்.

அழகிய பட்டுப் பாவாடை தாவணியணிந்து, தளரப் பின்னிய நீண்ட கூந்தலில் முல்லைச் சரங்கள் புன்னகைக்க, காதில் சிறு ஜிமிக்கிகள் அசைந்தாட, ஒரு ஓவியம் போலிருந்தாள் ஸ்ருதி. நேற்று கைகளில் வைத்த மருதாணி அழகாகச் சிவந்திருந்தது.

வாசலில் கார் வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டதுமே, மகிழ்ச்சித் துள்ளலுடன் சித்தியை வரவேற்க ஓடியவள், காரின் பின்புறக் கண்ணாடி இறக்கப்படும் போதே, ''சித்தி..!'' என்று உற்சாகமாகக் குனிந்தபோது அங்கு தெரிந்த புதிய முகத்தைக் கண்டதும் ஒரு கணம் அதிர்ந்து போனாள்.

அவள் முகம் உடனே அனிச்ச மலராய்! காரில் அமர்ந்திருந்த புதியவனும் இரு புருவங்களும் நெளிய ஒருவித சுவாரசியத்துடன் அவளை ஏறிட்டான். ஸ்ருதியின் முகம் உடனே குழம்பிச் சிவந்தது. முகம் மறைத்த முகில்களை விலக்கி வெண்ணிலவு வெளியே வந்தது போல்!

நல்ல எலுமிச்சை நிறத்தில், கொடி போன்ற உடலுடன் துறுதுறுவென்ற அழகு முகத்துடன் ஓவியப் பாவை போலிருந்த அவளைக் கண்டபோது அவனுடைய மனதில் பெரும் மாற்றம் நிகழ்வதாய்!

ஸ்ருதி ஒருவித குற்ற உணர்ச்சியுடன் உதட்டைக் கடித்தபடி தன் தவறை உணர்ந்தவள், ''ஸாரி...'' என்றபடி பின்னடைந்த போது அவன் விழிகள் அவளுடைய சிவந்த இதழ்களின் மேல் பதிந்தது.

மெதுவாக அவள் தன் பாதம் பதித்து பின்னோக்கி நடந்தபோது அவளுடைய கொலுசின் வருடலான த்வனி, ஏனோ அவனுக்குள் ஜதியாய்... இசையாய்! அப்போது அவளுக்குப் பின்னால் வேகமாக வந்த விஜய், அவளைப் பிடித்து நிறுத்தினான்.

''ஏய்... ஸ்ருதி! இங்கே என்ன பண்றே? என் ஃப்ரெண்டை வரவேற்கவா இவ்வளவு வேகமா ஓடி வந்தே?'' கிண்டலாகக் கேட்டான்.

ஸ்ருதி பற்களைக் கடித்தபடி, ''விஜய்..! நீ வேற என் மானத்தை வாங்காதே... நானே சித்தின்னு நினைச்சி யாரையோ கூப்பிட்டுட்டு என்ன பண்றதுன்னு தெரியாம முழிச்சிட்டிருக்கேன்..'' என்று சீறினாள்.

''ஒண்ணும் முழிக்க வேணாம்... வா! நானே அவனை உனக்கு இன்ட்ரட்யூஸ் பண்றேன்..'' என்று கூறும்போதே காரிலிருந்து இறங்கியவனின் அசாத்திய உயரம் அவள் கவனத்தைக் கவர்வதாய்! ஸ்ருதி நல்ல உயரம்... ஆனால் அவளே நிமிர்ந்து பார்க்கும் அளவு உயரமாக இருந்தான் அவன்.

''வாடா ப்ரகதீஷ்... எப்படி இருக்கே? நீ ஈவினிங்தான் வருவேன்னு நினைச்சேன். அப்புறம்.. நான் உன்கிட்டே

சொல்வேனே.. என் அத்தை பொண்ணு ஸ்ருதின்னு. அவ இவ்தான்!'' என்று அறிமுகப்படுத்தினான் விஜய்.

அவளிடம் திரும்பி, ''இவன் என்னோட ஃப்ரெண்ட் ப்ரகதீஷ்! அண்ணாமலை யுனிவர்சிடியில என்னோட படிச்சவன். நானும் இவனும்தான் அங்கே வீடு எடுத்து ஒண்ணாத் தங்கி இருந்தோம். இப்ப சென்னையில கம்ப்யூட்டர் நிறுவனம் ஒண்ணை நடத்திட்டு இருக்கான்..'' என்றான்.

மாநிறமாய், கம்பீரமான முகத்தில் கருத்து அடர்ந்திருந்த மீசையுடன், ஊடுருவும் கூர்மையான விழிகள் மாயம் செய்ய, வசீகரமாக இருந்தவனை அவள் அளவிடும்போதே, ''ஹலோ!'' என்று கண்ணோரம் சுருங்க, அவன் கிண்டலாகச் சிரித்தபோது இதயம் ஒரு கணம் தன் துடிப்பை நிறுத்தியது. ஏனோ காரணம் புரியாமல் மனம் விதிர்த்தது.

''ஹாய்..'' என்று அவளுக்கே கேட்காத குரலில் முணுமுணுத்துவிட்டு தர்மசங்கடத்துடன் திரும்பியவள், வேகமாக உள்ளே சென்று விட்டாள்.

வாசலில் பாதம் பதித்து அவள் சென்ற பிறகும்...
அவள் கொலுசின் சங்கீதம் இனிய கீர்த்தனையாய்...
அவன் செவி மடல்களை வருடிச் செல்வதாய்!

தன் மனதை முதன் முதலில் சலனப்படுத்தியவளையே நம்ப முடியாத ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ப்ரகதீஷ். டிரைவர் அவனுடைய பெட்டிகளை எடுத்துவர, விஜய் அவன் கையைப் பிடித்து மகிழ்ச்சியுடன் உள்ளே அழைத்துச் சென்று எல்லோருக்கும் அறிமுகப்படுத்தினான். பாட்டியின் தோளில் முகம் பதித்தபடி அவனையே

பார்த்திருந்தவளுக்கு அவன் மாடிக்குச் சென்ற பிறகும் ப்ரகதீஷின் நினைவுகள் விடாமல் துரத்துவதாய்!

அவன் பார்வையில் தெரிந்த சிறு கிண்டலும், கூர்மையும் அவளை ஏதோ செய்தது. முதன் முதலாய் காதலின் குறுஞ்சிரிப்பு மனதில் அவன் நினைவுகளோடு நுழைந்தது... கவிதையாய்ப் படர்ந்தது.

சிறிது நேரம் கழித்து சித்தி விமலாவும் வந்துவிட, பொழுது இனிமையாகச் சென்றது. எந்த விஷயத்தையுமே மனம் திறந்து சித்தியிடம் பகிர்ந்து கொள்ளும் மனது, மேகத்தை இழுத்து முக்காடு போட்டுக் கொண்டு மறைகிற வெண்ணிலவாய் மறைந்து கொண்டது. உறவினர் வருகையால் வீடே திருவிழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது.

சாப்பிட்ட பிறகு விஜய்க்கு வேண்டிய துணிகளையும், மண்டபத்துக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டியவற்றையும் ஸ்வர்ணாவும் அவளும் அடுக்கி வைத்தனர். தஞ்சாவூரில் பெரிய மண்டபத்தில் திருமணம் என்பதால் மாலை ஐந்து மணிக்கு மாப்பிள்ளை அழைக்க பெண் வீட்டிலிருந்து வருவதாகக் கூறி இருந்தனர்.

பட்டில் சுடிதார் அணிந்து, பொருத்தமான நகைகளுடன் 'ஃப்ரெஞ்ச் நாட்' முறையில் தலை அலங்காரம் செய்து, பின்புறம் கூந்தலைத் தோகையாக விரித்து விட்டு நான்கு மணிக்கே அழகாகத் தயாராகி இருந்தாள் ஸ்ருதி.

அம்மாச்சி அவளிடம், ''ஸ்ருதிம்மா... விஜய் எங்கேன்னு கொஞ்சம் பாத்துட்டு வாடா.. பின்னாடி ஆத்தங்கரைக்கு அந்தப் பையனோட போனதா மாமா சொல்றான். அஞ்சு மணிக்குப் பொண்ணு வீட்டில இருந்து அழைக்க

வந்திடுவாங்க. இப்ப கிளம்பினாதான் சரியாயிருக்கும். மணி நாலு.. போய் அழைச்சிட்டு வாடா!'' என்றார்.

''சரி அம்மாச்சி! எல்லாம் ரெடியா இருக்கு... அவன் வந்து கிளம்பணும்... அவ்வளவுதான்! நான் போய் அழைச்சிட்டு வரேன். நீங்க வேலை ஏதாவது இருந்தாப் பாருங்க..!'' மென்மையாக முறுவலித்தபடி கூறிவிட்டுச் செல்லும் பேத்தியையே அவர் விழிகள் பாசத்துடன் தொடர்ந்தன.

விஜயுடன் ப்ரகதீஷும் இருப்பானே என்று மனதில் ஒருவித படபடப்புடன் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றாள் ஸ்ருதி. தான் நடக்கப் போவது காதல் பாதையில் என்பதும், கடக்கப் போவது அவன் இதயத்தை என்பதையும் அவள் அப்போது அறியவில்லை.

2

நதிக்கரையில்
நான் அமர்ந்திருக்கையில்...
உன் கொலுசின்
உச்சரிப்புகள்...
சாஹித்யத்துடன் சிணுங்கும்
சப்த சந்தமாய்...

விஜயும், ப்ரகதீஷும் ஆற்றங்கரை மணலில் அமர்ந்து உற்சாகமாகப் பேசிக் கொண்டு இருந்தனர். களித்துக் கடந்த கல்லூரி நாட்கள், கனவுப் பெட்டகமாய், நினைவுத் திறவுகோலால் திறக்கப்பட்டிருந்தது. காவிரி ஆறு அமைதியான சிற்றோடை போல் ஆர்ப்பாட்டமின்றி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த நேரத்திலும் காற்று சில்லென்று நதியின் குளிர்ச்சியைத் தனக்குள் சுமந்து வீசிக் கொண்டிருந்தது. திடீரென்று, ப்ரகதீஷின் காதுகளில் அந்த மென்மையான பாதக் கொலுசொலி கேட்டது. அந்த சப்தம் அவன் இதயத்தைத் தட்டி எழுப்ப, ஆவலுடன் திரும்பியபோது அங்கு ஸ்ருதி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

''விஜய்! இங்கே என்ன பண்ணிட்டு இருக்கே...? மாப்பிள்ளையை அழைச்சிட்டு வாங்கன்னு அங்கே ஜனனி ஒரே ரகளை பண்றாளாம். இப்பதான் ஃபோன் வந்தது. உன்னைக் காதைத் திருகி அழைச்சிட்டு வரச் சொன்னாளாம்! அதனால அம்மாச்சி உன்னை உடனே அழைச்சிட்டு வரச் சொன்னாங்க... பொண்ணு வீட்டில இருந்து அஞ்சு மணிக்கு வந்துடுவாங்களாம்...'' குறும்பு கொப்பளிக்கும் குரலில் கூறினாள்.

ப்ரகதீஷின் விழிகள் சீண்டலாக அவளை அளவிட்டது. புன்னகையுடன் மணலைத் தட்டிவிட்டு விஜய் எழுந்தபோது, அவள் விழிகள் ப்ரகதீஷிடம் பதிந்து அதன் கூர்மையைத் தாங்க முடியாமல் தயங்கித் தடுமாறி பிறகு மண்ணில் பதிந்தது. அதில் தெரிந்த உணர்வுகளின் மொழி புரியா விட்டாலும் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத உணர்வு தன்னுள் பரவுவது மட்டும் புரிந்தது.

அவள் வேகமாகத் திரும்பி வீட்டிற்குச் செல்லும் வழியில் நடந்தபோது எதுவோ ஒன்று தன்னைவிட்டு நீங்கிச் செல்வது போலிருந்தது ப்ரகதீஷுக்கு! அன்றிரவு மாப்பிள்ளை அழைப்பு முடிந்து, நிச்சயதார்த்தமும், விமரிசையாக நடந்தது. மணப்பெண் ஜனனி, விஜய்க்குப் பொருத்தமாக அழகாக இருந்தாள்.

முதல் நாள் அறிமுகப்படுத்தியவுடனே நட்புடன் பழகிய ஸ்ருதியை அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தது. மறுநாள் திருமணத்தின் போது வேறு விதமாக ஜொலித்தாள் ஸ்ருதி! குஜராத்தி முறையில் தலைப்பை முன்புறம் வைத்து சேலை அணிந்து, கூந்தலில் முத்துக்கள் பதித்த தலை அலங்காரத்துடன் மேடையில் பட்டாம்பூச்சியாய் வலம் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

''என் பேத்திக்கு என்னோட கண்ணே பட்டுடும் போல இருக்கு!'' என்று கூறி திருஷ்டி கழித்து மகிழ்ந்தாள் பார்வதம். ப்ரகதீஷின் விழிகளும் அவளையே தொடர்ந்து கொண்டு இருந்தன. தன்னுடைய அம்மா அப்பாவிற்கு அங்கிருந்தே அவளை அறிமுகம் செய்தான் அவன்.

இதுவரைக்கும் பெண்களிடத்தில் பெரிதாக அவன் எந்தவித ஆர்வமும் காட்டியதில்லை என்பதால் இன்று அவன் செய்வது அவர்களிடம் வியப்பையும், யோசனையையும் வரவழைத்தது. அவனுடைய அம்மா நீலாவுக்கு முதலில் எதுவோ புரிந்தும் புரியாதது போல்... ஆனால் அலைபாயும் அவன் விழிகள் எல்லாவற்றையும் புரிய வைப்பதாய்!

ஸ்ருதியின் விழிகளும் அன்று காலையிலிருந்தே அவன் முகவரி தேடித் தவித்தன. என்னவோ தனக்கே உரிய ஒருவனை ஜென்ம ஜென்மமாய் உறவில் கலந்து தன்னுடன் இணைந்திருந்தவனைக் கண்டது போல் இருந்தது அவளுக்கு!

அவனுக்காகவே இத்தனை வருடங்களாகத் தான் மலர்ந்து காத்திருந்தது போல் ஒரு உணர்வு! தான் ஏன் இப்படி

உணர்கிறோம் என்ற கேள்விக்கு அவளிடம் விடைதான் இல்லை.

ப்ரகதீஷும் அதே மனநிலையில் இருந்தான். பி.இ. முடித்து இந்த ஐந்து வருடங்களாக வெற்றிகரமாகத் தொழில் நடத்தி வருபவனுக்கு, தனக்குள் நேர்ந்த மாற்றத்தை நினைத்தால் விந்தையாக இருந்தது... மிகவும் குழம்பி இருந்தான் அவன்.

கல்யாணம் முடிந்து அனைவரும் பரிசைக் கொடுத்து விட்டு விடைபெற்றுச் செல்லும் போது தன் பெற்றோருடன் மேடையேறி வந்தான் அவன். அவர்களை விஜயின் குடும்பத்தினருக்கு அறிமுகப்படுத்தியவனின் கண்கள் ஸ்ருதியைத் தேடின.

விஜய்க்கும் ஜனனிக்கும் கொடுப்பதற்காக கூல்ட்ரிங்க்ஸுடன் வந்தவளை, மாமி அவனுடைய அம்மாவுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். ப்ரகதீஷ் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுச் சென்றபோது அவளுடைய இமைகள் காதல் சிறகாய் விரிய, அவன் பார்வை புவிஈர்ப்பு விசையாய் அவளையே நோக்க, தன்னில் பாதியைத் தொலைத்தது போலத் துடித்துப் போனாள் ஸ்ருதி.

அந்த நிமிடம், எத்தனை காலமானாலும் அவனுக்காகத் தான் காத்திருக்க வேண்டும் என்ற உறுதி அவளுக்குள் எழுந்தது.

முதல் பார்வையிலேயே தன்னை ஒருவனால் வீழ்த்திவிட முடியுமா என்ற கேள்வி மனதில் எழுந்தது. ஆனால் அவளைத் தன்வசப்படுத்தி விட்டு அவன் மட்டும் சென்று விட்டதும் புரிந்தது.

திருமணமும் மறுவீடு அழைப்பும் முடிந்து இன்றுதான் ஸ்ருதி கோயம்புத்தூருக்கு கிளம்புகிறாள். சித்தியும் வருவதால், மனம் உற்சாகமாக இருந்தாலும் இந்த முறை தன் இதயத்தை அந்தப் பிரதேசத்திலேயே விட்டுச் செல்வது மட்டும் புரிவதாய்!

விஜய், மாமியார் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்ததால் ஃபோனில் விடைபெற்றுக் கிளம்பும்போது பாட்டியின் அணைப்பும், கண்ணீருமே அவளுக்குத் துணையாய்! வழி முழுவதும் எல்லோரும் பேசிக் கொண்டே வந்தபோதும் ஸ்ருதியின் மனம் மட்டும் ப்ரகதீஷின் நினைவுகளிலேயே ஆழ்ந்திருந்தது.

கோயம்புத்தூருக்கு வந்ததிலிருந்து தினமும் சித்தியுடன் ஊர் சுற்றுவதற்கும் அமெரிக்காவுக்கு எடுத்துச் செல்வதற்குப் பொருட்கள் வாங்குவதற்குமே அவளுக்கு பொழுது சரியாக இருந்தது. அன்றும் இருவரும் கடைக்குச் சென்று திரும்பியபோது, தஞ்சாவூரிலிருந்து ஃபோன் வந்தது. ஸ்ருதியின் மாமாதான் பேசினார்.

அவரிடம் பேசிவிட்டு வந்த வாசுதேவன், ''ரமணி! உங்க அண்ணன்தான் பேசினார். விஜயோட கல்யாணத்துல நம்ம ஸ்ருதியப் பாத்துட்டுப், பெரிய பணக்கார இடத்துல இருந்து பொண்ணு கேக்கறாங்களாம்... பையன் வீடும் தஞ்சாவூர் பக்கத்துலயே தானாம். பெரிய மில் ஓனராம்... விரும்பிக் கேட்டதாலே ரொம்ப நல்ல இடம், ஒரே பையன்னு ஸ்ருதியோட ஜாதகத்தைக் குடுத்தாராம். நல்லாப் பொருந்தி இருக்காம். நமக்கும் ஒரு ஜாதக காப்பி குரியர்ல அனுப்பி இருக்கேன்னாரு... நமக்கு விருப்பமிருந்தா, அடுத்த வாரமே

அவர்களை அழைச்சிட்டு பொண்ணு பாக்க வரேங்கறார்...'' என்றவரின் குரலில் பெரும் மகிழ்ச்சி தெரிந்தது.

ஸ்ருதியின் முகம் காற்று தீண்டிய அனிச்ச மலராய் உடனே சுருங்கிப் போனது. ப்ரகதீஷின் நினைவுகளை மட்டும் கனவுக் கூடு செய்து சேமித்து வைத்திருந்த உள்ளம் உடனே வாடியது. 'அவன் சென்னையில் அல்லவா இருக்கிறான். என்னை நினைவு வைத்திருப்பானா? என்னை அவன் விரும்புகிறானா என்பதே தெரியவில்லையே..' மனதில் கவலை வந்தது.

இமைக்கும் நொடிக்குள் மனதில் ஆயிரம் கேள்விகள் எழும்பின. என்ன சொல்லி இந்த வரனைத் தட்டிக் கழிக்கலாம் என்ற யோசனை உள்ளத்தில் பெரிதாய்! விஜயிடம் ஜம்பமாக ''இரண்டு வருடம் வேலை பார்த்துவிட்டு பிறகுதான் திருமணம் செய்து கொள்வேன்' என்று கூறிவிட்டு இப்போது ப்ரகதீஷைப் பற்றி கேட்கவும் தயக்கமாய் இருந்தது.

விமலாவிடம் மெதுவாக, ''சித்தி... நீங்களாவது அப்பா கிட்டே சொல்லுங்களேன்! எனக்கு இப்ப கல்யாணம் பண்ணிக்க இஷ்டமில்லை. அப்புறமா பண்ணலாம்னு சொல்லுங்களேன்..'' கெஞ்சலாகக் கூறினாள்.

''நான் எப்படி அத்தான்கிட்டே இதப்பத்திப் பேசறது? வேணும்னா அக்காட்ட பேசறேன். அவர் ரொம்ப கோபக்காரருன்னு உனக்குத் தெரியாதா ஸ்ருதி..?''

''ப்ளீஸ் சித்தி... எனக்காக நீங்க பேசித்தான் ஆகணும்!'' என்று கேட்ட பிறகு மறுக்க முடியாமல், ''சரி... நான் முதல்லே அக்கா என்ன சொல்றாங்கன்னு பாக்கறேன். அவங்க ஒபீனியன் என்னன்னு தெரிஞ்சுக்கலாம்'' என்று தைரியம் கூறினாள்.

ரமணியிடம் கூறிவிட்டு, வாசுதேவனிடம் பேசியபோதும் அவர் இந்த விஷயத்தில் மிகவும் பிடிவாதமாக இருந்தார். யார் சொல்லியும் கேட்கவில்லை. அந்த வாரமே குடும்ப ஜோசியரிடம் சென்று ஜாதகம் பார்த்து, நன்றாகப் பொருந்தியதால், ஃபோனிலேயே எல்லாம் பேசி முடித்து அவர்களை வரும்படி கூறிவிட்டார்.

அந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை அவளைப் பெண் பார்க்க வருவதாக மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து தகவல் வந்ததும் ஸ்ருதி இறுகிப் போய் விட்டாள். அவள் விருப்பத்துக்கு மதிப்பில்லையே என்ற ஆதங்கத்தில் எதிலுமே ஆர்வம் காட்டவில்லை.

விமலாதான் அவளை சமாதானப்படுத்தினார். ''ஸ்ருதி! பொண்ணு பாக்கறதுக்குத்தானே வராங்க... வந்து பாத்துட்டுப் போகட்டும், விடு! உடனே என்ன கல்யாணமா நடக்கப் போகுது? எதுவுமே உனக்குப் பிடிச்சாத்தான் நடக்கும்'' என்றார்.

'எனக்கு யாரையுமே பிடிக்காது... ப்ரகதீஷைத் தவிர!' என்று அவள் மனம் அழுத்தமாய் முணுமுணுத்தது. 'ஏன் இந்தப் பெண் இவ்வளவு பிடிவாதம் பிடிக்கிறாள்' என்று மனதிற்குள்ளேயே யோசித்தபடி விமலா மௌனமாக எழுந்து சென்றார்.

ஞாயிற்றுக்கிழமையும் வந்தது. ரமணியும், விமலாவும் அனைவருக்கும் டிபன் தயார் செய்துவிட்டு, ஸ்ருதியையும் அலங்கரித்து முடித்துக் காத்திருந்தனர். ஆனால் ஸ்ருதியின் மனம் முழுவதும் ப்ரகதீஷே நிறைந்திருந்தான்.

3

நீ வரும் முன்பே...
உன் இனிய வருகையை...
மென் சலங்கை ஒலியால்...
கவிதையாய் அறிவித்திடும்
காதல் கீதமாய்...!

ப்ரகதீஷின் மனம் அன்று மிகவும் மகிழ்ச்சியாய்... இன்னும் சிறிது நேரத்தில் தன் மனதுக் கினியவளைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்ற நினைவே பரவசம் தருவதாய்! அவனுடைய மனம் தவிப்புடன் காத்திருந்தது.

மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து எல்லோரும் வந்துவிட்டதாக விமலா கூறியபோது, ஸ்ருதியின் மனம் முழுவதும் வெறுப்புக் குமிழ்கள் வெடித்துச் சிதறின. மனதில் ஒரு முடிவு அழுத்தமாய் நிறைந்தது. அதனாலேயே ஊரிலிருந்து வந்திருந்த மாமா உள்ளே வந்து அவளிடம் பேசியபோதும் தன் மனதின் சோகத்தை திரை வைத்து மறைத்து, இதழ்க்கிடையே ஒரு புன்னகையை சிறை வைக்க முடிந்தது.

சிறிது நேரத்தில் அவளை வரவேற்பறைக்கு அழைத்துச் சென்ற போது முன்பே முடிவு செய்திருந்தபடி அவள் தலை நிமிரவும் இல்லை... மாப்பிள்ளையைப் பார்க்கவும் இல்லை! பிடிவாதத்துடன் சேர்ந்து மனமும் மரத்துப் போய் இருந்ததால் கண்களில் எதுவுமே பதியவில்லை. அமைதியாகத் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்த போதும் உள்ளே எரிதழலாய் தகித்தது மனது.

அவள் வரும் ஓசை ப்ரகதீஷின் இதயத்தை தட்டி எழுப்புவதாய்! அவன் விழிகள் அவளையே அளவிட்டன.

அழகிய ட்யூலிப் மலர்களைப் போல் குவிந்த கைகளையும் இமைகளைக் குடையாய்ப் பிடித்த கீழ்ப் பார்வையையும் அவன் வெகுவாய் ரசித்தான். பெரியவர்கள், அவள் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்திருப்பதாக நினைத்தனர்.

பிறகு அவளை உள்ளே அழைத்து வந்த பிறகு, ரமணியும் கூடவே வந்தார். ''ஏம்மா! நீயாவது சொல்லக் கூடாதா... எனக்கு இந்தக் கல்யாணத்துல இஷ்டமில்லைன்னு...'' என்று ஸ்ருதி சீறியபோது அவர் ஒரு முடிவுடன் ''ஸ்ருதி! உங்க அப்பாவே என்னை வறுத்தெடுத்துட்டு இருக்கார்.. விஜய் கல்யாணத்துல அவருக்கு சரியா மரியாதை தரலை. அது இதுன்னு... இப்ப நான் எது பேசினாலும் அவருக்குத் தப்பாத்தான் தெரியும். நீயும் என்னைப் புரிஞ்சுக்க மாட்டேன்கிறியே?'' என்றார் வருத்தத்துடன்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் அமர்ந்திருந்தவள், ப்ரகதீஷின் பூர்வீகமே தஞ்சைக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் கிராமம்தான் என்பதையும், அவனுடைய அப்பா அங்கு பெரிய மில் ஓனர்... அவன் மட்டுமே சென்னையில் சாஃப்ட்வேர் நிறுவனத்தை நடத்துகிறான் என்பதையும் அறியவில்லை. திடீரென்று வாசுதேவன் அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்து, ''ஸ்ருதி! உனக்கு மாப்பிள்ளையைப் பிடிச்சிருச்சா? எங்க எல்லாருக்கும் அவங்களை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு... நீ என்ன சொல்றே? நான் அவங்க கிட்ட நல்ல முடிவா சொல்லிடலாம்னு நினைக்கிறேன்!'' மெதுவாகக் கேட்டார்.

''அப்பா.. ப்ளீஸ்! எனக்கு இப்ப கல்யாணம் வேண்டாம். நான் முதல்லே ஒரு வேலைக்குப் போறேன். ஒரு வருஷம் போகட்டும்ப்பா...'' அவள் குரலில் தவிப்பு மிகுந்திருந்தது.

''கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டா சுதந்திரம் போயிடும்னு நீ சொன்னதா சித்தி சொன்னா. உங்க அம்மாவுக்கெல்லாம் பதினாறு வயசுல கல்யாணமாச்சி... இப்ப அவ சந்தோஷமா இல்லையா? மாப்பிள்ளைய உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா, இல்லையா...? அத முதல்ல சொல்லு.''

''எந்த மாப்பிள்ளையா இருந்தாலும் எனக்குப் பிடிக்காதுப்பா... எனக்கு இப்ப இந்த கமிட்மென்ட்டெல்லாம் வேண்டாம்'' எங்கிருந்துதான் வேகம் வந்ததோ, கூறிவிட்டாள்.

கோபத்துடன் எழுந்தவர், ''அப்படியா... சரி! ஆனா, எங்க எல்லாருக்கும் அவரை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. இதைவிட ஒரு நல்ல அலயன்ஸ் நமக்கு கிடைக்காது அப்படின்னு நான் நினைக்கிறேன். நான் பாத்துக்கறேன்!'' என்று அழுத்தமாகக் கூறிவிட்டு வேகமாக வெளியே சென்று விட்டார்.

ஹாலில் காத்திருந்த அனைவரிடமும் மாப்பிள்ளையைப் பிடித்திருப்பதாக வாசுதேவன் கூறியவுடன் ப்ரகதீஷின் மனதில் உற்சாகப் பூக்கள் மலர்ந்தன. பரமசிவம் அவனைக் கேள்வியாய் பார்த்தபோது தந்தையிடம் சம்மதமாக அவன் தலையசைக்கவும், உடனே தாம்பூலத் தட்டை மாற்றிக் கொண்டனர்.

மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியில் மூச்சு முட்டியதால் அவனுக்கு ஏனோ வெளிக் காற்றைச் சுவாசிக்க வேண்டும் போல்! ''அப்பா! ஒரு நிமிஷம்... வெளியே போயிட்டு வரேன்..'' என்று தோட்டத்திற்கு வந்தவன், ஸ்ருதியை தான் சந்தித்த முதல் நிமிடத்தை மனதில் கொண்டு வந்தான்.

முன்புறமிருந்த தோட்டத்தில் இருந்த ஒரு மலர் அவன் கவனத்தைக் கவர்வதாய்! அருகில் சென்று பார்க்க வேண்டும்

என்று தோன்றும்போதே அவனுக்குள் வியப்பு மட்டுமே எழுவதாய்! இன்று மட்டும் ஏன் இப்படி மனம் தவிக்கிறது என்ற கேள்விக்கு சிறு புன்னகை மட்டுமே பதிலாய்! காதல் கொண்ட உள்ளம், தன்னை ரசிகனாக்குவதை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அந்தச் செடியின் அருகில் சென்றபோது திடீரென அருகில் இருவர் பேசிக் கொள்ளும் சப்தம் கேட்டது. அவன் ஸ்ருதியின் அறை ஜன்னல் அருகே வந்திருந்தான். அங்கு கேட்ட அவளுடைய வார்த்தைகள் அவனுக்கு இடியாய் இறங்கியது.

''எனக்கு எதுவுமே பிடிக்கலை சித்தி.. இந்த மாப்பிள்ளை யையும் சேத்துத்தான் சொல்றேன்! இவர் என்ன.. வேற யார் வந்தாலும் எனக்குப் பிடிக்காது'' அழுத்தமாகக் கூறியது அவள் குரல். அந்தக் குரலில் அவன் உலகமே ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்துப் போனது.

''ஏன் ஸ்ருதி.... காரணமும் சொல்ல மாட்டேன்றே... பிடிக்கலைங்கிற ஒரே பிடிவாதத்துல இருந்தா என்ன பண்றது? அவங்க பெரிய பணக்கார இடமாம்... அங்கே உங்க அப்பா எல்லாம் முடிவு பண்ணிட்டார். தட்டு கூட மாத்திட்டாங்க தெரியுமா?''

''அவங்க முடிவு பண்ணினா என்ன? பணத்தாலே எல்லாத்தையும் விலைக்கு வாங்க முடியாது சித்தி... அதுவும் முக்கியமா ஒரு பெண்ணோட மனசை! நான் அந்த மாப்பிள்ளை கிட்டப் பேசி இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்தச் சொல்வேன்..''

''அந்த அளவுக்கு இந்த மாப்பிள்ளை மேல என்ன வெறுப்பு உனக்கு? காரணம் சொன்னாலாவது உங்கப்பா கிட்டே பேசலாம்...'' விமலா கோபமாகக் கேட்க, ''சரி, சித்தி! இப்ப சொல்றேன். என் மனசுல வேற ஒருத்தர் இருக்கார். அவரைத் தவிர யாருக்குமே என் மனசில இடமில்லை! அவ்வளவுதான்... இப்பப் புரியுதா?'' என்றாள் கோபமாக.

அவளுடைய வார்த்தைகள் அவன் மனதை எரிமலையாக்கியது. வார்த்தைகளின் வலித் தடங்கள் மனதில் தழும்பாய் பதிந்தன. செவிகள் கூர்மையாகின.

விமலா அவளிடம், ''இதை நீ முன்னாடியே சொல்லி இருக்கலாமே... கல்யாணம் வேண்டாம்னு - புரியாம நீ வறட்டு பிடிவாதம் பிடிக்கறதா நான் கூட நினைச்சேன். இவ்வளவு முக்கியமான விஷயத்தை நீ ஏன்டி மறைச்சே?'' ஆதங்கத்துடன் கேட்டார்.

''சித்தி! நான் கல்யாணம் வேண்டாம்னு சொன்னதுக்கே, அப்பா இவ்வளவு கோபப்பட்டாரே? இதுலே நான் வேற ஒருத்தரை விரும்பறேன்னு எப்படிச் சொல்றது? இந்த நாட்டுல பெண்களுக்குத்தான் கருத்துச் சுதந்திரமே இல்லையே... அதுவும் வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுக்கறதிலே! ஒரு புடவையோ நகையோ வாங்கறப்ப பத்து தடவை புடிச்சிருக்கான்னு கேப்பாங்க.. ஆனா மாப்பிள்ளை பிடிக்கலைன்னா மட்டும் விட மாட்டாங்க'' கோபத்துடன் பொரிந்தாள்.

''சரி.. பொறுமையா இரு! பாப்போம்'' என்றார் விமலா யோசனையுடன்! வெளியில் நின்று எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவனின் உள்ளம் தீயாய்! இலைகள் உதிர்ந்த கிளைகளின் தழும்பாய் மெல்ல அவனுடைய மனதிலிருந்து அவள் உதிர்ந்து விட, நினைவுகள் மட்டும் ரணமாய்! அவள்

வேறு யாரையோ விரும்புகிறாள் என்று தெரிந்ததுமே ஒன்றுமே புரியவில்லை. நான் இதுவரை எந்தப் பெண்ணிடமும் இதுபோல் மனதை இழந்ததில்லை என்பது மட்டும் அவனுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது.

அந்த நிமிடம், தான் நினைத்ததை அடைந்தே தீர வேண்டும் என்ற வெறியும், தன்னை நிராகரித்த அவள் மேல் வன்மமும் சேர்ந்து அவனுக்குள் ஈகோ தலைதூக்கியது. அவளைத் திருமணம் செய்து அவளுக்குப் பாடம் கற்பிக்க வேண்டும்... அதே சொற்களால் அவளை வீழ்த்தி, பழிவாங்க வேண்டும் என்றும் வந்த குரோத மனப்பான்மையில் அவனுக்குள் இருந்த இதயம் தன் மென்மையைத் தொலைத்தது.

தான் விரல் சொடுக்கினால் அவள் தன் மடியில் வந்து விழ வேண்டும் என்ற வேட்கை, திருமண முடிவாய் மனதில் உறுதியுடன் நிறைய... உள்ளே வந்தவன் தன் தந்தையிடம் உடனே திருமண ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படி கூறினான்.

அவன் பார்வையிலிருந்த நேசம் மறைந்து இப்போது வெறுப்பு வந்திருந்தது. விருப்பத்துக்கும் வெறுப்புக்கும் இடையே ஒரு சிறு நூல் அளவுதான் இடைவெளி உண்டு என்பதை அவள் பேச்சு நிஜமாக்கி இருந்தது.

தன் மனம் கவர்ந்தவனின் மன நிலையைப் பற்றி எதையுமே அறியாத ஸ்ருதி, அறைக்குள் மௌன யுத்தம் செய்யும் மனதுடன் கோபமாக அமர்ந்திருந்தாள். மாப்பிள்ளை வீட்டினர் கிளம்பிச் சென்ற பிறகும் அவள் யாரிடமும் பேசவில்லை. மாமா ஊருக்குக் கிளம்புவதாக விடைபெற வந்தபோதும் அமைதியாகவே விடை கொடுத்தாள்.

விமலாவும் மறுநாள் ஊருக்குக் கிளம்ப வேண்டி இருந்ததால் அன்று மாலை மெதுவாக வாசுதேவனிடம், ஸ்ருதிக்கு இதில் விருப்பமில்லை என்று கூற, அவர் தாம் தூமென்று குதிக்க, கடைசியில் தோல்வியே மிஞ்சியது.

ஸ்ருதியை அமைதிப்படுத்திய விமலா, ''நீ ரொம்ப புத்திசாலி ஸ்ருதிம்மா! நாம விரும்பறவங்களை விட நம்மை விரும்பறவங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டா வாழ்க்கை நிச்சயமா நல்லா இருக்கும். மாப்பிள்ளை வீட்டில உன்னை விரும்பி வந்திருக்காங்க.. நிச்சயமா நீ நல்லா இருப்பே! உன் கல்யாணத்துக்கு என்னால உடனே வர முடியாது. அடுத்த வருஷம் கட்டாயம் வருவேன். அப்ப நீ சந்தோஷமா இருக்கறதை நான் பாக்கணும்'' என்று புன்னகையுடன் கூறினார்.

மறுநாளே அவளுக்கு அழகிய நகை செட் ஒன்றை வாங்கிப் பரிசளித்து விட்டு அன்றிரவே விமானத்தில் சென்னைக்குக் கிளம்பினார். அங்கிருந்து நாளை காலை ஃப்ளைட்டில் அமெரிக்காவுக்குச் செல்கிறார். வாசுவும் அவருடன் சென்னைக்குச் செல்ல, அவளும் ரமணியும் விமான நிலையத்தில் இருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தவுடன் விஜய்க்கு ஃபோன் செய்து பேசி, ப்ரகதீஷைப் பற்றி விசாரிக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது ஸ்ருதிக்கு.

அவனுடைய செல்லுக்குத் தொடர்பு கொண்டபோது, மறுமுனையில் அவனுடைய உற்சாகக் குரல் கேட்டது. ''கங்கிராட்ஸ் ஸ்ருதி! நான் இன்னிக்கு ஈவினிங்தான் ஹனிமூன் ட்ரிப்லேருந்து வந்தேன். என்ன.. முதல் பார்வையிலேயே என்னோட ஃப்ரண்டை வளைச்சிட்டியா? அவங்க அப்பா, அம்மாவுக்கு உன்னை என் கல்யாணத்துல

பாத்தப்பவே ரொம்பப் பிடிச்சிப் போச்சாம். கல்யாணமே பேசி முடிச்சிட்டாங்களாமே! உனக்கு நான் ஃபோன் டிரை பண்ணிட்டே இருந்தேன். வீட்டுல ரிங் போயிட்டே இருந்தது. ஏர்போர்ட்டுக்கு அத்தையை அனுப்பப் போயிருந்தீங்களா?''

''ஆமாம் விஜய்... நீ யாரைப் பத்திச் சொல்றே?'' என்றாள் ஸ்ருதி புரியாத குரலில்.

''ஏய்.. நடிக்காதே! ப்ரகதீஷைத்தான் சொல்றேன். ஏம்மா! கல்யாணம் முடிவான சந்தோஷத்துல ஒண்ணும் புரியலையா? நான் வந்ததுமே அப்பா சொன்னாங்க. அடுத்த மாசம் கல்யாணமாமே? எப்பவும் போல இப்பவும் கிண்டல்தானா உனக்கு? நான் உடனே ப்ரகதீஷ் கிட்டப் பேசறேன்..'' என்று அவன் வைத்தபோது ரிஸீவர் கைகளிலிருந்து நழுவ, இதயம் இடம் பெயர்ந்தது.

ஒரு கணம் நம்ப முடியாமல் மனம் தடுமாறியது. 'ப்ரகதீஷா என்னைப் பார்க்க வந்த மாப்பிள்ளை? அவனையா வேண்டாம் என்று சண்டை போட்டேன்?' அவளுக்கு ஒரே நேரத்தில் அழ வேண்டும் போலவும், சிரிக்க வேண்டும் போலவும் இருந்தது. வேகமாய் படபடத்த மனம், பரவசமாய்த் துடித்தது.

4

என் இதயம் தொலைந்த இடம்...
எதுவென்று நான் தேடியபோது...
அது இங்கிருக்கிறதென்று...
கர்வத்துடன் கூறுகின்ற
காதல் சின்னமாய்!

ஸ்ருதியின் மனதில் ஆயிரம் குயில்கள் ஒன்றாக இசைத்ததுபோல்! மனம் லேசாகி சிறகுகள் முளைத்து காதல் வானில் பறக்க, இதை யாரிடமாவது உடனே பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் போல்...! சித்தியிடம் இப்போது பேச முடியாது. அவள் அமெரிக்காவுக்குச் சென்ற பிறகுதான் பேச முடியும் என்று நினைக்கும் போதே மூச்சு முட்ட, தன்னை அமைதிப்படுத்திக் கொண்டாள் அவள்.

அங்கு விஜய், உடனே ப்ரகதீஷிடம் பேசினான். ''ப்ரகதீஷ்.. என்ன எனக்குத் தெரியாம என்னென்னவோ நடந்திருக்கு... எந்தப் பெண்ணாலும் உன்னை அசைக்க முடியாதுன்னு சொல்லுவே? ஸ்ருதி உன்னை அசைச்சுட்டாளா?'' குறும்புடன் அவன் கேட்டபோது எதிர் முனையில் மௌனமே பதிலாய்!

சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு, ''அம்மா, அப்பா ரொம்ப ஆசைப்பட்டாங்க.. அதான்! நீ இன்னிக்குத்தான் வரதா அங்கிள் சொன்னார். ஹனிமூன்ல உன்னை டிஸ்டர்ப் பண்ண வேண்டாமேன்னுதான் சொல்லலை'' என்றான் மெதுவாக.

''கங்கிராட்ஸ்! எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்டா... ஆல் தி பெஸ்ட்!'' என்று இணைப்பைத் துண்டித்தான் விஜய்!

சித்தியிடமிருந்து ஃபோன் வரும்வரை, தவிப்புடன் இருந்த ஸ்ருதி அவர் பேசியதுமே கார்ட்லஸ்ஸுடன் தன் அறைக்கு வந்தாள். ''சித்தி! உங்களுக்கு ஒரு குட் நியூஸ்! உங்களுக்குத் தெரியுமா... என்னைப் பெண் பார்க்க வந்ததும் நான் விரும்பின ப்ரகதீஷும் ஒருத்தரேதான்! விஜய் சொல்லித்தான் எனக்கே தெரிஞ்சுது!'' உற்சாகத்தில் வார்த்தைகள் தொண்டை நடுவே சிக்கித் தவித்தன.

''இதை உங்ககிட்டே உடனே சொல்லணும்னு எவ்வளவு தவிச்சேன் தெரியுமா? நான் அவரைப் பாக்காமலே

உங்ககிட்டே எல்லாம் எவ்வளவு ஆர்க்யூ பண்ணி இருந்திருக்கேன்! நான் இப்ப ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கேன் சித்தி! அப்புறம்... ஒரு விஷயம்! நான் அவரை முன்னாடியே விரும்பின விஷயம் யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம்... ப்ளீஸ்! அப்புறம் அப்பா ரொம்பத் தப்பா நினைச்சுப்பார். விஜய் கிட்டே கூட சொல்லாதீங்க. எனக்கு அப்பப்ப நீங்க ஃபோனிலே பேசணும்... சித்தப்பாவை ரொம்ப விசாரிச் சேன்னு சொல்லுங்க!'' என்று கூறிவிட்டு வைத்தாள்.

திருமணத்திற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் வேகமாக நடந்து கொண்டு இருந்தன. திடீரென்று அவள் மனம் தனிமையைக் காதலிக்க ஆரம்பித்தது. சுற்றிலும் சந்தோஷ மலர்கள் மலர்ந்து மணம் வீசியது. மகளிடம் தெரிந்த மாற்றத்தைக் கண்டு வாசுவும், ரமணியும் மிகவும் மகிழ்ந்தனர்.

திருமணத்துக்கு முதல் வாரம் விஜய் அவளிடம் பேசிய போது ''விஜய்! நீ எனக்கு ஒரு ஹெல்ப் பண்ண முடியுமா? எனக்கு அவரோட செல் நம்பர் கொஞ்சம் கொடேன்...'' என்றாள் ஸ்ருதி மெதுவாக.

''எவரோ? எனக்குப் புரியலையே?'' குறும்புடன் கேட்டான் விஜய். அவளும் ''போடா.. ம்.. ப்ரகதீஷோடதுதான்'' சிணுங்கலுடன் கூறினாள்.

''அப்படிச் சொல்லும்மா... அவரோட இவரோடன்னா எனக்கு என்ன புரியும்...? நாட்டில பொம்பளைங்கல்லாம் கொஞ்சம் புரியற மாதிரிப் பேசுங்க'' என்றான் கேலியாக. சொன்னபடி ப்ரகதீஷின் செல் நம்பரைக் கொடுத்தான். ஜனனியிடமும் பேசிவிட்டு வைத்தவள் உடனே ப்ரகதீஷின் செல்லுக்குத் தொடர்பு கொண்டாள்.

''ஹலோ!'' அவனுடைய ஆழ்ந்த குரல், அவள் இதயத்துக்குள் செல்லச் சீண்டலாய்! மெதுவாக, ''நான் ஸ்ருதி பேசறேன்..'' என்றவுடனே ஒரு நொடி எந்த சப்தமும் இல்லை.

பிறகு, ''நான் ஒரு முக்கியமான மீட்டிங்கில் இருக்கேன். நானே அப்புறமா உன்னைக் கான்டாக்ட் பண்றேன்..'' என்று உடனே வைத்துவிட்டான் ப்ரகதீஷ். மனதினுள் பொங்கிக் கொண்டிருந்த உற்சாகம் உடனே வடிந்தது போலிருந்தது அவளுக்கு!

அங்கு ப்ரகதீஷ் தன் செல்லையே பார்த்தபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். காதலித்து மறுக்கப்பட்ட வலி, இதயம் முழுவதும்! ஆனால் அவளை மட்டும் இழக்கக் கூடாதென்ற உறுதி மனதில் நிறைந்தது. 'என்கிட்டே கல்யாணத்தை நிறுத்தச் சொல்லிச் சொன்னா, உடனே நிறுத்திடுவேனா? உனக்காக என் கைவசம் எத்தனை தண்டனை காத்திட்டிருக்கு தெரியுமா?' மனம் சீற்றத்துடன் நினைத்தது.

திருமண நாளும் நெருங்கி வர, அவன் தன்னிடம் பேசுவானென்று எதிர்பார்த்து ஸ்ருதி தினமும் காத்திருந்தாள். ஒவ்வொரு விடியலும் அவன் நினைவுகளைச் சுமந்தபடி விடிந்தது. ஆனால் அவள் மனம் காற்றுப் போன பலூனாய் சுருங்கியது. ப்ரகதீஷ் அவளிடம் பேசவே இல்லை.

ஊரிலிருந்து அனைவரும் வந்துவிட வீடு கல்யாணக் களை கட்டியது. அம்மாச்சி அவளுடனே இருந்து, பெரியவராக எல்லாவற்றையும் முன்னின்று செய்தார்.

திருமணத்திற்கு முதல் நாளும் ப்ரகதீஷ் ஏதோ ஒருவித இறுக்கத்துடனே இருந்தான். அவளால்தான் ஏன் என்று இனம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. அவளுடைய ஒவ்வொரு

பார்வையும் அவன் உள்ளத்தை சந்திக்க விரும்பி ஏமாற்றத்தோடு திரும்பியது.

திருமணம் சிறப்பாக முடிந்தது. அவனுடைய ஓரப் பார்வையும், செல்லச் சீண்டல்களும் இல்லாமலேயே! அன்று மாலையே அவர்களிருவரும் ஊட்டி கிளம்பி விட்டனர். ப்ரகதீஷ் அவர்களுக்கென்று அங்கு ஒரு ஹனிமூன் காட்டேஜ் புக் செய்து வைத்திருப்பதாக விஜய் அவளிடம் கூறியபோது, அவள் விழிகளில் நாணத்தின் சாயல்!

அன்று மாலையில் அனைவரிடமும் விடை பெற்றுக் கிளம்பும்போது ஏனோ அவளுக்குக் கஷ்டமாகவே தெரியவில்லை. தன் மனதிற்கினியவனுடன் செல்லப் போகும் மகிழ்ச்சியே முற்றிலும் தெரிந்தது. அவனையே சில காலமாக மனதில் சுமந்திருந்ததால் ப்ரகதீஷை அன்னியனாகவே நினைக்கத் தோன்றவில்லை. அவனிடம் மனம் திறந்து பேசி தன் காதலை உடனே கூற வேண்டும் போல்!

காரில் டிரைவர் இருந்ததால் இருவருமே அமைதியாகவே இருந்தனர். சுற்றிலும் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு நடுவே அவர்களுடைய காட்டேஜ் அழகாய்த் தெரிந்தது. இருவரும் உள்ளே போனதும், டிரைவர் பொருட்களை வைத்து விட்டுச் சென்ற பிறகு கதவை மூடி விட்டு அவளிடம் திரும்பினான் ப்ரகதீஷ். அந்த முகத்தில் அவள் எதிர்பார்த்த நேசம் சிறிதளவு கூடத் தெரியவில்லை.

எந்த உணர்ச்சியுமின்றி ஏகாந்தமாக இருந்த அவன் பார்வை, சில்லென்று அவளுக்குள் உட்புகுந்து படபடப்பை ஏற்படுத்துவதாய்!

''உக்காரு... உன்கூட கொஞ்சம் பேசணும்..'' அவன் குரலில் ஒரு விலகல் தன்மை! ''நானும்தான் உங்க கூட நிறைய பேசணும்..'' அவள் மனம் பரவசமாய் கூறியது.

அவளையே கண்கள் இடுங்க ஒரு புருவச் சுளிப்புடன் ஏறிட்டவனின் உதடுகளில் ஒரு விரக்திப் புன்னகை ஓடியது. ''உன்கிட்ட முக்கியமா ஒரு விஷயம் சொல்லணும். நீ என்கிட்ட அதிகமா எதையும் எதிர்பாக்கறதுக்குள்ளே அத சொல்லிடறது நல்லது இல்லையா?'' ஒரு வேகமான மூச்சுடன் நிறுத்தியவன் தொடர்ந்தான்.

''நான் ஒரு பொண்ணை உயிராக் காதலிச்சேன்... அவதான் எல்லாமே... என் வாழ்க்கைத் துணையாவும் வரணும்னு நான் விரும்பினேன். அந்த அளவுக்கு அவ என்னைத் தன்வசப் படுத்திக்கிட்டா! இன்னிக்கும் என் மனசுல அவதான்... ஆனா, அவ இப்ப இல்லை. என்னை விட்டு ரொம்ப தூரம் தொலைஞ்சு போயிட்டா..'' என்று கூறும்போதே அவன் முகம் இறுகியது.

அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன், ஸ்ருதியின் முகம் வெளுத்து, மனசு பதறித் துடித்தது. வானம் கூட தொட்டு விடும் உயரத்தில்... அவனோ தொட முடியாத தூரத்தில் இருப்பது போல் உள்ளம் பரிதவித்தது. அவன் குரல் எங்கோ தூரத்திலிருந்து ஒலிப்பது போல் தொடர்ந்தது.

''இது என் அப்பா, அம்மாவோட விருப்பத்துக்காக நடந்த கல்யாணம்! இப்ப மனசு முழுக்க என்.. மாயா.. தான் நிறைஞ்சிருக்கா! அவளை என்னால மறக்க முடியாது. என் நண்பனோட கல்யாணத்துல முதல்லே பாத்தவுடனே என் மனசுல நான் செதுக்கி வச்சவ அவ!'' அவன் குரலில் உணர்ச்சிக் குவியல்.

ஸ்ருதியின் இதயம் கண்ணீர் வடிப்பதாய்! 'நானும் உன்னை உன் நண்பனோட திருமணத்துல பார்த்துத்தானே என் மனசைப் பறிகொடுத்தேன்!' அவள் உள்ளம் தவிப்பாய் நினைத்தது. அவன் பார்வை அவளைத் தீண்டியபோது ஸ்ருதி தலைகுனிந்து கொண்டாள். அவன் கண்டுபிடித்து விடுவானோ என்று அஞ்சி காதலை தன் இதயத்துக்கு அடியில் ஒளித்து வைத்தது மனது. தன் வேதனைகளை அவன் கண்டுவிடக் கூடாது என்ற வேகமும் எழுந்தது.

அவளையே ஒரு கணம் இமைக்காமல் நோக்கியவன், "ஆனா என்னை சம்மதிக்க வச்சதே உன் வார்த்தைகள்தான் தெரியுமா? அன்னிக்கு உன்னைப் பெண் பார்க்க வந்தப்போ, எதேச்சையாக தோட்டத்துக்கு வந்த நான் உன் சித்தி கிட்டே நீ பேசினதை எல்லாம் கேட்டேன். அப்பதான் நீயும் யாரையோ விரும்பறது எனக்குத் தெரிஞ்சது.." கண்கள் இடுங்கக் கூறினான்.

"இல்லை... நான்..!" என்றவளை உடனே இடைமறித்தது அவன் குரல். "நான் முதல்லே என்னோட காதலைப் பத்தி சொல்லிடறேன். அப்புறமா நீ பேசலாம். அன்னிக்கு என் மனசை உன் வார்த்தைகள் ஆழமாத் தாக்கிடுச்சி! உடனே என்னை ஒரு முடிவுக்கும் வரவச்சிது! நீயும் யாரையோ விரும்பி இருக்கே! உன்னால அதை நிச்சயமா மறக்க முடியாது. காதலிச்சு மறுக்கப்பட்ட வலி எனக்குத் தெரியும். இதுக்கு ஒரு முடிவு... நாம ரெண்டு பேரும் கல்யாணம் செஞ்சிக்கிட்டா, ரெண்டு பேருமே அவங்கவங்க முடிவுல உறுதியா இருக்கலாம். அதான் உடனே சரின்னேன்.." என்று முடித்தான்.

"நான்... உங்களை.." அவள் வார்த்தைகள் அதே வேகத்துடன் தடைபட்டன. இன்னொரு பெண்ணை விரும்புகிறேன்

என்பவனிடம் தன் காதலைக் கூறுவதில் எந்தப் பிரயோஜனமும் இல்லை என்று தோன்றியது. சுய கௌரவமும் தடுத்தது. அப்படிச் சொன்னாலும் அவன் நம்புவானா என்ற சந்தேகமும் உடனே வருவதாய்!

ஆனால் மனம் அவன் பார்வைகளையே பதியம் போட்டது. உதடுகள் பொய் பேசலாம்... கண்கள் பொய் பேசுமா? அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அந்த நொடி தன் காதலை மனதுக்குள்ளேயே புதைத்துக் கொண்டாள் ஸ்ருதி, அத்துடன் உதடு வரை வந்த 'விரும்புகிறேன்' என்ற வார்த்தைகளையும் சேர்த்து!

"என்ன... என்னவோ சொல்ல வந்தே... நிறுத்திட்டே? உன் காதலைப் பத்தி என்கிட்ட சொல்லத் தயக்கமா இருக்கா?" குத்தலாக வந்தது அவன் குரல்.

"இல்லை... அவரும் வேற ஒரு பொண்ணை விரும்புறது எனக்கு இப்பத்தான் தெரிஞ்சது" மெலிந்த குரலில் கூறினாள்.

"ஆனாலும் அவரை மறக்க முடியலை.. இல்லே? என்னை மாதிரித்தான் நீயும் இருக்கே!" இருவருமே உண்மை எது என்பதை உணரவில்லை.

அவளிடம் திரும்பியவன் "நான் விரும்பி உன்னை ஏத்துக்கிட்டதா எங்க வீட்டில நினைக்கிறாங்க. அவங்களை ஏமாத்த வேணாம். நம்ம ரெண்டு பேரைப் பொறுத்த வரைக்கும் நீயும் நானும் என்னிக்குமே தனின்னாலும் நம்ம வீட்டில இருக்கிற பெரியவங்களுக்கு இது தெரிய வேணாம். வெளி உலகத்துக்கு இயல்பான தம்பதி மாதிரியே இருக்கலாம்னு நான் நினைக்கிறேன். அப்புறம்... விஜய்க்கு முக்கியமா தெரியக் கூடாது. ஏப்புறம் அவன் வருத்தப்படு

வான்..'' என்று அவன் முடித்தபோது பெரும் புயல் ஒன்று அவளுக்குள் நீங்காமல் மையம் கொண்டது. மனதில் கண்ணீரின் முகவரி தெரிந்தது.

5

என் மனம் கவர்ந்த
உன் அழகு வெட்கத்தை...
மென்மையான
கால்தடத்திலேயே...
செல்லமாக வெளிப்படுத்தும்
நாணச்சிரிப்பலையாய்...!

ஸ்ருதியால் அவன் கூறியவற்றுக்கெல்லாம் மௌனமாகத் தலையசைக்க மட்டுமே முடிந்தாலும் அந்த ஒற்றை மனிதனுக்குள் ஆயிரம் சலனங்கள்.

அவர்களுடைய தேனிலவு முழுவதுமே, தனித்தனி அறைகளில் மனப் பகிர்தலின்றியே வேகமாய் சென்றது. காலையிலிருந்து இரவு வரை இயற்கை மட்டுமே அவளுக்குத் துணையாய்! அன்று மாலை கோயம்புத்தூருக்கு கிளம்பிச் செல்ல வேண்டும்.

ஸ்ருதி காலையில் எழுந்து வெளியில் வந்தபோது விடியல் வெளிச்சக் கதிர்களை பூமிக்கு பரிசளித்துக் கொண்டிருந்தது. எதையுமே ரசிக்கும் மனநிலையில் அவள் இல்லை. என்றாலும், மெதுவாக தோட்டத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தாள். மலர்களைத் தீண்டிய பூங்காற்று மனதையும் வருட, எண்ண மின்னல்கள் சிந்தனையில் மின்னலிட்டது.

தான் உயிராய் விரும்பிய ஒருவன் தன்னை மறுப்பது பெரும் கொடுமையாய்... தன்னிடம் என்ன குறையென்று

அவளுக்குள் கேள்வி எழும்போதே, அவன் மாயாவை முன்பே விரும்பியதும் அவன் மனதில் அவள் நீங்காமல் நிறைந்திருப்பதும் புரிந்தது.

அவள் பிரிந்து சென்ற பிறகும் அவனால் மறக்க முடிய வில்லை என்றால் அந்தக் காதல் எவ்வளவு ஆழமானதாக இருக்கும் என்ற எண்ணமும், தன் நேசத்தை அவன் கடைசி வரை புரிந்து கொள்ளவே மாட்டானா என்ற ஆதங்கமும் சேர்ந்து அவளை அலைக்கழிப்பதாய்! பூபாளமே வேண்டாம் எனும் வானத்தை எண்ணி வியப்பு வருவதாய்!

எங்கிருந்தோ ஒலித்த ***'சோலைப் புஷ்பங்களே.. என் சோகம் சொல்லுங்களேன்... கண்ணாளனைக் கண்டாலென்ன... என் வேதனை சொன்னாலென்ன...?'*** என்ற பாடல் தனக்காகவே எழுதப்பட்டது போல். அவள் மனதில் விளைந்த ரணத்துக்கு மட்டும் மருந்து கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை.

அன்றிரவு கோயம்புத்தூருக்குச் சென்று அவள் வீட்டில் தங்கியபோதும் அவன் இயல்பாகவே இருந்தான். அவளால் தான் முடியவில்லை. ப்ரகதீஷின் வீட்டில் அவர்களுக்கு ஒரு வரவேற்பு விழா மறுநாள் மாலை ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது. வாசுவும், ரமணியும் உடன்வர தஞ்சாவூருக்குச் சென்ற போது நீலா அவர்களை ஆரத்தி சுற்றி வரவேற்றார். உள்ளூர் நண்பர்களும் சில முக்கியமான உறவினர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்த்த ஃபங்ஷன் விமரிசையாக நடந்தது.

எல்லாம் முடிந்து வாசுவும், ரமணியும் ஊருக்குக் கிளம்பியபோது வேதனையில் அவள் விழிக்குடம் ததும்பி, கண்ணீர்த் துளிகள் சிதறின. அவளைச் சமாதானப்படுத்திய அம்மா, மாப்பிள்ளையின் மனம் கோணாமல் நடந்து கொள்ளும்படி அறிவுரை கூறினார்.

இரண்டு நாட்களில் பரமசிவமும் நீலாவும் அவர்களை அழைத்துச் சென்று சென்னையில் குடித்தனம் வைத்தனர். அவளுக்கு அந்த இடம் பழகிய உடன் ஒரு வாரத்தில் அவர்களும் ஊருக்குக் கிளம்பியபோது அவர்களின் பிரிவு அவளை மேலும் தனிமைப்படுத்துவதாய்! சுந்தரி என்று ஒரு சமையல்காரம்மா இரு வேளையும் சமைக்க, அங்கு எல்லா வேலைகளுக்கும் ஆட்கள் இருந்தனர்.

அன்றிரவு அவளிடம் வந்த ப்ரகதீஷ், ''இதுவரைக்கும் என் ரூமில நீ தரையில படுத்துட்டு இருந்தே... இனிமே உனக்கு அந்தக் கஷ்டம் வேண்டாம். அந்த கெஸ்ட் ரூமை நீ யூஸ் பண்ணிக்கலாம்..'' என்றான் யாரிடமோ பேசுவது போல!

'இந்த வீட்டில் என்றைக்குமே நீ விருந்தாளிதான்... உரிமையான மனைவி இல்லை' என்று அவன் சொல்லாமல் சொல்கிறானோ என்று மனம் தவித்துப் போனது. தன் அறைக்குச் சென்ற ப்ரகதீஷுக்கோ உறக்கமே வரவில்லை.

இரவில் மெல்லிய விளக்கொளியில் அழகிய வரி வடிவமாகத் தெரியும் அவளை ரசித்தபடி தன்னையும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு படுத்திருக்கும் தவிப்பிலிருந்து இனிமேல் விடுதலை என்ற நிம்மதியுடன் அவள் மேல் கோபமும் இணைந்து வந்தது.

ஒரு வீட்டிலே இருவரும் தனித்தனி தீவுகளாய்!

தான் அவளால் நிராகரிக்கப்பட்டோம் என்ற உண்மை, ஆறாத வடுவாய்ப் பதிந்து வெறுப்பு அதிகமாகி அவன் சுபாவமே மாறிப் போயிருந்தது. இது எதையுமே அறியாத ஸ்ருதி, அவன் மனம் மாறுவதற்காகக் காத்திருந்தாள்.

ஆனால் அவன் அவளுடன் பேசுவது கூட இல்லை. இறுகிய முகத்துடனும் குற்றம் சாட்டும் பார்வைகளுடனுமே இருந்தவன், பேசினாலும் வார்த்தைகள் தீப்பிடித்தன! அவளுக்கும் பழகி விட்டது... ஆனால் இருவரும் ஒருவருக் கொருவர் உயிராய் விரும்புவது மட்டும் மறைந்து போனது.

பொழுது போகாமல் ஒரு வேலையுமின்றி சோம்பேறியாகி விடுவோமோ என்று தோன்ற வீட்டை அலங்கரிப்பதில் ஈடுபட்டாலும் அதுவும் ஒரு வாரத்திலேயே முடிந்துவிட, மனம் செக்கு மாடாய் அவனையே சுற்றி வருவதாய்!

இன்றுடன் அவர்களுக்குத் திருமணமாகி ஒரு மாத மாகிறது. ஊரிலிருந்து வரப் போவதாக அன்று விஜய் ஃபோன் செய்திருந்தான். இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு ஸ்பெஷலாக தயார் செய்யும்படி கூறிவிட்டு அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள் ஸ்ருதி. ப்ரகதீஷ் எப்போதுமே இரவு தாமதமாகத்தான் வருவான். அழைப்பு மணி ஒலித்ததும், விஜய்தான் என்று ஆர்வமாகச் சென்று, 'விஜய்!' என்றபடி கதவைத் திறந்தால், அங்கு ப்ரகதீஷ் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவனைக் கண்டவுடன் திகைத்து விழித்துவிட்டு, அமைதியாகப் பின்னடைந்தவளை அவன் பார்வை கோபத்துடன் கூறு போடுவதாய்! ஓரக் கண்ணால் அவளையே பார்த்துக் கொண்டே வேகமாக தன் அறைக்குள் சென்று விட்டான் அவன்.

மனம், எரிதழலாய்! தன்னை ஒரு நாள் கூட அவள் இப்படி ஆவலுடன் வரவேற்றதில்லை என்ற நெருடல் மனதில் ஆழமாய்! முகம் கழுவி விட்டு கட்டிலில் சாய்ந்து ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து அதில் மனதைச் செலுத்தியபோது

மெதுவாக கதவைத் தட்டி விட்டு உள்ளே வந்த ஸ்ருதியின் கையில் டிபன் இருந்தது.

அழைப்பு மணி ஓசை கேட்டதும் அவசரமாக அவனிடம் தட்டைக் கொடுத்தவள் வேகமாகச் சென்று கதவைத் திறந்தாள். விஜயைக் கண்டவுடன் மனம் மிகவும் குதூகல மானது. தன் பக்கத்து மனிதர்களில் ஒருவனைப் பார்த்தவுடன் முகம் மலர்ந்து பிரகாசித்தது.

அவளையே நோக்கியபடி வந்த ப்ரகதீஷை ஆவலுடன் அணைத்துக் கொண்டான் விஜய். ''எப்படிடா இருக்கே? என் வாயாடி அத்தை பொண்ணு கிட்டே வசமா மாட்டிக்கிட்டியா? லைஃப் இப்ப எப்படி இருக்கு...?'' கிண்டலாக ஒலித்தது அவன் குரல்.

''விஜய்! உதை வாங்கப் போறே.. ஜனனிக்காக பாக்கறேன். இல்லைன்னா அவ்வளவுதான்..'' என்றபடி சுட்டு விரலைக் காட்டி அவள் எச்சரித்தபோது விஜயுடன் அவள் பேசும் விதத்தைக் கவனித்த ப்ரகதீஷின் முகம் இறுகியது.

''சரி.. முதல்லே அத்தையும் மாமாவும் எப்படி இருக்காங்கன்னு சொல்லு... ஜனனிக்கு ஏதாவது விசேஷமா?'' ஆர்வத்துடன் பரபரத்தாள் அவள்.

''எல்லாரும் நல்லாருக்காங்க! என் கதை இருக்கட்டும். இங்கே நீங்க ரெண்டு பேரும் எப்படி இருக்கீங்க? அதைச் சொல்லு முதல்லே! நீயும் ஜனனி மாதிரி இவனை முந்தானையில முடிஞ்சாச்சா... இல்லை, இன்னும் ஐயாவோட அரசாட்சிதானா?

உடனே முகம் சிவக்க, ''அப்படின்னா...? போடா! புரியற மாதிரி பேசு'' என்றாள் ஸ்ருதி சிணுங்கலாக.

''ஏய்... நடிக்காதே! ப்ரகதீஷ்... கல்யாணம் ஆனாலே பெண்களுக்கு சுதந்திரம் போயிடுங்கறதெல்லாம் சும்மா தெரியுமா? நம்ம சுதந்திரம்தான் போயிடுது. ராத்திரி ஏன் சீக்கிரம் வரலை...? எங்கே போனீங்க..? ஏன் சீக்கிரம் சாப்பிட லைன்னு ஆயிரம் கேள்வி... ப்ச்.. சமாளிக்க முடியலை..'' போலியாகப் பெருமூச்சு விட்டபடி கூறினான் விஜய்.

''எனக்கு அந்தக் கஷ்டமெல்லாம் இல்லை. நைட் எல்லா வேலைகளையும் முடிச்சிட்டு, முன்னாடி மாதிரியே எட்டு மணிக்குத்தான் நான் வரேன்'' என்றான் ப்ரகதீஷ் விட்டேத்தியாக.

''அப்படியா? நம்பவே முடியலையே... ஸ்ருதி எப்பவுமே ஜாலி டைப்பாச்சே! வெளியே போறது... ஷாப்பிங் பண்றதெல்லாம் ரொம்பப் பிடிக்கும்! அதுவும் பீச்சுக்குப் போக ரொம்ப ஆசைப்படுவா! அவளையே மாத்திட்டியா என்ன?''

''தெரியலையே! அதை நீ அவகிட்டதான் கேக்கணும்'' என்று ப்ரகதீஷ் கூறும்போது ஒரு தர்மசங்கடமான மௌனத்திலிருந்தாள் அவள். அவளுக்கு முனபு சொடக்குப் போட்ட விஜய், ''என்னாச்சு ஸ்ருதி? படபடன்னு பேசுவே? அமைதியா இருக்கே... என்னால நம்பவே முடியலை. இது எங்க ஸ்ருதிதானான்னு!'' என்றபோது ஆச்சர்யம் தொனித்தது அவன் குரலில்.

அதன் பிறகு பேச்சு பொதுவான விஷயங்களில் செல்ல, விஜய் சாப்பிட்டு விட்டு ஊருக்குக் கிளம்பிச் சென்ற பிறகு மீண்டும் அவன் தொட்டாற் சிணுங்கியாய் தன் அறைக்குள் போய் கதவைச் சாத்திக் கொண்டான்.

மறுநாள் காலையில் தோட்டத்தில் அமர்ந்திருந்த ஸ்ருதி ஏதோ யோசனையிலிருந்தாள். என்றாவது இருவருக்கும்

இடையிலிருக்கும் கோபப் பாதையைக் கடந்து அவன் இதயத்தில் தான் தடம் பதிக்க முடியுமா என்று அவள் மனம் ஏங்கியது. மாயாவின் நினைவு நெஞ்சினுள் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

திடீரென்று யாரோ வேகமாக அவளைப் பற்றித் திருப்பவும் பதறிப் போய் திரும்பியபோது அங்கு ப்ரகதீஷ்தான் கண்களில் கடும் சீற்றத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தான். ''ஏன்... மகாராணிக்கு வீட்டு ஞாபகமே கிடையாதா? புருஷன்னு ஒருத்தன் இருக்கறதே உன் வீட்டு மனுஷங்க வந்தாத்தான் நினைப்பு வருமா?'' என்றான் எகத்தாளமாக.

''ஸாரி.. உங்களுக்கு ஏதும் வேணுமா என்னவோ மனசே சரியில்லை.. அதான்!''

''ஓ.. உன் காதலனோட நினைப்பா? அவன்தான் வேற ஒரு பொண்ணை விரும்பறதா நீ சொன்னியே... ஏன் தேவை இல்லாம பாவம் அவனையே நினைச்சிட்டு இருக்கே?'' குத்தலாகக் கூறியவனிடம், 'அப்படி எனக்கு வேறு யாருமில்லை' என்று மறுக்கவும் முடியாமல், 'என் மனம் கவர்ந்தவன் நீதான்' என்று ஒத்துக் கொள்ளவும் முடியாமல் தொய்ந்து போனாள் அவள்.

மெதுவாக எழுந்து செல்பவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ப்ரகதீஷுக்கு தன் மேலேயே கோபம் வருவதாய்! அவளுடைய கொலுசுகளின் கீர்த்தனை இன்று சோகமாய்! அந்த நிமிடம், தன்னைப் பற்றியே நினைத்து அவளை ஏங்கித் தவிக்கச் செய்ய வேண்டும் என்ற வேகம் அவனுள் எழுந்தது.

ஸ்ருதியின் மனதிலோ தன் மனதில் பூத்த காதல் அவன் மனதிலும் மலர்ந்து மணம் பரப்புமா என்ற எதிர்பார்ப்பு ஏனோ

இன்று அதிகமாய்! உள்ளே சென்றவள் அவனுக்காக எல்லாவற்றையும் மேசையில் எடுத்து வைத்துவிட்டு மௌனமாய்க் காத்திருந்தாள். இப்படிக் காத்திருப்பதிலேயே தன் வாழ்க்கை கழிந்து விடுமோ என்றும் விரக்தி வந்தது.

6

உன் கோபத்தை...
ஊடலை...
தன் ஓசையிலேயே...
எனக்கு அறிமுகப்படுத்தும்
மௌனப் போர் முரசாய்...!

மறுநாள் மாலை அதிசயமாக ப்ரகதீஷ் சீக்கிரமாகவே வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான். ஸ்ருதிக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவனிடம், ''காபி வேணுமா?'' என்றாள் புன்னகையுடன்.

ஏதோ யோசனையுடன் அவளையே பார்த்தவன், ''வேணும்! அப்புறம் ஒரு நிமிஷம்... இன்னிக்கு பீச்சுக்குப் போலாமா? அப்படியே வேணா வெளியில சாப்பிட்டுட்டு வந்துடலாம்'' என்றான்.

உடனே இறுக்கம் தளர்ந்து சந்தோஷத்துடன் முறுவலித்தவள், ''ம்... போகலாம்! நான் ரெடியாயிடறேன்..'' என்று வேகமாக உள்ளே சென்று, ''சுந்தரிம்மா... காபி மட்டும் போதும்! நாங்க வெளியே போறோம். நைட்டுக்கு எதுவும் செய்ய வேணாம்'' என்றாள்.

காபியை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு, தயாராகி வந்தபோது ப்ரகதீஷ் அவளுக்காக காத்திருந்தான். இருவரும் காரில் கடற்கரைக்குச் சென்றபோது அலைகள் நுரையால்

கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்தி வானம் சிவந்து போய் அழகாய்த் தெரிந்தது. அலைகள் காலில் உரச, தண்ணீரில் நிற்பது அலாதியான சுகமென்று தோன்றியது.

வெகு நேரம் கழித்து மணலில் வந்து அமர்ந்தபோது இருவருக்கிடையே மௌனமே பேச்சுவார்த்தையாய்! ஓரக்கண் பார்வைகளே பாலமாய்! திடீரென்று ''ஸ்ருதி...'' என்ற உற்சாகக் குரல் பெரிதாய் கேட்டதும், கேள்வியுடன் நிமிர்ந்தாள். அவள் அப்பாவுடைய நண்பரின் மகன் விஷால் வந்து கொண்டிருந்தான்.

''ஸ்ருதி! நீ இங்கயா இருக்கே? என்னை மறந்திட்டே இல்லை? ஒரு ஆறு மாசம் ஸ்டேட்ஸ் போயிட்டு வரதுக் குள்ளே, கல்யாணமே முடிஞ்சு செட்டிலாயாச்சு போலருக்கு.. கங்கிராட்ஸ்'' என்றவன் ப்ரகதீஷிடம் திரும்பினான்.

''ஹலோ சார்! நான் விஷால்.. ஸ்ருதியோட ஃப்ரெண்ட். நேத்துதான் அமெரிக்காவிலேருந்து வந்தேன்... நாளைக்கு எங்க ஊருக்கு கிளம்பறேன். ஹேப்பி மேரீட் லைஃப்'' என்று வாழ்த்தி விட்டு வெகு நேரம் ஸ்ருதியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

விழிகள் மின்ன அவனுடன் சகஜமாகப் பேசிச் சிரிக்கும் தன் மனைவியைப் பார்த்தபோது அவன் மனதுக்குள் வன்மம் எட்டிப் பார்த்தது. இருவரும் உற்சாகத்துடன் பேச, ப்ரகதீஷ் எதிர்பார்த்து வந்த தனிமை மட்டும் கடைசி வரை அவனுக்குக் கிடைக்கவே இல்லை.

பிறகு ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தபோது ஸ்ருதியின் பின்னாலேயே அவளுடைய அறைக்கு வந்தான் ப்ரகதீஷ். அங்கு அவனை எதிர்பார்க்காததால் வியப்புடன்

அவள் திரும்பியபோது, ஏளனமாக சுழித்த உதடுகளுடன், ''இந்த விஷால்தான் உன்னோட லவர் பாயா? நல்லாத்தான் இருக்கான்.. பேசாம அவன் அமெரிக்காலேருந்து வந்த பிறகு அவனையே கல்யாணம் செஞ்சிருந்திருக்கலாம்னு தோணுது இல்லை?'' என்று கேட்டான் ஒரு மாதிரி குரலில்.

''இல்லை.. அவன் என்னோட லவர் இல்லை..''

''இதை என்னை நம்பச் சொல்றியா? அவனைப் பார்த்ததுமே உன் முகத்துல தெரிஞ்ச சந்தோஷமும், பேச்சும் எனக்கு எல்லா உண்மையையும் புரிய வச்சிடுச்சி!''

இவனிடம் என்ன சொல்லித் தன்னைப் புரிய வைப்பது என்ற தவிப்புடன், ''நீங்க என்ன நினைச்சாலும் உண்மை என்னன்னா, விஷால் எனக்கு நல்ல ஃப்ரெண்ட் மட்டும்தான்'' என்றாள் அழுத்தமாக.

அவளைக் கோபத்துடன் வேகமாக இழுத்துத் திருப்பிய வன், ''அப்ப அவன் யாருன்னு சொல்லு.. உன் லவர் பேரென்ன? எனக்கு இப்பவே தெரிஞ்சாகணும்..'' என்று உறுமினான். தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளப் போராடியவள், அவனுடைய கடைசிக் கேள்வியில் கல்லாய்ச் சமைந்தாள்.

'அவன் பெயரையே அவனிடம் எப்படிச் சொல்வது? இப்போது சொன்னாலும் நம்புவானா?' என்ற தவிப்புடன் நிமிர்ந்தபோது அவளுடைய இதழ்கள் அவனால் வலிமை யுடன் சிறைப்படுத்தப்பட்டன.

உடனே அவளைத் தள்ளி நிறுத்தியவன், ''என்ன பொய் சொல்லி இவனை ஏமாத்தலாம்னு யோசிக்கிறே இல்லை? இனிமேலயும் ஏமாற நான் ஒண்ணும் முட்டாள் இல்லை. பொண்ணுங்க எல்லாமே மாயக்காரிங்கதான். விரும்புன

வனை ஏமாத்தறதிலே!'' என்று அடிக்குரலில் சீறியவன், அவளை முரட்டுத்தனமாக இழுத்து அணைத்தபோது வெடவெடத்துப் போய் நடுங்கத் தொடங்கினாள் ஸ்ருதி.

''ப்ளீஸ்...'' என்று இறைஞ்சிய அவள் கெஞ்சலுக்கும் மறுப்புகளுக்கும் மதிப்பின்றி, இனிமையாக நடந்திருக்க வேண்டிய ஒரு மென்மையான இல்லறம் சூறாவளியாய் சுழன்று அவளைச் சேதப்படுத்தியது. அதன் காயங்கள் மட்டும் அவள் உள்ளத்தில் ஆழமாய்!

புயல் அடித்து ஓய்ந்தது போலிருந்தது. அதைவிட அவன் அந்த அறையை விட்டுச் செல்லும் போது கூறிய வார்த்தைகள், தீயாய் பரவித் தகித்தது. அவளைத் திரும்பியும் பார்க்காமல் பார்வையை எங்கோ பதித்து, ''ஸாரி! நீயா.. நான் மாயான்னு நினைச்சிட்டேன்...!'' உணர்ச்சிகளற்ற முகத்துடன் கூறிவிட்டு அவன் வெளியே சென்ற போது, கூசிப் போனாள் ஸ்ருதி.

தனக்குள்ளே ஏதோ ஒன்று மெதுவாக உடைவதும், உணர்வுகள் மரணிப்பதும் அவளுக்குப் புரிந்தது. புழுவாகத் துடித்து துவண்டு போய் கண்ணீரில் கரைந்தாள். சிறு முயல் குட்டியாய் அவனையே சுற்றி வந்த நினைவுகளும் இன்று தன் உணர்வுகளுக்கு அவனால் உடல் நலமின்றிப் போனதும் மறவாமல் நினைவு வந்து மனதை வலிக்கச் செய்தது.

அன்றிலிருந்து ப்ரகதீஷும் தன் தவறை உணர்ந்தாற் போல அவளை நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்காமல் ஒதுக்கமாகவே இருந்தான். ஒரு கடமை என்பது போல் அவனுக்கு வேண்டியவைகளை மௌனமாய் செய்து கொண்டிருந்தவள் அன்று முதல், இரவில் தன் அறையைத் தாளிட மட்டும் மறப்பதில்லை.

இப்படியே விலகலும் ஒதுங்கலுமாய் சென்ற ஒரு மாதத்துக் குப் பிறகு, ஒருநாள் காலையில் எழுந்து நிற்கும்போதே ஸ்ருதிக்கு தலைசுற்றியது. 'ஏன் இப்படி மயக்கம் வருவது போலிருக்கிறது?' என்று நினைத்தபோது ஒரு மாதமாக சரியாகச் சாப்பிடாமல் உடலை வருத்திக் கொண்டதால் வந்த விளைவென்று தோன்றியது.

அன்று சமையலுக்கு உதவி செய்ய காய் நறுக்கிக் கொண்டிருந்த சுந்தரியிடம், ''இன்னிக்குக் காலையிலே இருந்தே தலை சுத்துற மாதிரி இருக்கு சுந்தரிம்மா... சாப்பிடவே முடியலை.. என்னன்னே தெரியலை'' என்றாள் சோர்வாக.

அவர் செய்து கொண்டிருந்த வேலையை அப்படியே விட்டுவிட்டு வேகமாக அவளிடம் வந்தார். முகம் கொள்ளாத மகிழ்ச்சியுடன், ''நாள் தள்ளிப் போயிருக்காம்மா?'' என்ற போது, ''என்ன சுந்தரிம்மா சொல்றீங்க.. புரியலையே?..'' என்றாள்.

''பெரியவங்க இருந்தா, சரியா கண்டுபிடிச்சிருப்பாங்க!'' அவள் காதருகில் குனிந்து தன் சந்தேகத்தை அவர் கேட்டபோது அவளுக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. தன் சிந்தனைகளிலேயே உழன்று கொண்டிருந்தவளுக்கு அந்த முக்கியமான விஷயம் மறந்து போயிருக்கிறது.

உடனே இது சாத்தியம் தானா என்ற சந்தேகம் மனதில் வர, அனைத்தையும் மீறி மனதில் எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி வந்து முகாமிட்டது. 'இந்த வீட்டில் எனக்கும் துணையாக ஒரு ஜீவன் வரப் போகிறதா' என்ற பிரமிப்பு, சிலிர்ப்பூட்டுவதாய்!

''ஐயா வந்தவுடனே சொல்லி, டாக்டர் கிட்டப் போய் காட்டுங்கம்மா..'' என்றும் கூறிவிட்டு அவர் சமையலைக்

கவனிக்க, இந்த விஷயத்தை அவனிடம் எப்படிச் சொல்வது என்ற தயக்கம், மனதில் நெருடலாய்! அவள் ப்ரகதீஷின் முகத்தைப் பார்த்தே வெகுநாட்களாகிறது.

இந்த விஷயத்தைக் கேட்டதும் அவனுடைய மனம் எப்படி மாறுமோ என்ற பயமும் வந்தது. உடனே தன் அம்மாவிடம் கூற வேண்டும் போல்! அவருக்கு ஃபோன் செய்தபோது அம்மாவின் குரல் கேட்டதுமே ஏனோ கண்களில் நீர் கோர்த்தது.

''அம்மா! எப்படிம்மா இருக்கே?'' என்றவுடன், ''நான் நல்லா இருக்கேன்டா.. நீயும் மாப்பிள்ளையும் நல்லா இருக்கீங்களா?'' ஆவலுடன் கேட்டார் அவர்.

''ம்.. நல்லா இருக்கேம்மா... இந்த மாசம் நாப்பத்தஞ்சு நாள் ஆகியிருக்கும்மா... நான் முதல்லே கவனிக்கலே.. இன்னிக்கு காலையில எழுந்திருக்கும்போது, ரொம்ப கஷ்டமா இருந்ததும்மா, சுந்தரிம்மாதான் இந்த மாதிரி சொன்னாங்க..'' என்றபோது மிகவும் மகிழ்ந்து போனார் ரமணி.

''ஸ்ருதிம்மா! நான் பாட்டியாயிட்டேனா? நீ ரொம்ப கவனமா இருக்கணும். அப்பாட்ட உடனே சொல்றேன். நாங்க கிளம்பி வரோம். மாப்பிள்ளையை விசாரிச்சதா சொல்லு. அப்புறம் சம்பந்தி கிட்டயும் சொல்லிடு'' என்றவள் ஆயிரம் அறிவுரைகளைக் கூறிய பிறகே ஃபோனை வைத்தாள்.

அவள் மனம் மகிழ்ச்சிக் கடலில்! தனக்குள்ளும் இன்னொரு உயிரின் சுவாசம் கேட்கப் போகிறதா என்ற பரவசம் வானையும் வசப்படுத்துவதாய்! ப்ரகதீஷிடம் சொல்வதா வேண்டாமா என்று தவித்தபோது அவன் இதை எப்படி ஏற்றுக் கொள்வானோ என்ற பயமும் உள்ளூரக்

கிளர்ந்தது. தயக்கமெனும் பனிப் போர்வைக்குள் மனம் தத்தளிப்பதாய்!

அன்றிரவு விஷயமறிந்த வாசுதேவன் மகிழ்ச்சியுடன் அவளிடம் பேசிவிட்டு, மறுநாள் கோவை எக்ஸ்பிரஸில் கிளம்பி வருவதாகக் கூறினார். அவர்களிருவரும் வந்தவுடன் அவனிடம் சொல்லலாம் என்ற எண்ணத்துடன் உறங்கியவளுக்கு உலகத்தையே தன் கைகளுக்குள் அடக்கினாற் போன்ற ஒரு குதூகலத்துடன் மறுநாள் பொழுது விடிந்தது.

காலையிலிருந்தே ஒரு துள்ளலுடன், இதழில் நிறைந்த மென்னகையுடன் உலவிக் கொண்டிருந்தவளைக் கண்ட போது ப்ரகதீஷின் விழிகள் ஆராய்ச்சியுடன் அவளையே அளவிட்டது. அவனுக்கு டிபன் பரிமாறும் போது, ''இன்னிக்கு நைட் அப்பாவும், அம்மாவும் கோவை எக்ஸ்பிரஸ்ல வராங்க'' என்றாள் ஸ்ருதி மெலிந்த குரலில்.

''ம்.. நான் நேரா ஸ்டேஷனுக்குப் போய் அவங்களை அழைச்சிட்டு வந்துடறேன்'' என்றவுடன், ''தேங்க்ஸ்!'' என்றாள். ஒரு கணம் அவளையே யோசனையோடு அளவிட்டவன், ''அவங்க என்ன பாவம் செஞ்சாங்க? அவங்க ரெண்டு பேரையும் எனக்கும் பிடிக்கும்'' என்றான் ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

'உன்னை விரும்பியதைத் தவிர நான் மட்டும் வேறு என்ன பாவம் செய்தேன்?' என்று அவனிடம் கேட்க வேண்டும் போல்! ஆனால் உள்ளத்தில் எழுந்த கேள்வி உதட்டிலேயே உறைந்தது. இரவு ஊரிலிருந்து அம்மா, அப்பா வருவதை சுந்தரிம்மாவிடம் கூறியபோது, ஸ்பெஷலாக டிபன் வகைகளைச் செய்து வைத்து அசத்தி இருந்தார். அவளை இப்போதெல்லாம் அவர் எந்த வேலையும் செய்ய

விடுவதில்லை.

அப்பா அம்மா வரப் போவதை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த போது இன்றிரவு கட்டாயம் மாமனார், மாமியாரிடம் ஃபோனில் கூறிவிட வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டவள், ப்ரகதீஷுடன் வந்த அம்மாவைக் கண்டதும் ஓடிச் சென்று கட்டிக் கொண்டாள்.

ரமணி, ''மெல்லடா.. முன்னாடி மாதிரி இப்படி எல்லாம் ஓடி வரக் கூடாது. மெதுவா நடக்கணும். முதல்லே, டாக்டர் கிட்டே அழைச்சிட்டுப் போய் உனக்கு எல்லாத்தையும் அவரை விட்டே சொல்லச் சொல்லணும். அப்பத்தான் கேப்பே போலிருக்கு'' என்றபடி முத்தமிட்டார்.

''கங்கிராட்ஸ் மாப்பிள்ளை! நீங்களா சொல்லுவீங்கன்னு பாத்தோம். ஆன ஸ்ருதியே சொல்லட்டும்னு நீங்க விரும்பறது எனக்குப் புரியுது... ரொம்ப சந்தோஷம்!'' என்று வாசு கை குலுக்கியபோது அவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

7

ஒரு சிற்றோடையின்
சலசலப்பாய்...
சிறகாய்... சிலிர்ப்பாய்...
எனக்குள் ஒலி எழுப்பும்
சங்கீத சப்தஸ்வரமாய்...!

ப்ரகதீஷின் விழிகள் மின்னலென உயர்ந்து ஸ்ருதியை நோக்கியது. தன் அம்மாவின் தோளில் அவள் வெட்கத்துடன் சாய்ந்திருக்கும் நிலையே, அவனுக்கு உண்மையைப் புரிய வைத்தது.

மனதில் எதுவோ அடைப்பது போல், சுகமான சுமையாய் ஒரு உணர்வு! ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு வேகமாக வெளிப்பட, பிரமிப்பாக இருந்தது. தனக்குள் சிறிது நாட்களாக உறங்கி இருந்த காதல் மனமும் மென்மையான நேசமும் விழித் தெழுவது அவனுக்குப் புரிந்தது. இது நிஜமா என்ற தவிப்புடன், கண்கள் அவளை ஏறிட்டது.

அவள் அம்மாவின் அன்பில் நெகிழ்ந்து போயிருந்ததால், அவனிடம் திரும்பவே இல்லை. அவள் எப்படி எல்லாம் தன் மனதை சேதப்படுத்துகிறாள் என்பதை என்றாவது உணர் வாளா என்று முதன் முறையாக ஏங்கியது அவன் மனது.

''ஸ்ருதி..!'' அவனுடைய மெல்லிய அழைப்பு எங்கோ கனவில் கேட்பதுபோல் தோன்ற நிமிர்ந்தாள், அவளைத் தன்னுடன் வரும்படி சைகை செய்துவிட்டுத் தன் அறைக்குச் சென்றான் ப்ரகதீஷ்.

மெதுவாக அவனைப் பின்தொடர்ந்த போதே, மனதில் ஒரு பயம் வந்தது. உள்ளே சென்றதும் வேகமாக அவளிடம் திரும்பியவன், ''எனக்குக் குழந்தை பிறக்கப் போற விஷயத்தை, நான் மத்தவங்க சொல்லித் தெரிஞ்சிக்க வேண்டியிருக்கு.. ஊருக்குப் போன் பண்ணி சொல்லத் தெரிஞ்ச உனக்கு, இதே வீட்டில இருக்கற எனக்கு சொல்ல முடியலை... இல்லை?'' என்றவனின் குரல் விரக்தியாய்!

''இல்லை.. எனக்குப் பயமா இருந்தது! விஷயத்தைச் சொன்னா, நீங்க.. குழந்தையைக் கலைச்சிட சொல்வீங் களோன்னு..!'' தயக்கத்துடன் நிறுத்தினாள்.

ஒரு கோபமூச்சுடன் நிமிர்ந்தவன், ''என்னை என்ன அவ்வளவு கேவலமானவனா நினைச்சிட்டியா? என்

குழந்தையையே கலைக்கச் சொல்ற அளவுக்கு நான் ஒண்ணும் கொடூரமானவன் இல்லை!'' என்றான்.

உடனே, தன்னுடைய முரட்டுத்தனமும், பேச்சும், அவளுக்குள் தன்னைப் பற்றி மோசமான கருத்தை விதைத் திருப்பது புரிவதாய்! முகம் வேதனையில் சுருங்கிவிட, தன் செய்கைகளுக்குத் தானே வருந்துபவன் போலக் கண்களை இறுக மூடித் திறந்தவன், ''சரி! நீ போய் அவங்களைக் கவனி.. போ..'' என்றான் இறங்கிய குரலில்.

தன் மீது உள்ள வெறுப்பை அவள் குழந்தையிடம் காட்டவில்லை என்ற உண்மை நிம்மதியைத் தருவதாய்! தன் மனம், அவள் மேல் கொண்ட காதலை மீண்டும் புதுப்பிப்பதும் புரிவதாய்! ஜனன மரண நிகழ்வுகள் போல், காதலும் வாழ்வில் ஒரு முறைதான் வருமென்று தோன்றியது.

அவன் உடைமாற்றிக் கொண்டு வெளியே வந்தபோது, வாசு அவனுக்காகக் காத்திருந்தார். உடனே தஞ்சாவூருக்குப் ஃபோன் செய்து விஷயத்தைக் கூறியபோது இருவருமே மிகவும் மகிழ்ந்தனர். முதலில் சம்பந்தியிடம் பேசிவிட்டு பிறகு ஸ்ருதியிடம் பேச வேண்டும் என்றனர்.

அவள் பேசியபோது, ''ஸ்ருதி... ரொம்ப சந்தோஷம்மா... இந்த செய்திக்காகத்தான் நாங்க காத்துக்கிட்டு இருந்தோம்... ஜாக்ரதையா இரும்மா... நாங்க, இன்னும் ஒரு பத்து நாள் கழிச்சி அங்க வரோம்..'' என்றார் நீலா.

வெட்கத்தில் முகம் சிவந்துவிட, ''சரி அத்தை'' என்று கூறிவிட்டு நிமிர்ந்தபோது, அவன் பார்வை மட்டும் அவள் கன்னச் சிவப்பிலேயே!

சாப்பிட்டு முடித்து படுக்கச் சென்றபோது தன்னுடன் அவளும் வரவும், ஒரு பாயை விரித்துத் தரையிலேயே படுத்துக் கொண்டான் அவன். அன்றிரவு இருவருமே உறங்க வெகு நேரம் ஆனது.

மறுநாள் காலையில் ஆபீஸுக்குக் கிளம்பியவன், வாசுதேவனிடம் ''மாமா! நான் போய் இறங்கிட்டு காரை அனுப்பறேன். என் ஃப்ரெண்டோட அம்மா கற்பகம் ஃபேமஸ் டாக்டர். டிரைவருக்கு அவங்க ஹாஸ்பிடல் நல்லாத் தெரியும். நான் ஃபோன்லே எல்லாம் பேசிட்டேன். பதினோரு மணிக்கு அப்பாயிண்ட்மெண்ட்... ஸ்ருதிய அழைச்சிட்டுப் போயிடுங்க... எல்லா டெஸ்டும் பண்ணிடுவாங்க..'' என்றான்.

''சரி மாப்பிள்ளை! நீங்க வரலீங்களா?'' என்று அவர் கேட்டபோது ''இன்னிக்கு முக்கியமான மீட்டிங் ஒண்ணு இருக்கு. நான் கட்டாயம் போகணும்.. அதான் நீங்களும் அத்தையும் இருக்கீங்களே?'' என்றான்.

ஸ்ருதியின் முகம் அதைக் கேட்டு சுருங்கியது. அவன் அவளை எப்படி நடத்தினாலும், தவறே செய்திருந்தாலும், இப்போது மனம் அவன் அருகாமையை மிகவும் விரும்பியது. ஏனோ அவன் தன் அருகிலேயே இருக்க வேண்டும் போல்!

டாக்டரிடம் சென்றபோது, அவர் அவளைப் பரிசோதித்து விட்டு கர்ப்பத்தை உறுதி செய்தார். உடல் பலவீனமாக இருப்பதால், மாத்திரைகளை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, ப்ரகதீஷை நலம் விசாரித்தார். இந்த நேரத்தில் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்றும் அறிவுரை கூறினார்.

அன்றிரவு, வாசுதேவன் அவனுடன் வந்து படுத்துக் கொண்டபோது, தான் தரையில் படுப்பதை அவள் விரும்ப

வில்லை என்பது புரிய, குழந்தை வந்தவுடன் தன் மேலும் அக்கறை வருகிறதோ என்று தோன்றியது அவனுக்கு!

காலையில் எழுந்திருந்ததிலிருந்து, தலைசுற்றலும், மயக்கமும் அவளைப் பாடாய்ப் படுத்தியது. தாய்மையின் அருமையும், சகிப்புத் தன்மையும் புரிந்தது. ரமணி அவளை கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டார். அவளுக்குப் பிடித்த மாதிரி சமைத்து, பாசத்துடன் கவனித்தார், ஒரு வாரம் இப்படியே சென்றது.

அவனால், இப்போதெல்லாம் அவளைப் பார்க்கவே முடிவதில்லை. காலையிலும் அவன் கிளம்பும் வரை, அவள் வெளியில் வருவதே இல்லை. இரவும் அவளைத் தொந்தரவு செய்ய அவனுக்கு மனம் வராது. அன்றும் அவன் வீட்டுக்கு வரும்போதே எட்டு மணியாகி இருந்தது.

வாசலில், வாசுதேவன் அவனுக்காகக் காத்திருந்தார். உள்ளே வந்ததும், அவன் விழிகள் அலைபாய்ந்தன. இப்போது அவள் மீது நேசம் அதிகமாகி, பழைய கோபம், வன்மம் எல்லாம் தொலைந்து போயிருந்தது. மெலிதான கொலுசின் ஓசை, மீண்டும் அவன் இதயத்தை வருட ஆரம்பித்திருந்தது.

''மாப்பிள்ளை.. இன்னிக்கு பௌர்ணமி! ஸ்ருதி நிலா சோறு சாப்பிடணும்னு ரொம்ப ஆசைப்பட்டா... எல்லாம் ரெடியா இருக்கு... அவங்க மாடியில உங்களுக்காகத்தான் வெயிட் பண்றாங்க... நீங்க வாங்க சாப்பிடலாம்'' என்றார்.

''நான் பத்து நிமிஷத்துல வரேன் மாமா.. நீங்க போங்க..'' என்று தன் அறைக்குள் சென்று குளித்துவிட்டு மாடிக்கு வந்தான் ப்ரகதீஷ். மொட்டை மாடியில் பெரிய ஜமக்

காளத்தை விரித்து அவளுடைய அம்மாவின் மடியில் சாய்ந்து சலுகையுடன் கண் மூடி இருந்தாள் ஸ்ருதி.

''வாங்க மாப்பிள்ளை!'' என்ற அம்மாவின் குரலில் அவள் வேகமாக எழுந்தபோது, ''ஷ்.. மெதுவா..'' என்று அவன் குரல் படபடத்தாலும் அவன் பார்வை மென்மையாய்! காதலின் நுழைவாயிலாய் அவன் கண்கள் விரிந்து படர்ந்தது. ஆனால், தன் குழந்தைக்கு ஏதாவது ஆகிவிடுமோ என்றே அவன் பயப்படுகிறானோ என்ற எண்ணமே, அவளிடம் ஒரு பெருமூச்சை வரவழைப்பதாய்!

வானப் பெண்ணின் தங்கப் பொட்டாய், நிலவு வானில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சூழலே மிக இனிமையாய்! அனைவருக்கும், தங்களின் சிறு வயது ஞாபகப் பதிவுகள் நினைவில் வந்து, மனதை நெகிழச் செய்திருந்தது. கலந்த சாதங்களை தட்டில் வைத்துப் பரிமாறிய ரமணி, அதை இருவரிடமும் கொடுத்துவிட்டு, ஸ்ருதிக்கு மட்டும் உருண்டை பிடித்துக் கையில் எடுத்தார்.

அதை ஆவலுடன் ரசித்தபடி சாப்பிட்ட ஸ்ருதிக்கு, தான் இன்று நிறையவே சாப்பிட்டது புரிந்தது. அவளையே இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ப்ரகதீசுக்கோ, அவள் இதுபோல் தன்னிடம் என்றாவது மனம் ஒன்றிப் பழகுவாளா என்ற ஏக்கம், விரவிப் பரவியது.

நாளை இரவு, அவர்கள் ஊருக்குக் கிளம்புகிறார்கள். மறுவாரம் அவனுடைய அப்பாவும் அம்மாவும் வருகின்றனர். அதுவரை, தான் அவளை ஒரு பூவைப் போல தாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனுக்குள் நிலை பெற்றது. அவள் தன்னை விரும்பவில்லை என்று தெரிந்த பிறகு தீயாய்

தகித்த மனது, இப்போது தன் குழந்தையை அவள் சுமக்கிறாள் என்றதுமே பனியாய் உருகிக் குளிர்ந்தது.

வாசுதேவனும், ரமணியும் ஊருக்குக் கிளம்பிய பிறகு, அன்று தனியாகப் படுத்திருந்தவனுக்கு, ஸ்ருதி தனியாக இருக்கிறாளே.. ஏதும் பிரச்சினை என்றால் என்ன செய்வாள் என்று தோன்ற, பதட்டத்துடன் அவள் அறைக்குச் சென்றான்.

கதவுக்குக் கீழே வெளிச்சம் தெரியாததால், அவளைத் தொந்தரவு செய்ய மனமின்றித் திரும்பிய போது, அந்த அறைக் கதவும் அவளுடைய இதயம் போலவே அழுந்த மூடியிருப்பது கண்டு உள்ளம் வலித்தது. மறுநாள், அவன் தயாராகி வந்தும் அவளைக் காணவில்லை.

ப்ரகதீஷ் மெதுவாக அவளுடைய அறைக் கதவைத் தட்டி விட்டுக் காத்திருந்தபோதும் பதில் வராமல் போகவே பதறிப் போய்க் கதவைத் திறந்தபோது, அறையில் அவள் இல்லை. 'அம்மா' என்ற மெல்லிய ஓசை ஒன்று குளியலறையிலிருந்து வர, வேகமாக அங்கு சென்றான்.

கதவு திறந்திருக்க, வாஷ்பேசினில் சாய்ந்து நின்றிருந்தாள் அவள்.

''ஸ்ருதி! இங்க என்ன பண்றே... ேசாமப் படுத்திருக்க வேண்டியதுதானே..?'' என்றபடி அருகில் சென்றபோது திடுக்கிட்டுத் திரும்பியவள், குமட்டிக் கொண்டு வரவும், அப்படியே அவன் மேலேயே வாந்தி எடுத்து விட்டாள்.

அவளுக்குப் பிறகுதான், நடந்ததே புரிந்தது. ஆபீஸுக்குச் செல்லத் தயாராகி வந்தவன் மேல் இப்படிச் செய்து விட்டோமே என்ற குற்ற உணர்வு உறுத்த, கண்களில் ஒரு வித கெஞ்சலுடன் 'ஸாரி...'' என்றாள்.

''பரவாயில்லை! நான் குளிச்சிட்டு வேற ட்ரெஸ் மாத்திக்கறேன்.. நீ முதல்ல சுத்தம் பண்ணிட்டு வெளிய வா.. வேணாம்! நீ தனியா இருக்க வேணாம்.. நான் போய் அந்த சமையல்காரம்மாவை அனுப்பறேன்..'' என்றவன் ''ஏதாவது சாப்பிட்டியா?'' என்றபோது அந்தக் குரலில் தெரிந்த அக்கறையில், ஸ்ருதிக்கு விழியோரம் நீர் கட்டியது.

விழிக் கடையில் துளிர்த்த ஒற்றை வைரம் வேகமாய் வழிந்து விடைபெற்றது. அவள் கண்ணீரைக் கண்டதும், ''உனக்கு ரொம்ப முடியலையா? நான் நாளைக்கே அம்மாவை வரச் சொல்றேன்.. சுந்தரிம்மா..!'' என்று இரைந்தான்.

பதறி ஓடி வந்தவரிடம் அவளை ஒப்படைத்துவிட்டு, ''நாளைக்கு அம்மா வந்துடுவாங்க... அதுவரைக்கும் நீங்க இவ கூடவே இருக்கணும். இவ ஏன் இப்படி கஷ்டப்படறா?'' என்றான் ஒன்றும் புரியாமல்.

நிற்க முடியாமல் தள்ளாடிய ஸ்ருதியை அணைத்துக் கொண்டவர், ''அது அப்படித்தாங்க.. முதல்ல ஒரு அஞ்சு மாசம் வரைக்கும் இப்படித்தான் இருக்கும்.. கவலைப் படாதீங்க தம்பி'' என்றார்.

அவளையே ஆழமாக நோக்கி விட்டு ஒரு பெருமூச்சுடன் தலையைக் குலுக்கியவன் விரைந்து தன் அறைக்குச் சென்று குளித்து விட்டு வந்தான். உடனே ஃபோன் செய்து தன் அம்மாவை மறுநாளே கிளம்பி வரச் சொன்னவன், ஆபீஸுக்குப் போன் செய்து மதியத்துக்கு மேல் வருவதாகக் கூறிவிட்டு, அவளைப் பார்க்கச் சென்றபோது, ஓய்ந்து போய்ப் படுத்திருந்தாள் ஸ்ருதி.

அவன் சுந்தரியிடம் ''நீங்க போய் சமையலை கவனிங்க.. நான் பாத்துக்கறேன். மதியம் சாப்பிட்டுத்தான் நான் வெளியே போறேன்'' என்றான்.

தனிமை இருவரையும் தர்மசங்கடத்தில் ஆழ்த்தியது. ஒரு புத்தகத்தை விரித்து வைத்திருந்தாலும், அவன் கவனம் முழுவதும் அவளிடமே இருந்தது. கண்களை இறுக மூடி ஒருவித சோர்வுடன் படுத்திருந்தாலும், அவள் மனம் அவனுடைய அருகாமையில் குளிர் காய்வதாய்!

தன் குழந்தைக்காக இன்று இவ்வளவு பார்க்கிறானே... அன்று தன்னை யாரோ ஒருவரின் மகள் என்பதால்தானே அவ்வளவு அலட்சியப்படுத்தினான் என்று தோன்றியது. குழந்தை பிறந்த பிறகு, அவன் மாறி விடுவானோ என்று அலைபாய்ந்த மனதை அடக்கி நத்தையாய் மனதைச் சுருக்கிக் கொண்டாள் ஸ்ருதி.

'எனக்கு என் குழந்தையின் அன்பு போதும், இவனுடைய போலித்தனமான அன்பும், கரிசனமும் தேவை இல்லை' என்ற வீம்பு உடனே மனதில் வந்தது... ஆனால், அவன் அன்பைத் தேடி அலையும் மனதை அடக்க முடியவில்லை! எதையோ கூறத் துடிக்கும் அவள் விழிகள், புரிந்து கொள்ளப்படாமலே!

கனவுகளில் மட்டுமே அவன் நேசம் கிடைப்பதால், உறக்கத்தைத் தேடி விழித்திருந்தது மனது. அவனுக்கோ, தன்னுடைய மாற்றம் புரியாத புதிராய்! தன் மனம், ஏன் நிமிடத்துக்கொரு முறை நிறம் மாறுகிறது என்று கேள்விக்கு பதிலாய், அவளுடைய கொலுசின் கீர்த்தனைகள்!

8

என் கனவிலும்
தன் சுவடைப் பதித்து...
ஆழ்மன வெளியில்
ஆயிரம் கவிதைகளை...
ஸ்ருதி லயத்துடன்
சுவாசிக்கின்ற ஜதியாய்...!

மறுநாள் காலையிலேயே, பரமசிவமும் நீலாவும் வந்துவிட்டார்கள். வந்தவுடனே மருமகளின் கன்னங்களைப் பாசமாக வருடிய நீலா, ''ரொம்ப சந்தோஷம்மா... நீ வந்து எங்க வீட்டுக்கு விளக்கேத்தி வச்சிட்டே..'' என்றவர், ''ப்ரகதீஷ்... நீ இனிமே தைரியமா ஆபீஸுக்குப் போகலாம், நான் ஸ்ருதியைப் பாத்துக்கறேன்'' என்றார்.

சுந்தரியிடம் சென்று, ஸ்ருதிக்கு என்னென்ன செய்து தர வேண்டும் என்பதைப் பட்டியலிட்டு விட்டு வந்து அவளிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, அவள் மனதுக்குப் பெரும் இதமாக இருந்தது. வேளாவேளைக்கு அவளைச் சாப்பிட வைக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டவர், இடையிடையே ஜூஸ், சூப், கஞ்சி என்று செய்து கொடுத்து அவளை சாப்பிட வைத்தார்.

ஊரிலிருந்து ரமணியும் தினமும் ஃபோனில் பேசிக் கொண்டு இருந்தார். அன்று மாலை மூவரும் ஹாலில் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது ப்ரகதீஷ் சீக்கிரமே வந்து விட்டான். ''என்ன.. மாமியாரும், மருமகளும் சேர்ந்து ஒரே அரட்டைக் கச்சேரியா?'' - கிண்டலாகக் கேட்டுக் கொண்டே வந்து, ஸ்ருதியின் அருகில் இயல்பாக அமர்ந்தான்.

அவளுக்குத்தான் உடனே பதறி விட்டது. அவன் அருகாமை அன்று நடந்ததை உடனே நினைவுபடுத்தி, மனதை பதறச் செய்தது. வேகமாக எழுந்தவள், ''அத்தை! நான் கொஞ்ச நேரம் போய் படுக்கறேன்'' என்று கூறிவிட்டு தன் அறைக்குச் சென்று விட்டாள்.

அவளையே யோசனையுடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தவன், ''அம்மா.. அவ ஒழுங்கா சாப்பிடறாளா? எப்படி இருக்கா? இன்னும் மயக்கம், வாந்தி எதுவுமே சரியாகலையா?'' அக்கறையுடன் கேட்டான்.

''இப்ப நல்லா இருக்காப்பா.. ஒரு அஞ்சு மாசம் இப்படித்தான் இருக்கும். அப்புறம் சரியாயிடும். நான் காபி போடறேன். நீ போய் ஸ்ருதிகிட்ட பேசிட்டிரு..'' இங்கிதத்துடன் கூறி விட்டு உள்ளே சென்றார் அவர்.

அவளுடைய அறைக்குச் சென்றபோது ஜன்னலருகே நின்று வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ருதியின் முகம், தீவிர சிந்தனையிலிருந்தது. அவன் வரும் சத்தம் கேட்டதும், ''என்னத்தை..'' என்று முகம் மலரத் திரும்பியவளின் முகம், அவனைக் கண்டதும் அனிச்ச மலராய் கூம்பியது.

அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அவளருகில் வந்தவன், ''ஸ்ருதி! ஏன் இங்கே வந்து தனியா நின்னுட்டு இருக்கே? அங்கே எல்லாரோடையும் சேர்ந்து பேசிட்டிருக்க வேண்டியதுதானே?'' என்றான் மெதுவாக.

ஒரு பெருமுச்சுடன் ''நான் இவ்வளவு நேரம் அவங்களோடதான் பேசிட்டு இருந்தேன்'' என்றாள்.

''ஆனா, நான் வந்ததுதான் பிடிக்கலை இல்லை?'' தாழ்ந்த குரலில் அவன் கேட்டபோது, அவள் மனம் படபடத்தது.

சமாளித்து நிமிர்ந்து, ''என்கிட்டே அன்பா இருந்தா, நானும் பிரியமா இருப்பேன். சந்தர்ப்பத்துக்கு தகுந்த மாதிரி அன்பா இருக்கிற மாதிரி நடிக்கிறவங்க கிட்டே நான் மட்டும் எப்படி இயல்பாக இருக்க முடியும்?'' என்றபோது அவன் முகம் கோபத்தில் இறுகியது.

''அப்ப.. நான் நடிக்கிறேங்கறியா? ஏன்.. நீ கூடத்தான் நடிக்கிறே! மனசுல எவனையோ வச்சுக்கிட்டு, என் குழந்தையை சுமந்துகிட்டு, என் கூட சந்தோஷமா இருக்கிற மாதிரி மத்தவங்க கிட்டே நடிக்கிறியே... அதுக்குப் பேர் என்னவாம்?'' அடிக்குரலில் சீறினான்.

அவளுக்குள்ளே எதுவோ அடைப்பது போல்! ஏன் என் வாழ்க்கை மட்டும் இப்படி ஆக வேண்டும் என்ற சுய பச்சாதாபம் எழுந்துவிட, தான் அவனை மட்டும்தானே மனதில் சுமக்கிறோம் என்ற நினைவு அவளுள் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவும், அவள் கோபம் கரை உடைந்தது.

''சரி.. ரெண்டு பேருமே நடிக்கிறோம்... உண்மைதான்! ஆனா அதை மத்தவங்க முன்னால செஞ்சா போதும்..! எனக்கும் உங்க மனசுல யார் இருக்காங்கன்னு தெரியும்!''

கண்ணோரம் சுருங்க, முகத்தில் சினம் வந்து குடி கொள்ள, ''ஓ! உனக்கு எல்லாமே தெரியும்... அப்படித்தானே? ஆனா இப்ப சொல்றேன்... என் மனசுல இருக்கிறதை நீ என்ன, யாராலயும் கண்டு பிடிக்க முடியாது!'' என்று உறுமிவிட்டுச் சென்றான் அவன்.

மனமும் உடலும் சோர்ந்துவிட, படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டாள் ஸ்ருதி. அவள் விழிகள் மௌனத் தாழ்ப்பாளாய் மனதையும் சேர்த்து மூடியபடி அவன் நினைவுகளை மட்டும்

சுமந்தது. மகனுக்கு காப்பி கொடுத்துவிட்டு வந்த நீலா, ''என்னம்மா... டயர்டா.. இருக்கா? ஏதாவது குடிக்கறியா?'' என்றார் கனிவுடன்.

''அதெல்லாம் வேண்டாம் அத்தை. கொஞ்ச நேரம் படுத்திருந்தா சரியாயிடும்'' என்றபடி சுருண்டு படுத்துக் கொண்டாள்.

நேரே ப்ரகதீஷிடம் வந்தவர், ''என்னாச்சுப்பா.. உன் முகமும் சரியில்லை, ஸ்ருதியும் என்னவோ போல் இருக்கா.. அவளை ஏதாவது திட்டினியா என்ன? இந்த நேரத்துல அவ கவலைப்படாம பாத்துக்கணும்'' பரிவுடன் கூறினார்.

என்ன பதில் சொல்வதென்று யோசித்தவன், ''இந்த வீடு இனி பத்தாதே.. மாத்திடலாமான்னு கேட்டேன். வேற வீடு வாங்கிடலாம்னு சொன்னேன். அவ வேண்டாம்னா... அதான்..'' என்று ஏதோ கூறி முடித்தான்.

''என் மருமக புத்திசாலிப்பா! இதுமாதிரி சமயத்துல புதுசா வீடு கட்டி குடிபோகக் கூடாதுங்கற சம்பிரதாயம் உனக்குத் தெரியலைன்னாலும் அவளுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கே..!'' என்று சிரித்து விட்டு ஸ்ருதியிடம் வந்தார்.

''இப்பதாம்மா எனக்குப் புரியுது... ப்ரகதீஷ் எல்லாம் சொன்னான். நீ சொன்னதுதான் சரி!'' என்று கூறியபோது விதிர்த்துப் போய் நிமிர்ந்தவளிடம், அவர் வீட்டு விஷயத்தைப் பற்றிக் கூறவும் ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சு எழுந்தது அவளிடம்.

''ஓ.. அதுவா?'' என்றபடி இயல்பானவளை ஓய்வெடுக்கச் சொல்லிவிட்டு அவர் சென்றதும், அவள் மனதில் இந்த மாதிரி கண்ணாமூச்சி ஆட்டம் ஆடியே தன் வாழ்க்கை முடிந்து

விடுமோ என்ற விரக்தி சூழ்ந்தது. மறுநாளே பரமசிவம் கிளம்பி விட, மூன்றாவது மாதம் வரை நீலா அவளுடனே இருந்தார். ஊரில் ஒரு திருமணத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்பதால் அவரும் கிளம்ப வேண்டி வந்தது.

ப்ரகதீஷிடம் ''அடுத்த வாரம் நான் ஊருக்குப் போக ணும்ப்பா. ஸ்ருதியையும் நான் என்னோடவே அழைச்சிட்டுப் போயிடறேன். அங்கே ஒரு மாசம் இருக்கட்டும். இங்க அவளைத் தனியா விட்டுட்டு என்னால அங்கே நிம்மதியா இருக்க முடியாதுப்பா'' என்றவரின் குரலில் ஆர்வம் தெரிந்தது.

ஒரு கணம் யோசித்தவன், ''சரிம்மா! ஆனா அவங்கம்மா வோட இருக்கணும்னு அவ விரும்பினா என்ன பண்றது? அவளைக் கேட்டீங்களா?'' என்றான்.

''என்னப்பா.. அத என்னைக் கேக்கச் சொல்றே...? நீதான் கேக்கணும்!'' எனும்போதே, ''நான் உங்களோடவே வரேன் அத்தை! எனக்கும் ஒரு சேஞ்சா நல்லா இருக்கும்'' என்றபடி ஸ்ருதி வந்தபோது ப்ரகதீஷின் முகம் இறுகி எந்த உணர்ச்சியும் இன்றிப் போனது.

அந்த வாரமே ரயிலில் முதல் வகுப்பில் இருவரும் கிளம்பிச் சென்றனர். ரயில் நிலையத்துக்கு காரை எடுத்துக் கொண்டு பரமசிவமும், டிரைவரும் வந்திருந்தனர். திருமணம் முடிந்து ஒருமுறைதான் இங்கு வந்திருக்கிறாள் அவள். இப்போது வந்தபோது அந்த வீட்டின் அமைப்பே அவளை மிகவும் கவர்ந்தது. அவளுடைய பாட்டி வீட்டை உடனே கண்முன் கொண்டு வந்தது.

அங்கு அனைவரும் அவளைப் பூவாய்த் தாங்கினர். ஆனாலும் ப்ரகதீஷின் நினைவுகள் அவளுக்குள் ஆழமாய்ப்

படர்ந்து இம்சை செய்தது. குழலுக்குள் நுழைந்த காற்றைப் போல், தனக்குள் அவன் நினைவுகளின் வருடல் புரிவதாய்! முன்பு எவ்வளவுதான் பாராமுகமாக அவன் நடந்திருந்தாலும் இப்போது அவன் காட்டிய சிறிதளவு நேசம் மட்டுமே நினைவில் படர்வதாய்!

குழந்தைக்காகவே என்றாலும் இந்த நிமிடங்களாவது அவன் தன் மேல் அன்புடன் இருக்கிறானே என்று மனம் சமாதானமாகியது.

அங்கு ப்ரகதீஷுக்கோ அவளுடைய நினைவுகள் இன்னும் அதிகமாய் வாட்டுவதாய்! அவள் இல்லாத இடம் வெற்றிடமாய்... அவன் மனதைப் போலவே! இந்த அளவுக்கு அவள் பிரிவால் தான் பாதிக்கப்படுவோம் என்று அவன் நினைக்கவே இல்லை.

அன்பை வெளிப்படுத்தா விட்டாலும் அவள் தன்னருகில் இருக்கிறாள் என்ற எண்ணமே நிம்மதி அளிப்பதாய்! இப்போது அதற்கும் வழியின்றிப் போகவே மனம் அவளைத் தேடி அலைபாய்ந்தது.

தனிமையின் அமைதியில் அவளுடைய கொலுசுச் சத்தம் மட்டும் எங்கோ தூரத்தில் ஒலிப்பது போல் ஒரு பிரமை! ஆபீஸிலும் இதே நினைவுகள் அவனை ஆட்கொண்டதால் அவனால் இயல்பாகவே இருக்க முடியாமற் போனது. ஞாயிற்றுக்கிழமை கிளம்பிச் சென்று அவளைப் பார்த்து விட்டு வரலாம் என்று கிளம்பினான்.

ஸ்ருதி அன்று காலையில் எழுந்து டிபன் சாப்பிட்டு விட்டு, டி.வி.யின் முன் அமர்ந்தபோது செய்திகளில், 'சென்னையில் இன்று நிலநடுக்கம்... மக்கள் பீதி' என்று கூறியதும் அது அவளுக்குள்ளும் அதிர்வை ஏற்படுத்துவதாய்!

உடனே பதறிப் போய் நீலாவிடம் சென்றவளின் கண்களில் கண்ணீர்ச் சரங்கள்! ''என்னம்மா... ஏன் அழறே?'' என்றார் நீலா பதட்டத்துடன். சிறிது நேரம் ஒன்றும் கூறாமல் அழுதவள், ''எனக்கு பயமா இருக்கு அத்தை!'' என்றபடி விஷயத்தைக் கூறினாள்.

சென்னைக்கு உடனே ஃபோன் செய்தபோது ரிங் போய்க் கொண்டே இருந்தது. யாரும் எடுக்கவில்லை. செல்லுக்கு ஃபோன் செய்தும், லைன் கிடைக்கவில்லை. ஸ்ருதிக்கு புலன்கள் ஓய்ந்து போய், மனதில் பயம் பிரவாகமாய் எழ, அப்படியே சரிந்து அமர்ந்தாள். கண்ணீர் சரம் கோர்த்தது.

9

நீ அழகா...
உன் பாதக் கொலுசொலி அழகா...
இனம் பிரிக்க முடியாதபடி...
உன்னுடன் இணைந்த
அனைத்துமே...
மிக அழகாய்...!

நீலா உள்ளூரப் பயந்தாலும், ஸ்ருதியை அணைத்துச் சமாதானப்படுத்தி, ''ஒண்ணும் ஆகாதும்மா... பயப்படாதே! நீ அமைதியா இரு. நான் மாமாவை விட்டு திரும்பவும் ஃபோன் பண்ணச் சொல்றேன்'' என்று அமர வைத்துவிட்டு, வேகமாகத் தன் கணவரிடம் சென்றாள்.

''டி.வி.யில என்னென்னவோ சொல்றாங்க... எனக்குப் ரொம்ப பயமா இருக்கு. உடனே ப்ரகதீஷுக்குப் ஃபோன் பண்ணுங்க.. ஸ்ருதி ரொம்ப அழறா...'' அவர் பதட்டமாக கூறி விட்டு அழவும், அவர் உடனே வந்து ஃபோன் செய்ய, எதிர்

முனையில் மணி அடித்துக் கொண்டே இருக்கவும், அவர் மனதிலும் பதட்டம் நிலவியது.

''வீட்டில யாரும் இல்லை போலிருக்கே. இன்னிக்கு சண்டே தானே'' என்று யோசனையாக அவர் கூறவும், வேகமாக நிமிர்ந்த ஸ்ருதி, ''மாமா! அவர் இன்னைக்கு கார் எடுத்துட்டு பீச்சில போய் ஜாகிங் பண்ணுவாரு... அப்பாடா..'' என்று நிம்மதியாகச் சாய்ந்தாள்.

பரமசிவம் பிறகு செல்லுக்கு முயற்சி செய்தபோதும் தொடர்பே கிடைக்கவில்லை. ஃபோன் ஒலித்ததும், ப்ரகதீஷாகத்தான் இருக்கும் என்று ஆர்வமாக எடுத்தால் கோவையிலிருந்து வாசுதேவன்தான் பேசினார்.

''சென்னையில் கடல் பொங்கிட்டதா சொல்றாங்க... மாப்பிள்ளை ஏதும் ஃபோன் பண்ணாரா? எப்படி இருக்கார்?'' என்ற உடனே திரும்பி, ''அந்த டி.வியப் போடு'' என்று இரைந்தார் பரமசிவம். ''நான் அப்புறம் பேசறேன்!'' என்று கூறி வைத்துவிட்டு டி.வி.யைப் பார்க்க ஆரம்பித்தார்.

சோபாவில் அப்படியே மடங்கி அமர்ந்து அழ ஆரம்பித்த ஸ்ருதியை சமாதானப்படுத்திய நீலா, கண்களில் கண்ணீருடன் ''ஆண்டவன் நமக்கு எந்தக் கெடுதலும் செய்ய மாட்டான்மா! பாரு.. ப்ரகதீஷே ஃபோன் பண்ணுவான். நீ இப்படி அழக் கூடாது. தைரியமா இருக்கணும்மா..'' என்றவரின் குரலில் பரிதவிப்பு மிகுந்திருந்தது.

அவளை ஓய்வெடுக்க வைத்துவிட்டு, பதட்டத்துடன் அவர் ஹாலுக்கு வந்தபோது பரமசிவம், தன் நண்பருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். உடனே பூஜை அறைக்குச் சென்று பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தார் நீலா.

வாசலில் கார் வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டு பரமசிவம் எழுந்து போய்ப் பார்த்தால், ப்ரகதீஷ் காரிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவருக்கு அப்போதுதான் இயல்பான மூச்சே வந்தது. மனசிலிருந்த பாரம் விடைபெற்றுச் சென்றது.

அவர் வேகமாக வந்து, ''ப்ரகதீஷ்!'' என்று கைகளைப் பிடித்தவுடன், ''என்னப்பா.. டி.வி.யில நியூஸ் பாத்துட்டு பயந்துட்டீங்களா? எனக்கே டிபன் சாப்பிட நிறுத்தினப்பதான் சென்னையில பூகம்பம்னு தெரியும். இங்க உடனே ஃபோன் பண்ணினா லைனே கிடைக்கலை. நான் அஞ்சு மணிக்கே கிளம்பிட்டேன். செல்லிலயும் கிடைக்கலை. இங்க திருச்சிக்கு வந்தப்புறம்தான் தெரிஞ்சது... கடல் பொங்கின விஷயம்! அப்பவும் ட்ரை பண்ணேன். எங்கேஜ்டாவே இருந்தது.. நேராவே போயிடலாம்னு வந்துட்டேன்'' என்றான்.

''இங்கே ஸ்ருதி ரொம்பவே பயந்துட்டாப்பா. வீட்டுக்கும், செல்லுக்கும் போட்டா லைன் கிடைக்கவே இல்லை. அப்புறம் மணி அடிச்சிட்டே இருந்தது. அவ ஒரே அழுகை! இப்பதான் போய் படுத்தா.. அவளை முதல்லே சமாதானப்படுத்து... போ!'' என்று அவர் கூறிய உடனே, அவன் முகம் இளகி மென்மையாக கண்கள் பளபளத்தது.

அவளிருந்த அறைக்குள் நுழைந்தபோது அவள் உடல் குலுங்க அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டவுடனே மனம் பதைத்தாலும் தனக்காக அவள் அழுவது அவனுக்குள் இனிதான சுகமாய்!

''ஸ்ருதி...'' அவன் குரல் மென்பனித் தென்றலாய், அவள் காதுகளை வருட, ஒரு நொடி அசைவின்றிப் போனவள் 'இது பிரமையோ' என்ற பயத்துடன் திரும்பியபோது அவள் விழிகள் விரிந்தன. எப்படித்தான் பலம் வந்ததோ...

மின்னலென ஓடிவந்து அவனை அணைத்துக் கொண்டு விம்ம ஆரம்பித்தாள் அவள்.

ஒரு கணம் ப்ரகதீஷுக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை. வில்லிலிருந்து விடுபட்ட அம்பு, மலர்களைச் சுமந்து வந்து தன் மீது மோதியதைப் போலிருந்தது. அவளுடைய அழுகையின் மொழி புரிந்து, மனம் லேசாகிப் பறந்தது.

அவளை அணைத்து சமாதானப்படுத்தியவன், கட்டிலின் அருகே சென்று ஸ்ருதியை அமர வைத்தான். சிறிது நேரம் கழித்து, தன் நிலை புரிந்து ஒரு திடுக்கிடலோடு அவள் விலக ஆரம்பித்த போது தன் செயலை நினைத்து உடனே வெட்கம் வந்தது.

''ஸ்ருதி.. இந்த மாதிரி சமயத்துல இப்படி அழறது, பதட்டப்படறதெல்லாம் கூடாதுன்னு டாக்டர் சொன்னாங்க இல்லையா?'' அக்கறையுடன் கேட்டான். அவள் மௌனமாக தலையாட்டியபோது அறைக் கதவு மெலிதாகத் தட்டப் பட்டது.

கதவைத் திறந்த ப்ரகதீஷைக் கண்டதும், நீலா கண்ணீருடன் அவன் முகத்தை வருடினார். ''நாங்க எல்லாருமே ரொம்பப் பயந்துட்டோம்ப்பா... வரதுக்கு முன்னாடி ஒரு ஃபோன் செஞ்சிருக்கலாமில்லையா?'' ஆதங்கத்துடன் கேட்டவரிடம், ''அம்மா... எனக்கு ஒண்ணும் ஆகாது. ஒரு சர்ப்ரைஸா இருக்கட்டுமேன்னுதான் பண்ணலை. வர வழியிலதானே எனக்கே தெரியும். உடனே ட்ரை பண்ணிட்டேதான் இருந்தேன். லைன் கிடைக்கவே இல்லை. நேரிலயேதான் போறோமேன்னு வேகமா வந்துட்டேன்'' ஓரக் கண்ணால் அவளையே பார்த்தபடி கூறினான்.

ஸ்ருதியை ஓய்வெடுக்கச் சொல்லிவிட்டு, டி.வி. பார்த்தபோதுதான் சுனாமி என்ற துறைமுக அலையின் பேரழிவு எந்த அளவுக்கு கடலோரங்களைப் பாதித்திருக்கிறதென்று புரிந்தது. பார்த்த காட்சிகள் மனதை உறையச் செய்தது.

பூபாள நேரத்தில் மரண ஒத்திகையாய் மண்ணை அதிர வைத்து, பிறகு சில மணித் துளிகளில் மரணத்தின் பிடியில் மனிதர்களை சிதற வைத்து, கோரத் தாண்டவமாடியிருந்தாள் கடலன்னை! இன்று மட்டும் ஏன் உன் மடியில் ரௌத்ரம் சுமந்தாய் என்று கேட்க வேண்டும் போல! இந்த வருடத்தின் எழுதப்படாத விதியாய் மழலைகளை உனக்கும் மிகவும் பிடித்ததோ என்றும் கேள்வி எழுந்தது.

கடலென்றால் களிப்பாகும் மனது. இன்றோ கர்ப்பம் வரை கலங்கியது. தன் மடியில் அன்புடன் தாலாட்டிய அந்த மீனவர்களை இன்று ஏன் கடல், அசுரத்தனமாய் தாலாட்டி தன் கரையிலேயே உறங்கச் செய்தது என்பது புதிராய்!

அனைவரின் மனமும் பெரும் சோகத்தைத் தத்தெடுப்பதாய்! அன்றைய விடியலே மரண ஓலத்துடன் விடிந்தது, பெரும் கொடுமையாய்! ஸ்ருதியின் மனம் பலவீனப்பட்டு விடும் என்று அவளை அறையிலேயே இருக்க வைத்தான் ப்ரகதீஷ்.

10

என் உணர்வுகளை வருடி...
இதயம் தட்டி எழுப்பி...
உன் வருகைக்கு
கட்டியம் கூறும்...
அழகு மொழியாய்...!

மறுநாளே ப்ரகதீஷ் சென்னைக்குக் கிளம்பினான். பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு தன்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும் என்ற வேட்கை, அவனுள் அதிகமாய்! சென்னைக்கு சென்று தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களுடன் சேர்ந்து உதவிக் கரம் நீட்டியபோதுதான் தெரிந்தது... ஆழிப் பேரலையின் வருகைக்கு சாட்சியாய் மணலைக் கீறி முளைத்து வந்த மனித விதைகளின் எண்ணிக்கை, அந்த வானத்து நட்சத்திரங்களுக்கு ஈடாய்!

மனிதர்களுக்குள் இருக்கும் ஈகோவுக்கும், போட்டி மனப்பான்மைக்கும் நடுவில் இயற்கை நான்தான் பெரிதென சீற்றத்தை வெளிப்படுத்தி இருந்தது. ஆனால் மனித சமுதாயம் ஒன்றுபட இத்தனை பேரழிவு தேவையா என்று தோன்றினாலும் மனித நேயம் அங்கு மிகுந்திருந்தது.

எத்தனையோ முறை, எதையோ மனிதனிடம் கூற வந்து மௌனமாக திரும்பிச் சென்று அன்று மௌனக் கரை உடைத்து மனிதர்களை விழுங்கி விட்டு இன்று சாதுவாய் பரந்து விரிந்திருக்கும் கடலைக் காணும் போது, மனதில் பயம் வந்தது - எத்தனை கனவுகளை விழுங்கி இருக்கிறதென்று!

ஆபீஸிலும் எல்லோரிடமும் நிதி வசூல் செய்து, தன் பங்கையும் சேர்த்து சுனாமி நிதிக்கு அனுப்பிய போதும் மனம் சமாதானமாகாமல் தவித்தது. காலம் மனப்புண்ணை ஆற்றும் என்பது போல, மக்கள் மெதுவாக சகஜ நிலைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். மாற்றம் என்பது உலக இயல்பாய்! பொங்கலுக்கு ஊருக்குச் செல்லும் வழி எல்லாம் ப்ரகதீஷின் மனம் பெரும் யோசனையில் இருந்தது.

மனிதனுக்குள்தான் எத்தனை நிஜங்கள். ஈகோ... மனப்பிரிவினைகள்! எலலாமே இயற்கையின் முன் ஒரு நொடியில் காணாமல் போய்! மனம் ஸ்ருதியின் நினைவுகளிலேயே உழன்றது. வீசுகின்ற பூந்தென்றலாய் மனதை வருடியது. அவளிடம் சிக்கிக் கிடந்த தன் உயிரை யாசகம் கேட்டது உள்ளம்.

ஊருக்குச் சென்றவுடன் அவளைத் தனியே அழைத்தவன், ஒற்றை விரலால் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி, ''ஒண்ணு சொன்னாக் கோச்சுக்க மாட்டியே? உன்னோட காதலனும் உன்னை விரும்பலை.. நான் காதலிச்சவளும் தொலைஞ்சு போயிட்டா... அவங்களுக்காக நாம ஏன் கஷ்டப்படணும்? நீ உன் மனசை மாத்திக்க முயற்சி செஞ்சா, நானும் ட்ரை பண்றேன்... இனிமே நாம ரெண்டு பேரும் நல்ல ஃப்ரெண்ட்ஸ்... ஓகே!'' என்றான் வலது கையை நீட்டியபடி.

மெதுவாக நிமிர்ந்தவளின் விழிகளில் மெல்லிய மின்னலின் சாயல்! சிறு முறுவலுடன், 'ஃப்ரெண்ட்ஸ்!' என்று தன் விரல்களை அவனுடன் இணைத்தபோது, அவன் ஸ்பரிசம் புதிதாய்! 'எனக்குள் விரவி இருக்கும் நேசத்தை உன் விரல்களின் ஸ்பரிசம் விலை கொடுத்து வாங்கி விட்டதோ' என்று கேட்க வேண்டும் போல்! 'எனக்கே தெரியாமல் என் இதயத்தையும் பறித்தது நீதான்' என்று கூற வேண்டும் போல்! ஆனால் மௌனம் மட்டுமே பாலமாய் இருந்தது.

மெதுவாக எழுந்து வெளியே செல்லும் அவளையே கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ப்ரகதீஷ். மனம் அவளைச் சுற்றியே! தன் பழைய காதலை மறந்து தன்னை அவள் நேசிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறாளோ என்ற எண்ணமே அவனுக்கு மகிழ்ச்சியை மீட்டுத் தந்தது!

பொங்கல் வரிசை வைக்க வாசுதேவனும், ரமணியும் வர, பழைய உற்சாகம் கைவசப்பட்டது. பொங்கல் பண்டிகையை

சிறப்பாகக் கொண்டாடி விட்டு அன்றே பாட்டி வீட்டுக்கும் போய் வந்தாள் ஸ்ருதி. தஞ்சாவூரில் இருந்தவரை பாட்டி அடிக்கடி வந்து பார்த்துச் சென்றதால் இனி அவரை அடிக்கடி பார்க்க முடியாததே ஏக்கமாய்!

அனைவரிடமும் விடை பெற்று, மறுநாள் இரவு இருவரும் ரயிலில் சென்னைக்குச் சென்றனர். ஸ்ருதியின் உடல் நிலை நன்றாகத் தேறி, பழைய தொந்தரவுகள் குறைந்திருந்தது. நாள் செல்லச் செல்ல, வயிற்றினுள் குழந்தையின் முகவரி அதிகமாகத் தெரிய ஆரம்பித்தது. குளுக் குளுக் என்று வயிற்றினுள் எதுவோ பிறழ்வது போல்!

அவர்கள் இருவரிடையேயும் ஏதோ ஒரு நட்பின் இழையோடல் தெரிவதாய்! காலம் அமைத்திருந்த சிநேகப் பாலமாய், புதிதாய் ஒரு இயல்பு நிலை வந்திருந்தது. காலை நேரத்தில் ப்ரகதீஷ் அவளைத் தோட்டத்திலேயே தன்னுடன் தினமும் நடந்துவரச் சொன்னான்.

மாதம் ஒரு முறை, டாக்டரிடம் அழைத்துச் செல்லும் பொறுப்பைத் தனதாக்கிக் கொண்டான். அன்றும், ஸ்ருதியை அவள் அறையில் காணாமல் தேடியவன், அவள் தோட்டத்தில் நின்றிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு அங்கு வந்தான்.

''ஸ்ருதி... இங்க வந்து தனியா என்ன பண்றே?'' அவன் குரலில் திடுக்கிட்டுத் திரும்பியவள், ''அங்கே பின் வீட்டில் ரெண்டு புறா இருக்கு... அதை வேடிக்கை பாத்துட்டிருப்பேன். அது ரெண்டும் எவ்வளவு அன்யோன்யம் தெரியுமா? பிரியவே பிரியாது! அதைப் பாக்கும் போதுதான் மனுஷங்களோட பிரிவினை எல்லாம் நினைவுக்கு வருது!'' இயல்பாக கண்கள் பளபளக்க கூறினாள்.

பிறகு அவன் என்ன நினைத்துக் கொள்வானோ என்று நினைத்து உதட்டைக் கடித்தபடி பயத்துடன் அவனை ஏறிட்டபோது, ப்ரகதீஷின் முகம் இறுகி இருந்தது. ''ஸாரி... நான் பொதுவாத்தான் சொன்னேன்'' என்றபோது உடனே வந்தது பதில்.

''நான் மட்டும் என்ன... நீ என்னைச் சொன்னதாகவா சொன்னேன். சரி.. வா.. உள்ளே போகலாம்!'' பட்டுக் கத்தரித்தாற் போல் வந்தது அவன் குரல். அவள் மனதில் சிறு கவலை வந்து குடியேறி, அவனிடம் இனி கவனமாகப் பேச வேண்டும் என்ற எச்சரிக்கை வந்தது!

அந்த வாரம் ஃபோன் செய்த ரமணி அவளிடம் ஏழாம் மாதம் ஊருக்கு அவளை அழைத்துச் சென்று வளைகாப்பு செய்ய வேண்டும் என்பதால் அடுத்த மாதம் வந்து அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறினார்.

ப்ரகதீஷிடம் இதைக் கூறியபோது, அவன் முகம் ஏதோ யோசனையில்! 'நான் ஊருக்குப் போகாம உங்களோடவே இருக்கேன்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லேன்' அவன் மனம் ஏங்கியது. 'நீ ஒன்பதாவது மாசம் போகலாம்... என்னால உன்னை விட்டுட்டு இருக்க முடியாதுன்னு சொல்லுங்களேன். நான் உங்களை விட்டுட்டுப் போக மாட்டேன்' அவள் மனம் உருகியது.

நாள் செல்லச் செல்ல, அவள் உடலிலும் பல மாற்றங்கள்! அடிவயிறு கனத்துப் போய் வயிற்றினுள் தெரிந்த சிறு சிறு அசைவுகள், அவளுக்குள் ஆனந்தத்தை விதைப்பதாய்! எல்லாவற்றையும் அவனிடம் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்று மனம் விழைவதாய்! ஆனால் ஏதோ ஒன்று அவளை, அவனிடம் நெருங்க விடாமல் செய்தது.

அன்று டாக்டரிடம் சென்றபோது, அவர் ஸ்கேன் எடுத்துப் பார்த்து விட்டு குழந்தையின் வளர்ச்சி நன்றாக இருப்பதாகக் கூறினார். அந்த சிறு மலரைத் தன் கைகளால் எப்போது அள்ளி எடுக்கப் போகிறோம் என்ற எதிர்பார்ப்பு அவளுக்குள் பெரிதாய்! வெயிலுக்கு மர நிழலில் இளைப்பாறும் பறவையாய் மனம் அவன் நினைவில் இளைப்பாறியது. ஆனால் அவன் மட்டும் ஏனோ ஒதுக்கமாகவே இருந்தான்.

அன்று காலையில் எழுந்தவள் ஆர்வமாய் பின்புறத் தோட்டத்திற்கு சென்று பார்த்தபோது அங்கு இரு புறாக்களையுமே காணவில்லை.

அவளுடைய பூபாளமாய் கேட்கும் சீரான பாட்டுச் சத்தம் எங்கோ தொலைந்து போய்! அவள் அளிக்கும் தானியங் களைப் பாசமாய்ச் சாப்பிட வரும் கல் மேடை, இன்று அவள் மனதைப் போலவே வெற்றிடமாய்! புதிதாக வெள்ளை அடிக்க ஆரம்பித்திருந்தனர் அந்த வீட்டில்... இருள் சூழ்ந்தது ஸ்ருதியின் மனதில்!

அவள் சோகமாய் உள்ளே வந்தபோது அவள் பாதக் கொலுசொலியே சோகத்வனியாய்! அவளைக் கவனித்துக் கொண்டே வந்த ப்ரகதீஷ், ''என்னாச்சு! வலிக்குதா? டாக்டர்ட்ட போகலாமா?'' அக்கறையுடன் கேட்டான்.

''அதெல்லாம் இல்லை... அந்தப் புறா ரெண்டும் வேற இடத்துக்குப் போயிடுச்சி போல இருக்கு.. காணோம்...'' என்றாள் சோகமாக.

''இதுக்கா இவ்வளவு சோகம்...?'' நம்ப இயலாமல் கேட்டுவிட்டு அடக்க முடியாமல் சிரிக்க ஆரம்பித்தான் ப்ரகதீஷ். பிறகு தலையை குலுக்கிக் கொண்டு அவன்

வெளியே சென்றபோது, முதல் முறையாக இருவரிடையேயும் இருந்த தடை நீங்கி, அவன் வெகு இயல்பாகச் சிரிக்க, அவள் மனதைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அவன் புன்னகைத்த பிறகு அவள் உலகமே வெளிச்சமாய்!

அன்று மாலையில் ஆபீஸிலிருந்து வந்தவன், ''ஒரு நிமிஷம் வெளியே வரியா?'' என்றபடி அவளை வாசலுக்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கு ஒரு கூண்டில் ஜோடிப் புறாக்கள் இரண்டு அழகாகத் தத்தித் தாவியது! வேகமாக அருகில் சென்று பார்த்த அவள் மனம், உடனே குதூகலமானது. ஆனால் கூண்டில் அடைபட்டிருக்கும் அதன் சோகம் அவளை மிகவும் பாதிப்பதாய்!

மறுநாள் காலையிலேயே ப்ரகதீஷிற்கு ஒரு ஃபோன் வர, அவள் எடுத்தபோது, ''நான் மிஸஸ் மாயா பேசறேன்! ப்ரகதீஷ் இருக்காரா?'' என்ற குரல் அவளுக்குள் இறங்க, ''ஒரு நிமிஷம்'' என்றபோது வார்த்தைகள் உடைந்தன. அவனிடம் கூறிவிட்டு தோட்டத்துக்குச் சென்றபோது மனம் எரிதழலாய்!

ஒருவேளை இவள்தான் அந்த மாயாவோ என்ற எண்ணமே கலக்கத்தை விதைத்தது! அவசரமாகக் கிளம்பியவனின் முகத்தில் பதட்டம் தெரிந்தது. அன்று மதியமும் அவன் சாப்பிட வரவில்லை. ஃபோன் செய்து கேட்டபோது, முக்கியமான வேலையாக இருப்பதாகவும், இரவு வருவதற்கு நேரமாகும் என்றும் கூறினான்.

ஏன் இன்று இப்படிப் பேசுகிறான் என்று யோசித்தவளுக்கு அவனுடைய ஆஃபீஸில் கம்ப்யூட்டர் வைரஸ் வந்து அதை சரி செய்ய எல்லா கம்ப்யூட்டர்களிலும் ஆன்டி வைரஸ் ப்ளாப்பியை வைத்து அவர்கள் முயன்று கொண்டு இருந்தது தெரியவில்லை.

மிஸஸ் மாயா என்பவள் அவனுடைய நண்பர் மாயாண்டியின் மனைவி என்பதையும் அவள் அறியவில்லை. இரண்டும் இரண்டும் மூன்று என்று உள்ளம் தப்புக் கணக்குப் போட்டது.

அன்றிரவு சோர்ந்து போய் வந்தவன் அவளைத் திரும்பிக் கூட பார்க்கவில்லை. அது அவள் மனதில் பெரும் வலியாய்! கண்கள் நேசத் தூண்டில் போட்டாலும் அதைத் தவிர்த்து விட்டு அவன் எங்கோ செல்வது போல் தோன்றியது.

மறுநாள் காலையில் மனமும் உடலும் பாரமாய் தோன்ற, ப்ரகதீஷ் தோட்டத்திற்கு சென்றபோது புறாக்களுக்கு தானியங்களை வைத்துக் கொண்டு இருந்த ஸ்ருதி கண்களில் பட்டாள். சிறு குழந்தை போல் அவளிடம் தெரிந்த உற்சாகம் புதிதாய்!

சிறிது நேரம் கழித்து அந்தக் கூட்டைத் திறந்து அந்தப் புறாக்களை அவள் பறக்க விடவும், முதலில் வெளியில் வந்த இரு புறாக்களுமே தத்தித் தாவி பிறகு மேலே பறந்து சிறகடித்து சுற்றிவிட்டு, சிறிது நேரத்தில் தூரத்துப் புள்ளியாய் காணாமல் போனது.

அவளுக்கு விட்டு விடுதலையாகி நிற்கும் கூண்டுப் பறவையாய் மனதின் ஓரம் பரவசமாய்! நெஞ்சம் நிறைந்த நிம்மதியுடன் திரும்பியபோது புருவங்கள் நெரிய, கோபமாய் உறுத்து விழித்தபடி ப்ரகதீஷ் எதிரே நின்றிருந்தான். குற்ற உணர்ச்சியுடன் நிமிர்ந்து ''ஸாரி..'' என்றவள், ''எதையுமே கூண்டுக்குள்ளே அடைச்சு வச்சா, அதோட இயல்பே மாறிடும். அதுங்களோட விருப்பமில்லாம, அதோட சுதந்திரத்தைப் பறிக்க நமக்கு உரிமை இல்லை. எதுவுமே அதன் இயல்போட இருக்கறதுதான் அழகுன்னு நினைக்கிறவ நான்!'' என்றவளின் பார்வை பின் வீட்டு விதானத்தில் நிலைத்தது.

ஒரு பெருமூச்சுடன், ''அந்த பின்னாடி வீட்டுல இருந்த புறா ரெண்டுமே, தானே வந்து அந்த சன்ஷேடுல கூடு கட்டி சுதந்தரமா இருக்கிறது. நீங்க வாங்கிட்டு வந்த புறா ரெண்டும் பாவம்... சுதந்திரமா சிறகடிக்கற பறவைகளை கூண்டில அடைச்சி வைக்க எனக்கு மனசு வரலே! அதான் திறந்து விட்டுட்டேன்'' என்றாள் மெதுவான குரலில்.

அவளையே வெறித்தவனின் விழிகளில் சீற்றம் தெரிந்தது. முதல் நாளும் ஓய்வின்றி, இரவும் சரியாகத் தூங்காமல் சோர்ந்து இருந்ததில் கிளறி விட்ட தீயாய் மனம் எரிய ஆரம்பித்து, உள்ளிருந்த ஈகோ தலைதூக்கியது. அதுவரை அடிமனதில் சேமித்து வைத்திருந்த மென்மையும், நேசமும் எங்கோ தொலைந்து போனது.

''ஓ.. அப்ப நான்கூட உன்னை விருப்பமில்லாமதான் இந்த வீட்டுக்குள்ள அடைச்சி வச்சிருக்கேன்னு சொல்லாம சொல்றியா?''

''நான்.. நான் அப்படிச் சொல்லலை.. நீங்க தப்பா புரிஞ்சுக்கிட்டீங்க..!'' என்றபோது உயர்த்திய கைகளுடன், ''போதும்...'' என்று கோபமாய் அவளை இடைமறித்தவன், ''ஆமாம்... நான் உன்னைத் தப்பாதான் புரிஞ்சுக்கிட்டேன் இதுவரைக்கும்... நீ உன் காதலை மறந்துட்டேன்னு! ம்ஹூம்... எவ்வளவு முட்டாள் பாரு நான்!'' கண்கள் சிவந்து, வன்மம் தலைதூக்கியது அவன் குரலில்!

அதுவரை கட்டிக் காத்த பொறுமை காற்றில் பறக்க, ''ஆமாம்! நான் எதையும் மறைக்கலை.. இந்த வீடு எனக்கு ஒரு சிறைதான்... ஆனால் எதையுமே பகிர்ந்துக்க ஆளில்லாத தனிமைச் சிறை! போதுமா?'' என்றாள். அவளும் தாங்க முடியாத உணர்ச்சிகளை வார்த்தைகளாக்கி!

அதுவரை அவர்களிடையே ஒரு நூலளவு கோர்க்கப்பட்டிருந்த நட்பின் இழை, அவளின் கோப வார்த்தைகளால் அறுந்து போனது. ஒரு கணம் அப்படியே உறைந்து நின்ற ப்ரகதீஷ், பார்வையில் அடிபட்ட காயத்துடன் வேகமாக வெளியேறினான்.

11

உன் சலங்கையின்
சங்கீதம் கேட்டு...
தான் இசைக்கவே மறந்ததை..
என் காதோரம்...
கிசுகிசுத்துச் சென்ற
குயிலின் கூவலாய்..!

ஸ்ருதி அப்படியே இடிந்து போய் அமர்ந்திருந்தாள். 'நான் என்ன கூறினாலும் ஏன் என்னைத் தவறாகவே புரிந்து கொள்கிறான்' என்ற ஆயாசம் எழுந்தது. ஒருவேளை நேற்று பேசிய மாயாதான் இதற்கு காரணமோ என்றும் மனம் அலைபாய்ந்தது.

நேற்று இரவு அவன் சாப்பிட வராததும், கோபமாய் வீடு வந்ததும், மாயாவால்தானோ என்ற எண்ணமே உள்ளத்தை உருக்குவதாய்! மனதில் நிறைந்திருந்த காதல் மட்டும், காற்றுப் புகவும் இடமின்றி தவித்துத் திணறியது.

கருவறைக்குள் அந்த மழலையின் மெல்லிய அசைவு மட்டும் ஒரு இனிய துணையாய்! 'உனக்கு நானிருக்கிறேன்' என்று கூறுவது போல்! அன்று இரவு வீட்டுக்கு வந்த ப்ரகதீஷின் விழிகள் சோர்ந்து சிவந்திருந்தன. உடை மாற்றிவிட்டு வேகமாக அவளிடம் வந்தான்.

''உனக்கு விருப்பமில்லாத இடத்துல நீ இருக்க வேண்டாம். நாளைக்கு உனக்கும் எனக்கும் ஃப்ளைட்டில டிக்கெட் புக் பண்ணி இருக்கேன். உன்னை விட்டுட்டு நான் உடனே திரும்பிடுவேன். எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு... என் குழந்தை பிறந்த உடனே என்கிட்டே குடுத்துட்டு, நீ எங்க வேணா போகலாம்..!'' என்றான் உறைந்த குரலில்.

சிலையாகி விட்ட ஸ்ருதி தன்னை சுதாரித்து நிமிர்ந்து, ''இல்லை... காலையில நான் அந்த அர்த்தத்துல சொல்லலை!'' அவள் குரல் காற்றில் கரைந்து தனி ஆவர்த்தனமாய்! அதைக் கேட்பதற்கு ப்ரகதீஷ் அங்கு இல்லை. அவள் மனதில் பட்டுப் புழுவாய் தன்னைச் சுற்றி கூடு கட்டிக் கொண்டு அதற்குள் வாழ வேண்டும் போல் ஒரு ஏக்கம் மனதில் வந்தது. பாரமாய் கனத்தது.

என் காதலன் நீ தான் என்று கூறவும் முடியாமல் அதை உள்ளே வைத்துப் புழுங்கியே தான் மடிந்து விடுவோமா என்று முதன் முதலாய் ஒரு பயம் மனதில் படர்ந்தது... கண்ணீராய் விழிக்கதவுடைத்து வெளியே சிதறியது.

மறுநாள் கிளம்பும் வரை, ப்ரகதீஷ் அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. ஹாலுக்கு வந்தபோது, ''ஒரு நிமிஷம்'' என்று நிறுத்தியவன், ''உனக்கு என்னைத்தான் பிடிக்காது.. ஆனா எனனோட குழந்தையையாவது பத்திரமா பாத்துப்பேன்னு நம்பறேன்'' என்றான்.

''அது என் குழந்தையும்தான்!'' என்று ஆவேசமாகக் கத்த வேண்டும் போலிருந்த மனதை அடக்கியபடி சூட்கேஸை எடுத்தாள். அவளருகில் வந்த ப்ரகதீஷ், ''அதை முதல்ல கீழே வை... டாக்டர் வெயிட் தூக்கக் கூடாதுன்னு சொன்னது மறந்து

போச்சா? இல்லை.. என்னை டார்ச்சர் பண்ற மாதிரி, குழந்தையையும் செய்ய நினைக்கிறியா?'' என்றான் குத்தலாக.

ஸ்ருதி சோர்ந்து போனாள். 'கடவுளே... அன்று என் மனதில் காதலை விதைத்து, இன்று என்னை வேதனையில் வதைக்கிறாயே' என்ற கேள்வி மனதில் மௌனக் கோரிக்கையாய்! வயிற்றினுள்ளே மெல்லிய அசைவு... மெதுவாக வருடிய போது 'எனக்கு நீ மட்டும் போதும்' என்று அந்த நிமிடம் மனம் சமாதானமடைந்தது. ப்ரகதீஷ், அன்று அவளை கோயம்புத்தூரில் விட்டுச் சென்றவன்தான்! பிறகு தினமும் அவளுடன் குழந்தையைப் பற்றி நலம் விசாரிப்பதோடு சரி, ஏனோ பிடிவாதமாக அவளைப் புரிந்து கொள்ள மறுத்தான்.

ஸ்ருதிக்கு வளைகாப்பு செய்ய ஏற்பாடுகள் நடந்தன. முதல் நாளே பாட்டி, மாமா குடும்பத்தினர் எல்லாம் வந்துவிட, வீடே கோலாகலமாய் இருந்தது. அவள் விழிகள் வாசல் வரை ஒரு தேடலுடன் சென்று சுவற்றுப் பந்தாய் திரும்பி வந்தன.

ப்ரகதீஷ் காலையில்தான் வந்தான். எஜமானனின் காலை விடாது சுற்றி வரும் பூனைக்குட்டியாய் மனம் அவனையே சுற்றுவதாய்! கருவுற்றிருக்கும் காலங்களில் இயல்பாக எழும் உணர்வுகளாய், அவன் அன்பையும் அரவணைப்பையும் தேடி மனம் ஏக்கமாய் தவித்தது.

இது எதையுமே அவன் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. யாருக்கோ நடக்கும் விழாவுக்கு வந்திருப்பது போல் அமர்ந்திருந்தான். அழகிய அம்மன் கோவில் தேர் ஒன்று அசைந்து வருவது போல் வந்து அமர்ந்த அவள் விழிகள், அவனிடமே இருந்தன. பார்வையை அவளிடமிருந்து விலக்கி பக்கத்திலிருந்த தன் தந்தையுடன் பேச ஆரம்பித்தான் அவன்.

வளையல்களை அடுக்கி முடித்து, நலங்கு வைத்து ஆரத்தி சுற்றி எழுந்தவுடனே சோர்வாக உணர்ந்தாள் ஸ்ருதி. குழந்தையில்லாததால் உடனே ஜனனியையும் உட்கார வைத்து நலங்கு வைத்தனர். சாப்பிட்ட பிறகு நீலா அவளை ஓய்வெடுக்கும்படி கூறிவிட்டு ப்ரகதீஷிடம் வந்தவள், ''உள்ளே போய் ஸ்ருதியோட பேசிட்டிருப்பா.. நேத்திலேருந்து உன்னையே எதிர்பாத்துட்டிருந்தா... நீ காலையில்தானே வந்தே.. போ..'' என்றார். விருந்தினர்கள் சிலர் சாப்பிடச் செல்ல, மற்றவர்கள் உறவினர்களைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் பழைய கதைகளை சுவாரசியத்துடன் பேச ஆரம்பித்திருந்தனர். அவள் படுத்திருந்த அறைக்குள் சென்ற ப்ரகதீஷின் பார்வை சிறிது நேரம் அவளையே ஊடுருவியது.

மகரந்தங்களை தன் மடியில் சுமக்கும் மலர்களைப் போல், தன் மழலையை அவள் சுமந்து நின்றபோது அவன் மனம் தன்னிலை இழப்பதாய்! ஒரு தனி அழகுடன் கண் மூடி அவள் படுத்திருந்த கோலம் அவனை மிகவும் சலனப்படுத்துவதாய்!

அவன் வந்த சுவடு தெரியாமல் திரும்ப நினைத்தபோது அவளுடைய இமைகள் பிரிந்தன. எதிரே அவனைக் கண்டதும் முகம் பிரகாசமாக எழுந்து அமர்ந்தாள். ''வாங்க.. உக்காருங்க!'' அவள் குரலில் தெரிந்த ஏதோ ஒன்று இதயத்தைப் புரட்டிப் போட... ''இல்லை.. அம்மா சொன்னாங்களேன்னுதான் வந்தேன்'' அவன் குரலில் வீம்பும் பிடிவாதமும்!

''ஓ..!'' என்றவளின் புலன்கள் உடனே ஓய்ந்தன. வெளியில் செல்லத் திரும்பியவனை ''நீங்க உடனே திரும்பிப் போனாக் கூட அத்தை ரொம்ப வருத்தப்படுவாங்க'' என்று நிறுத்தியது அவள் குரல்!

ஒரு பெருமூச்சுடன் 'ப்ச்..!' என்றபடி தலையை குலுக்கிக் கொண்டு திரும்பி வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தான் ப்ரகதீஷ்.

''என்னைப் பத்தி விசாரிக்க வேணாம்... நம்ம குழந்தை எப்படி இருக்குன்னு கூட கேக்க மாட்டீங்களா?'' ஏக்கமாய் வந்தது அவள் குரல். மெல்ல நிமிர்ந்த அவன் பார்வை சீற்றத்தை சுமந்திருந்தது. ''எதையுமே மறக்க முடியலை அப்படின்னே? இப்ப என்ன திடீர்ப் பாசம்..? குழந்தையை வச்சு என்னை வளைச்சிடலாம்னு பாக்கறியா...? யாராலயும் என்னை மாத்த முடியாது'' ஏளனமாய் ஒலித்த அவன் குரலில் மனதில் மூண்ட கோபத்துடன் ''எனக்கும் தெரியும். ஏன்னா.. அந்த அளவுக்கு அந்த மாயா உங்களை மயக்கி இருக்கா... பரவாயில்லை! எனக்கு என் குழந்தை போதும்... உங்களோட அன்பு தேவை இல்லை'' என்றாள் வீம்பாக.

''எனக்கும்தான்!'' என்றவன் வேகமாக வெளியே சென்று விட்டான். அவன் வருமுன் அவனிடம் பேச வேண்டும் என்று யோசித்து வைத்திருந்த வார்த்தைகள் உள்ளுக்குள்ளேயே புதைந்தன.

அவனும் தானும் இனி நேசத்தின் நேர்க்கோட்டில் என்றாவது சந்திப்போமா என்ற பயம் அவளுக்குள் படர்ந்தது. கல் விழுந்த கண்ணாடியாய் மனம் சிதறிப் போய்!

அப்போது உள்ளே வந்த நீலா, ''என்னம்மா.. ரொம்ப டயர்டா இருக்கா? ப்ரகதீஷ் கிட்ட கேட்டா அவ ஓய்வெடுக்கட்டும்மா அப்படிங்கறான்...'' கேட்டவரின் குரலில் பரிவு நிறைந்திருந்தது.

''ஆமாத்தை... நீங்க போய் சாப்பிடுங்க, ராத்திரி சரியாவே தூங்கலையா.. அதான்!''

''சரிம்மா... நீ படுத்துக்க, நல்லா சாப்பிடணும். இரண்டு பேருக்கு சாப்பிடணும்கறதை மறந்துடாதே. எந்தக் கவலையும் மனசுல இருக்கக் கூடாது. ப்ரகதீஷை பாக்கணும்னு தோணிச்சுன்னா ஒரு ஃபோன் போட்டா ஃப்ளைட்டில கிளம்பி வந்து பாத்துட்டுப் போறான். எதுக்கும் மனசு கலங்கக் கூடாது. புரியுதா...?'' என்று பாசமாக கூறிவிட்டு கதவை மூடிவிட்டுச் சென்றார்.

உறவினர்கள் சென்றுவிட, பாட்டி மட்டும் அவளுடன் இருந்தார். அவர் மடியில் ஆசையுடன் படுத்திருந்தபோது சிறு வயதில் மொட்டை மாடியில் பாட்டியிடம் கதை கேட்ட நிலவு நாட்களை நினைத்து உள்ளம் ஏங்கியது. மனம் முழுக்க அவன் நேசத்தை சுமந்து கொண்டிருந்தது.

அவனுடைய தாய் அவனைப் பத்து மாதங்கள் தன் கருப்பையில் சுமந்திருக்கலாம். ஆனால் எங்கிருந்தோ வந்த நான், அவனை தன் இதயக் கருவறையில் வாழ்நாள் முழுக்க சுமக்கப் போவது அவனுக்குப் புரியவில்லையே என்று தவிப்பாய் படர்ந்தது மனது.

ப்ரகதீஷும் தன்னையே வெறுத்தபடி அமர்ந்திருந்தான். அவளைத் தன்னையறியாமல் காயப்படுத்தி விட்டது புரிந்தது. தன் மேலேயே கோபம் வந்தது. ஒரு சின்னக் குழந்தை கையில் ஒரு பொம்மையைக் கொடுத்து இது உனக்குத்தான் என்று கூறிவிட்டால் அந்தக் குழந்தை அதை யாருக்கும் தராது. அந்த பொம்மை தனக்கு மட்டும்தான்... யாரும் தொடக் கூடாதுங்கற ஒரு ஆளுமை வந்துடும்... அதுபோல்தான் தன் காதலோ என்றும் தோன்றியது.

தனக்கென்று சொந்தமான அவளை நினைவுகளால் கூட மற்றவரிடம் பங்கு போட்டுக் கொ்ள்ள மனம் விரும்பாதது சிறு

பிள்ளைத்தனமாய் தோன்றினாலும் அந்த ஆளுமைதான் காதல் என்பதும் புரிந்தது.

ப்ரகதீஷ் அன்றே கிளம்பி ஊருக்குச் சென்றாலும் மிகவும் குழம்பி இருந்தான். ஸ்ருதி அவன் நினைவிலேயே காற்றின் வருகைக்காக மௌனமாகக் காத்திருக்கும் குழலைப் போல் தவமிருந்தாள். மாயாவைப் பற்றி நினைத்தாலோ உயிர் வரை வலித்தது.

12

எனக்குப் பிடித்த
எல்லாவற்றையும் விட...
என்னை ஆட்படுத்தி...
இதயம் நுழைந்து...
உயிரில் கலந்த
இனிய கீதமாய்...!

ரமணியின் கவனிப்பும், பிரசவம் வரை தங்கி இருக்க வந்திருந்த பாட்டியின் அரவணைப்பும் இருந்தாலும் ஸ்ருதியின் மனதில் ப்ரகதீஷுக்கான இடம் வெற்றிடமாய்! கருப்பைக்குள் மழலையின் உயிர்ப்பு இப்போதெல்லாம் அதிகமாய்! அந்த சிசுவின் கால்கள் மோதும்போதோ, வலிக்கின்ற சுகமாய் வயிற்றில் ஒரு அவஸ்தையான படபடப்பு!

பாட்டியிடம் பயத்துடன் கேட்டபோது அவளை மடியில் சாய்த்தபடி அவர் பொறுமையாக விளக்கினார். ''எல்லாருக்கும் இப்படித்தான்டா... உங்க அம்மாவுக்கும் அப்படித்தான் இருந்தது. அவ கேட்டதில்லை... நீ கேக்கறே! அதான்

வித்தியாசம்! இன்னும் கொஞ்ச நாள்தான்.. அப்புறம் குழந்தையோட முகத்தைப் பாத்தா, எல்லாம் சரியாயிடும்'' என்றார்.

ஸ்ருதிக்கோ இப்போதெல்லாம் அவர் துணை மிகவும் தேவையாய்! நாட்கள் கடுகிக் கடந்தன. சூல் சுமக்கும் மலராய் ஸ்ருதி வெகு அழகாய், பூசிய உடலுடன் தனிப் பொலிவோடு இருந்தாள்.

அன்று அமெரிக்காவிலிருந்து ஃபோன் வந்தது. அடுத்த வாரம் விமலாவும் அவள் கணவர் மோகனும் இந்தியா வருவதாகக் கூறினார்கள். டாக்டரும் அவளுக்கு பத்து நாட்களில் பிரசவம் நடந்து விடும் என்று கூறி இருந்ததால் புது வரவை எதிர்நோக்கி அனைவரும் ஆவலுடன் காத்திருந்தனர்.

மனம் பாரத்தை சுமக்க, வயிற்றில் சுகமான சுமையாய் தன் குழந்தையைச் சுமந்து கோடி எதிர்பார்ப்புடன் காத்திருந்தாள் ஸ்ருதி. ஆனால் ப்ரகதீஷ் வரவே இல்லை. விமலா சென்னைக்கு வந்துவிட்டு பிறகு இங்கு வருவதாகக் கூறி இருந்ததால் அன்று அவனிடம் பேசினாள்.

''ஹலோ...'' என்ற அவன் குரல் தேவராகமாய் உள்ளிறங்கி உயிர் வரை தீண்டுவதாய்! ''நான் ஸ்ருதி பேசறேன்... எப்படி இருக்கீங்க?'' என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

''ம்... என்ன விஷயம் சொல்லு!'' யாரிடமோ பேசுவது போன்ற குரல்!

''நாளைக்கு சித்தியும், சித்தப்பாவும் ஸ்டேட்சிலேருந்து வராங்க.. அங்க நம்ம வீட்டுக்குத்தான் வருவாங்க..''

''என்ன சொன்னே?'' அவன் வேகமாக வெளியிட்ட மூச்சுடன் கேட்டபோது, ''ம்... அங்க நம்ம வீட்டுக்குத்தான்

வராங்கன்னு..! அங்க ஒரு நாள் தங்கிட்டு இங்க வரதா சொன்னாங்க... கொஞ்சம் கவனிச்சுக்கங்க!'' தயக்கத்துடன் கூறினாள்.

''எனக்கும் உனக்கும்தான் பிரச்சனை! அத வரவங்க கிட்டே காட்டறதுக்கு நான் ஒண்ணும் முட்டாள் இல்லை'' என்று உடனே இணைப்பைத் துண்டித்தான். வாடிய பிறகும் உதிராத மலர்களைப் போல், அவள் மனமும் வாடிப் போய்க் காத்திருந்தது.

மறுநாள் விமலாவையும், மோகனையும் ஏர்போர்ட்டிற்குச் சென்று அழைத்து வந்தான் ப்ரகதீஷ். அவனிடம் கல்யாணத்திற்கு தங்களால் வர முடியாமல் போனதற்கு வருத்தம் தெரிவித்தார் மோகன்.

விமலா உடனே, ''அதனால என்னங்க? இப்ப குழந்தையையும் சேர்த்து பாத்துட்டுப் போயிடலாமே!'' மகிழ்ச்சியுடன் கூறியவர் ப்ரகதீஷிடம் திரும்பினார். ''எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம் மாப்பிள்ளை... முதல்லே இந்த கல்யாணத்துக்கு ஸ்ருதி முடியாதுன்னதும், ஆனா அத்தான் பிடிவாதமா ஏற்பாடு செஞ்சதும் நான் ரொம்ப பயந்து போயிட்டேன். அவ வேற ஒருத்தரை விரும்பறாளே... அவளோட வாழ்க்கை என்னாகுமோன்னு ரொம்ப கவலையோடதான் ஊருக்குப் போனேன்'' என்றபோது ப்ரகதீஷின் விழிகளில் கூர்மை வந்தது.

அவள், ''மறுநாளே ஃபோன் பண்ணினப்ப தான் ஸ்ருதி சொன்னா... 'நான் விரும்பினவரும் என்னைப் பெண் பார்க்க வந்தவரும் ஒருத்தரேதான் சித்தி. அவரை மனசுல வச்சுக்கிட்டுதான் வந்த மாப்பிள்ளையைப் பிடிவாதமா நான் நிமிர்ந்து கூடப் பாக்கலை! அப்புறமா நேத்து விஜய் சொன்னப்புறம்தான் தெரிஞ்சது... அவன் கல்யாணத்தப்ப பாத்து நான் உயிரா நேசிக்க ஆரம்பிச்ச ப்ரகதீஷ்தான் இந்த மாப்பிள்ளைன்னு' அப்படின்னு துள்ளிக் குதிச்சா... 'எல்லாம் நல்லபடியா முடிஞ்சிட்டதாலே இது யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம்' அப்படின்னா! அத்தான் ரொம்ப கோபக்காரர்... நானும் சரின்னேன். ஆனா எப்படியோ மாப்பிள்ளை! எல்லாம் நல்லபடியா முடிஞ்சு நீங்க ரெண்டு பேரும் அன்பான தம்பதிகளா இணைஞ்சு இப்ப ஒரு குழந்தையும் பிறக்கப் போகுது. இப்பதான் எனக்கு ரொம்ப நிறைவா இருக்கு. எனக்கு அவளும் ஒரு பொண்ணுதான்!'' என்று முடித்தார்.

பேரதிர்ச்சியுடன் நிமிர்ந்தவனின் முகமாற்றத்தை கவனிக்காமலே இருவரும் லக்கேஜை தங்கள் அறைக்குள் எடுத்துச் சென்றனர். உடனே ஸ்ருதியின் முகமும், பேசும் விழிகளும், எதையோ சொல்லத் துடிக்கின்ற முகபாவமும், அவளின் வருகைக்கு கட்டியம் கூறிவரும் கொலுசுகளின் அழகு மொழியும் ஒவ்வொன்றாக அவன் நினைவில் இழை கோர்த்தன.

உடலிலிருந்த சக்தியெல்லாம் வடிந்தது போல், அப்படியே சரிந்து அமர்ந்தான் ப்ரகதீஷ். அவளால் மட்டுமே தட்டி எழுப்ப முடிந்த உணர்வுகள், அவன் மனதில் சூறாவளியாய்ச் சுழன்றன. காதலின் பாலம்தான் கண்களோ என்றும் தோன்றியது. அவள் விழிகள் பரிகசிக்கும் போதெல்லாம் அன்று தன் உலகம் அழகானது, இன்று புரிவதாய்! உள்ளூரத் தேன் பாய்ந்து உயிரும் தேய்ந்தது.

அதுவரை உறங்கி இருந்த காதல் மனம் விழிக்க ஆரம்பித்தது. மழைச் சாரலில் வந்த வானவில் ஒன்று கீழிறங்கி வந்து மனதை தொட்டுச் சென்றது போல் ஒரு உணர்வு!

நினைவுகளில் அவளைப் பற்றி ஏக்கமான அணிவகுப்பு! அவள் கொலுசு சத்தங்களை சுவடாய் பதித்த இதயத்தின் தடதடப்பு! உடனே சிறகுகள் முளைத்து பறந்து சென்று அவளைப் பார்க்க வேண்டும்... அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் என்ற ஆவல் பெரிதாய்!

அப்போது டெலிஃபோன் மணி ஒலிக்க எடுத்தபோது ஸ்ருதியின் அப்பாதான் பேசினார். ஸ்ருதிக்கு பிரசவ வலி எடுத்து ஹாஸ்பிடலில் சேர்த்திருப்பதாக கூறியவரிடம், உடனே கிளம்பி வருவதாகக் கூறிவிட்டு வைத்தவன் வேகமாகச் சென்று விமலாவிடம் விஷயத்தைக் கூறினான்.

ஊருக்கு அவர்களும் வருவதாகக் கூற, உடனே டிரைவரை காரைத் தயார் செய்யச் சொல்லி கிளம்பினான். கண்கள் சிவந்து தன் மேலேயே மனம் வெறுப்பை உமிழ, சாப்பிட்டு விட்டு கிளம்பிச் சென்றபோது உள்ளம் காரை விட வேகமாய் தன்னுள் சுருதிலயமாய் கலந்த தேவதையை நாடிப் பறந்தது.

அங்கு ஸ்ருதிக்கு பிரசவ வலி விட்டு விட்டு வந்து கொண்டிருந்தது. நேரமாக ஆக வலிகளுக்கு இடையே உள்ள இடைவெளி குறைந்து, வலியின் தீவிரம் அதிகமாகி, உச்சகட்டமான வலி ஒன்று உடல் முழுவதும் பரவி உயிர் வரை பாய தன் சிசுவுக்கு புது ஜனனம் கொடுத்து பூமிப் பந்திற்கு அறிமுகப்படுத்தினாள்.

அந்த மழலையின் அழுகை சப்தம் இனிய நாதமாய் செவிகளைத் தீண்டி, மனதை சிலிர்க்கச் செய்ய, நினைவுகள் அப்படியே மங்கின. வெகு நேரம் கழித்து யாரோ மயிலிறகால் இதயத்தை வருடுவது போன்ற உணர்வு அவளுக்குள் எழ, இமைகள் பிரிய மனமின்றி சோம்பலாய்ப் பிரிந்தன.

குழந்தையின் ஒலியில் விதிர்த்துப் போய் விழித்தபோது இருளுக்குப் பின்வரும் ஒளியாய், எதிரே ப்ரகதீஷ் நின்றிருந்தான். அவன் பார்வை முதன் முதலாகக் காதலுடன் அவளை வருடி, மென்மையாய் கோதியது.

இது கனவோ என்று அவள் நினைவுகளையே தலையணை யாக்கி மென்மையாய் தலைசாய்த்து கண் மூடியபோது அவன் விழிகள் வார்த்தைகளில் வெளியிட முடியாத பரிதவிப்புடன் அலைபாய்ந்தன.

''ஸ்ருதிம்மா..!'' அவன் குரல் தாபத்துடன் ஒலித்து, பூஞ்சாரலாய் வருடி அவள் மனதில் உட்புகுந்தது. மின்னலெனத் திறந்த அவள் விழிகளில் தான் காண்பது கனவா... இல்லை நிஜம்தானா... என்ற பதட்டம் தொற்றிக் கொள்ள விழிகள் கூர்மையாகின.

மெதுவாக அவளருகில் வந்தவன் கண்களில் நேசப் பளபளப்புடன் அவள் நெற்றியை வருடி, முன்னுச்சியில் தன் இதழ் பதித்தபோது அவள் விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் அரும்புவதாய்!

கண்ணீர்.. அது இதயத்தின் ஓசை என்றாலும், நயனத்தின் பாஷையாய் வழிய, அந்த ஒற்றைத் துளியை விரல்களால் சுண்டியவன், ''ஸ்ருதி, மை லவ்.. அழக் கூடாது! நாம சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டிய நேரம் இது..!'' என்றபோது அவன் குரலில் உணர்ச்சிக் குவியல் அதிகமாய்!

ஒரு மலர்க் குவியலைப் போல் ரோஜா நிறத்தில், அவளையே சிறிதாக்கியது போல் இருந்த குழந்தையை எடுத்து அவளிடம் காட்டியபோது, 'என்ன தவம் செய்தோம்' என்று ஸ்ருதியின் மனம் விம்மியது. மென்மையாய்

வருடியபோது அது அவளின் தொடுகை புரிந்து 'ங்கா' என்றவுடன் இதைவிடப் பெரிய வரம் ஏதுமில்லை என்று மனம் பூரித்துப் போனது!

அப்போது ப்ரகதீஷை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது அவனும் ஒரு வளர்ந்த குழந்தையைப் போல், அவளிடம் அன்பை யாசகம் செய்தபடி! கண்களில் கேள்வியுடன் ''மாயா?'' என்றபோது ஒரு நெடிய பெருமூச்சு எழுந்தது அவளிடம்! அவளுடைய கைகளை இறுகப் பிடித்தபடி அவளருகில் அமர்ந்தான்.

''மாயாங்கறதே நான் உனக்கு வச்ச கற்பனைப் பேருதான் ஸ்ருதிம்மா... அன்னிக்கு என் மனசைப் பறிச்சிட்ட நீயே என்னை விரும்பலைன்னு உன் சித்தி கிட்ட சொன்னப்ப, என் மனசுல ஒரு வன்மம் வந்தது. நீ வேற யாரையோ விரும்பறேன்ன உடனே நானும் அப்படி ஒரு பொய் சொன்னேன்'' என்று ஒரு பெருமூச்சுடன் நிறுத்தியவன் தொடர்ந்தான்.

'இப்பவும்... உன் சித்தி சொன்ன பிறகுதான் நீயும் என்னை விரும்புனது தெரிஞ்சது. அன்னிக்கு.. நான் ஒரு மிருகம் மாதிரி நடந்துக்கிட்டதுக்கு காரணம்... நினைவுகளாலே கூட உன்னை யாரோடவும் பங்கு போட்டுக்க என்னால முடியலை.. அதான்! ஆனாலும் தப்புதான். ஸாரிடா... என்னை மன்னிப்பியா?''

ஆழ்கடலளவு நேசத்தைச் சுமந்திருந்த அவன் மனதின் எதிர்பார்ப்பு, ஏக்கம் சீறலாய்!

அவனுடைய கைவிரல்களை மென்மையாக முத்த மிட்டவள், ''நான் அதை எப்பவோ மறந்துட்டேன். அதுக்குப் பரிசுதான் இந்தக் குட்டி ரோஜாப்பூ நமக்கு கிடைச்சிருக்

காளே..!'' என்றபோதும் அவன் மனம் சமாதான மடையவில்லை. ஒரு தவிப்புடன், ''உனக்கு என் மேல வெறுப்பு எதுவும் வந்திடலையே..?'' என்று உருகிப் போய் கேட்டபோது அவன் உயிர் உருகும் ஓசை அவள் இதயம் வரை கேட்பது போல்!

ஸ்ருதி குறும்பாய் கண் சிமிட்டியபடி, ''நிச்சயமா இல்லை. ஆனா ஒரே ஒரு கேள்வி மட்டும் இருக்கு. அன்னிக்கு நான் ஊருக்கு வரதுக்கு முதல்நாள், மிஸஸ் மாயான்னு பேசினது யாரு?'' என்றவுடன் ப்ரகதீஷ் சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

''போச்சுடா... அவங்களைத் தப்பா நினைச்சிட்டியா? மிஸஸ் மாயா நம்ம கன்சர்ன்லே வேலை பாக்கறவங்க... அவங்க ஹஸ்பெண்ட் என்னோட ஃப்ரெண்ட். பேர் மாயாண்டி! அதை சுருக்கமா அப்படிச் சொல்வாங்க. என்னை விட ஒரு பதினைஞ்சு வயசுதான் அதிகம் இருக்கும்.. பேரிளம்பெண்! போதுமா...!'' குரலில் குறும்பு கசிந்து வழிந்தது.

''ம்... அப்புறம் ஏன் அன்னிக்கு நைட் சாப்பிட வரலை..? ரொம்பக் கோபமா இருந்தீங்க?'' சிணுங்கலாகக் கேட்டாள்.

''இனிமே தினம் ஆபீஸில நடக்கிற விஷயத்தை எல்லாம் ஒய்ஃப் கிட்டே ஒப்பிச்சிடணும் போலருக்கு... அன்னிக்கு நம்ம கன்சர்ன்ல கம்ப்யூட்டர் வைரஸ் வந்து ரொம்ப ப்ராப்ளமாகி, அத சால்வ் பண்ணிட்டு வர லேட்டாயிடுச்சிடா... அவ்வளவு தான். வேற ஏதாவது கேள்வி இருக்கா... ஸ்ருதிம்மா..?'' வார்த்தைகள் வாஞ்சையுடன் வருடின.

ஸ்ருதி 'இல்லை' என்ற தலையசைப்புடன் ஒரு கணம் இமைச் சிப்பிகள் இறுக மூடித் திறந்து கூச்சத்துடன் ''ஸாரி..!'' என்றாள். வேறு வார்த்தைகளே தேவையின்றி, அவள்

★ ★ ★

விழிகளில் ஆயிரம் வெட்கக் கவிதைகளை வாசித்து அறிந்தான் ப்ரகதீஷ். இனி ஒரு பிரிவில்லை என்ற நிம்மதி, இருவர் மனதிலும்!

அவளுடைய பாதக் கொலுசொலி... இன்று மழலையின் சங்கீத மொழியாய்! இந்த தேவதையின் அன்பு மழையில் நனைந்து நேசமாய் மடியில் சாய்ந்து சிறு குழந்தையாய் மகிழ வேண்டும் என்ற ஏக்கம் அவனுக்குள்!

''இனிமே என்னையும் அப்பப்ப கவனிச்சுப்பே இல்லை..? இல்லை, இவளுக்கு மட்டும்தான் உன் மடியில் இடமா?'' அவன் விழிகள் ரகசியச் சிரிப்புடன் கூடிய எதிர்பார்ப்பில் மலர்ந்தன.

குறுகுறுத்த விழிகளுடன், ''ரெண்டாவது குழந்தை வந்துட்டா, தன்னோட முதல் குழந்தையை மறந்துடுவாங்களா என்ன?'' என்றபடி அவன் தலையை ஸ்ருதி செல்லமாய் கலைத்து விட்டபோது, கண்கள் கசிய அவள் கன்னத்தில் மென்மையாய் தன் இதழ் பதித்தான் ப்ரகதீஷ்.

குழந்தை அழ ஆரம்பிக்க, மெதுவாக கதவைத் தட்டி விட்டு ரமணியும், விமலாவும் உள்ளே வந்தனர். அன்று ஸ்ருதிலயமாய் அவனுள் நுழைந்தவள், இன்று இனிய கீதமாய் அவன் உயிரில் கலந்தாள்.

வெளியே வானம் மழைத் துளிகளின் வாயிலாக பூமியை முத்தமிட ஆரம்பித்தது. மின்னல் கீற்றுகள் ஒளியைப் பரிசளித்துக் கொண்டிருந்தன. மழைச் சாரலை நமக்குள் ஏந்திய புற்கள், மௌனமாய் சயனித்திருந்தன. அவர்களுடைய வானம் அழகாக விடிந்தது.

★ ★ ★

சகியென்று சரணடைந்தேன்!

1

அந்தக் காலைப் பொழுதில், மலர்க் காதலிகளை அடைவதற்குத் தென்றல் தன் தோகையை வீசிக்கொண்டு இருந்தது. சூரியன், படர்ந்து விரிந்த மரங்களின் இடையே, தன் கதிர்களை வெள்ளிக் காசுகளாய் இறைத்துக் கொண்டிருந்தான். சில்லென்ற ஈரக்காற்றில் மிதமான வெப்பமும் கலந்து, தேகத்தை வருடிச் சென்றது.

ரெயில், வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. வெளியில் தெரிந்த காட்சிகள், பசுமையாக மனதைக் கொள்ளை கொண்டன. மரங்களும் வீடுகளும், வேகமாய் எதிர்த் திசையில் பயணித்துக் கொண்டு, உள்ளத்தை சிலிர்க்கச் செய்தது.

ஜன்னலோரம் அமர்ந்து, இயற்கையின் சீதனங்களை ரசித்துக் கொண்டிருந்த சகானா, தன் மடியிலிருந்த அஜயை அன்புடன் அரவணைத்துக் கொண்டாள். அவனும், மழலையில் அவளிடம் பேசிக் கொண்டே, புதுமையாய் தெரிந்த வெளிப்புறத் தோற்றத்தை வெகுவாய் ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

எதிரே அமர்ந்திருந்த ஆதித்யாவின் பார்வை, அஜயிடமே பதிந்திருந்தது. அவன், புன்னகையுடன் அஜயைப் பார்த்துத் தன்னிடம் வருகிறாயா என்று கை நீட்டவும், புதியவனிடம் செல்ல மறுத்து, பயந்து போய் சகானாவை இறுக அணைத்துக் கொண்டான் அஜய்.

மெதுவாக அவன் காதருகில் குனிந்து, சகானா ஏதோ சொல்லவும், ஆதித்யாவை நிமிர்ந்து பார்த்து கூச்சத்துடன் புன்னகைத்தான் அஜய். முதல் வகுப்பு கூபேயிலிருந்த நான்கு இருக்கைகளையும் ஆதித்யாவே பதிவு செய்திருந்ததால், அவர்கள் மட்டுமே அங்கிருந்தனர். அஜய் அவளுடைய முகத்தை வருடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

இந்த ஒரு மாதத்தில், திசை மாறிப் போன தங்களின் வாழ்க்கையை நினைத்து, வேதனையாக இருந்தது சகானாவுக்கு! விளையாடிக் கொண்டே மடியில் தூங்க ஆரம்பித்திருந்த அஜயை நெஞ்சோடு சார்த்திக் கொண்டு, கண்களை மூடி தன் நினைவுகளில் மூழ்கினாள் சகானா.

புத்தகத்திற்குள் மறைத்து வைத்த மயிலிறகாய், மனம் தனக்குள் ஒளிந்திருந்த நினைவுகளை வருட ஆரம்பித்தது. தானும், அக்கா மோகனாவும் சிறு வயதில் சிட்டுக் குருவியாய் சிறகடித்ததும், சுற்றிலும் தோட்டம் சூழ்ந்த அந்த சிறு வீட்டில் தங்களுடைய பெற்றோருடன் இனிதாய் பகிர்ந்துண்டதும், இன்று நடந்தாற்போல் கண்முன் விரிந்தது.

மார்கழி விடியலில், வண்ணக் கோலங்களின் அணி வகுப்பின் நடுவில், தந்தையின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கோவிலுக்குச் சென்று, திருப்பாவையுடன் இணைந்த பனிக்காற்றின் தீண்டலில் நனைந்து சிலிர்த்ததும், விடிந்தும் விடியாத இருளில் பஜன் பாடி வரும் பக்தகோடிகளும், இன்று தொலைந்து போனாற் போன்ற ஒரு பிரமையைத் தந்தது.

அப்பா நாராயணனின் வீணை வாசிப்பும், அம்மா லட்சுமியின் பாட்டும் இணைந்து, வீடே இசைச் சங்கமத்தில் நனைந்திருந்தது. அதனாலேயே அவர்களுக்கு ராகங்களின் பெயர்களைச் சூட்டியதாகத் தாய் கூறியதும், மனமொத்த தம்பதிகளாய் அப்பா உயிருடன் இருந்தவரை அவர்கள் வாழ்ந்ததும், இன்றும் நிழற்படமாய் தோன்றியது.

சகானாவின் சிறு வயதிலேயே தந்தை இறந்த போதும், அவர்களின் வாழ்க்கையை அபஸ்வரமாகாமல் காத்தது இசை என்றும் கூறலாம். லட்சுமி பாட்டு டீச்சராக வேலை செய்து வந்ததும், சொந்த வீடும் சில சொத்துக்களும் இருந்ததும் சேர்ந்து, இரு பெண்களையும் வறுமை தெரியாமல் ஓரளவு வசதியாகவே அவரால் வளர்க்க முடிந்தது.

மோகனாவும், சகானாவும் தங்கள் அம்மாவிடமே பாட்டு கற்றுக் கொண்டனர். அப்போதெல்லாம், அவர்களுடைய வீட்டை இசை தேவதை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தாள். சிறு வயதில், தான் புத்தகப் பைகளுடன் கனவுப் பைகளையும் சுமந்ததும், அக்கா மோகனாவுடன் விடுமுறை நாட்களில் தேனுண்ட வண்டாய் சோம்பி இருந்ததும், பாட்டுக்கு இசை மேடையாய் தோட்டத்தைத் தேர்வு செய்து பாடியதும், நினைவில் அணிவகுத்தது சகானாவுக்கு.

அந்த வயதில், தங்களுடன் இணை பிரியாது கை கோர்த்திருந்த கமர்கட்டும், தேன்மிட்டாயும், எலந்த வடையும், இன்றும் மறக்க முடியாமல் நெஞ்சிற்குள் இனிப்பாக இருந்தது. இன்றையத் தலைமுறை, இது போன்ற சிறு விஷயங்களுடன் பல பாரம்பரியமான வாழ்க்கை

முறையையும் இழந்து டி.வி. பெட்டியின் முன் இளமையைத் தொலைத்து விட்டது வேதனையைத் தந்தது.

காலம் தன் கால் கொண்டு காததூரம் கடக்க, நல்லவை எல்லாம் கடவுளுக்கே அர்ப்பணமோ என்பது போல், லட்சுமிக்குப் புற்றுநோய் வந்தது. உடலை உருக்கி, உயிர் பறித்து, உள்ளங்களை உடையச் செய்து அந்த உதயத்தை அஸ்தமிக்கச் செய்தது.

லட்சுமி இறந்தபோது, சூன்யமாகிப் போன மனதுடன் இருவரும் நின்றதும், அணைத்துத் தேற்ற வேண்டிய உறவுகள், இரு பெண்களின் பாரத்தை சுமக்க பயந்து திசைக் கொன்றாய் சிதறின. சகானா பிளஸ் டூவில் சேர்ந்திருந்த நேரம் அது. மோகனா, ஒரு பள்ளியில் டீச்சராகப் பணிபுரிந்து வந்ததால், குடும்ப பாரத்தை இயல்பாகத் தன் தோள்களில் சுமந்தாள்.

ரெயிலின் ஓசையில், அவளுடைய கனவுலகம் திடீரென்று கலைந்துவிட, தன் கையிலிருந்த அஜயை யாரோ தூக்குவது உணர்ந்து, திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள் சகானா. ஆதித்யாதான் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டிருந்தான். எதிர்ப்புற இருக்கையில் அமர்ந்து, தன் மடியில் வாகாகக் குழந்தையைப் படுக்க வைத்துக் கொண்டான்.

முதலில் அஜய் எழுந்து விடுவானோ என்று பயந்தவள், அவன் நிம்மதியாக உறங்கக் கண்டதும், சாய்ந்து அமர்ந்தாள். மூடிய விழிகளுக்குள், நினைவோடை மென்மையாய் சலசலக்க ஆரம்பித்தது.

சகானா, கல்லூரி வாழ்க்கைப் பாதையில் அடி எடுத்து வைத்த போதுதான் மோகனாவின் வாழ்க்கையில் தன் தடம் பதித்தான் சத்யா.

மோகனா வேலை செய்து வந்த பள்ளியின் நிர்வாகத்தை கவனித்துக் கொண்டிருந்த சத்யா, அவளை மணந்து கொள்ள விரும்பினான். கேரளாவிலிருந்த சத்யாவின் அம்மாவும், தம்பியும் அவர்கள் காதலை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எனவே அவர்களறியாமல் நடந்த காதல் திருமணம், சத்யாவின் குடும்பத்தினரை வேதனைப்படுத்திப் பிரித்திருந்தது.

சத்யா மிகவும் நல்லவன்! திருமணம் முடிந்தவுடன் அவர்களுடைய சொந்த வீட்டை விற்று, சகானாவின் பெயரிலேயே வங்கியில் போட்டு வைத்தவன், அவளையும் ஒரு தங்கையாகவே சுவீகரித்துக் கொண்டான். மோகனாவும், சகானாவைப் போலவே நல்ல அழகு. தந்த நிறத்தில், உயரமாக, வாளிப்பான உடலுடன், நீண்ட கூந்தலுடன், இருவருமே சிற்பி செதுக்கிய சிலை போல், லட்சணமாக இருப்பார்கள்.

மூன்று பேரும், ஒரு கூட்டுப் பறவைகளாக புது வீட்டுக்குக் குடிபெயர்ந்ததும், அதில் புது வரவாய் மோகனாவின் வயிற்றில் அஜய் உதித்ததும், ஒரு பூவைப் போல் இருவரும் மோகனாவைத் தாங்கியதும், இன்றும் சகானாவின் கண் முன் விரிந்தது.

அஜய் பிறந்த போது சகானாதான் விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு, மோகனாவை நன்றாக கவனித்துக் கொண்டாள். அவள் மடியிலேயே செல்லமாக வளர்ந்தவன் அஜய். சித்தி என்றால் கொள்ளைப்பிரியம் அவனுக்கு! மோகனாவும் சத்யாவும் அவளை 'சகி' என்று அழைப்பதால், அஜயும் அவளை 'சகிம்மா' என்று தான் கூப்பிடுவான். மோகனாவை விட, அவளிடம்தான் அதிகம் ஒட்டிக் கொள்வான்.

வாழ்க்கை சுலபமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது... ரம்யமாகவும் கூட! ஒரு நாள் சத்யாவைப் பார்ப்பதற்காக, அவன் நிர்வகிக்கும் பள்ளிக்கு சென்றிருந்த போதுதான், அவன் தம்பி ஆதித்யாவை சந்தித்தாள் சகி.

அலுவலக அறைக்குள் ''மாமா'' என்றபடி இயல்பான மகிழ்ச்சியுடன் அவள் நுழைந்தபோது, அலட்சியமாகத் திரும்பிய அவன் விழிகளைச் சந்தித்தபோது, மாநிறத்தில், நல்ல உயரமாக, களையான முகத்துடன், கம்பீரமாக நின்றிருந்த அவனைக் கண்டதும், சகானாவின் மனதில் இவன் யாரென்ற ஆராய்ச்சி மணி அடித்தது.

அப்போது உள்ளே வந்த சத்யா, தன் தம்பி ஆதித்யாவை அவளுக்கு அறிமுகம் செய்தான். வணக்கம் கூறி நிமிர்ந்த போது, எதிரே நின்றிருந்த ஆதித்யாவின் பார்வை அவளிடமே அளவிடுவது போல் பதிந்திருந்தது.

அன்றிலிருந்து ஆதித்யாவின் நினைவுகள், அவள் மனதில் ஏனோ உணர்வுப் பூக்களாய்த் தம் இதழ் விரிந்தன. முதன்முதலில் அவனைக் கண்டபோதே, ஏதோ ஒன்று தனக்குள் தடம் புரண்டது, நினைவு வந்தது. அவனுடைய முதல் பார்வை, ஒரு நொடி மட்டுமே தன் மேல் பதிந்தாலும், அந்த இமைக்கின்ற பொழுதிலும், தன்னுடைய மனதில் காதல் சிம்மாசனமிட்டு ஆதித்யா அமர்ந்தது இன்றும் புதிராய் இருந்தது.

மனம் முழுவதும் நேச மலர்கள் மணம் பரப்புவதும், புரியாத ஒரு உணர்வில் தான் தத்தளிப்பதும் ஏனென்று அவளுக்குப் புரிந்த போது, மனம் விதிர்த்துப் போனது.

எந்த நேரத்திலும், தன் உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டி விடக்கூடாதென்ற எச்சரிக்கை உணர்வு மனதில் படரக்

கனவுகளிலிருந்து கலைந்து கண்விழித்துப் பார்த்த போது, அஜய் இன்னும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

நிமிர்ந்து ஆதித்யாவைப் பார்த்த போது, அவன் விழிகள் அவளிடமிருந்தது புரிந்து, பார்வையைத் தழைத்துக் கொண்டாள் சகானா. அன்றே, தன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து சென்ற கள்வனாய் ஏனோ இன்று அவனைப் பார்க்கும் போது தோன்றியது.

மறுபடியும் கண்மூடி நினைவு இழைகளைக் கோர்த்த போது, வீட்டில் வானம்பாடியாய் நால்வரும் இணைந்து சிறகடித்த கடந்த காலம் விரிந்தது.

அந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வரும் வரை, மனம் சந்தோஷக் கடலில் மூழ்கி இருந்தது. அன்று காலையில், ஒரு திருமணத்துக்கு காரில் கிளம்பிச் சென்ற மோகனாவும் சத்யாவும் ஒரு விபத்தில் சிக்கி உயிரிழந்தபோது, சிறியவர் களின் வாழ்க்கையோ இருண்டு போய்விட்டது.

இருவரும், போகும் போது கிண்டலும் கேலியுமாகச் சென்று திரும்பிவரும் போது மவுனமாய் வெள்ளைத் துணி போர்த்தப்பட்டு, அசைவின்றி வந்து சேர்ந்தனர். ஒரே நாளில், யாருமற்ற அநாதைகளாகி விட்ட அஜயும், சகியும் தேற்றுவாரின்றித் தனித்து நின்றனர்.

இறுதிச் சடங்குக்கு வந்திருந்த தூரத்து உறவினர்களுடன், விஷயமறிந்து பதறிப் போய் வந்த சத்யாவின் தாய் சாவித்திரியும் ஆதித்யாவும், பொறுப்புகளைத் தங்களுடைய தாக ஏற்றுக் கொண்டு எல்லாக் காரியங்களையும் செய்து முடித்தனர்.

சாவித்திரி அம்மா மிகவும் ஓய்ந்து போய்த் தெரிந்தாலும், தைரியமாகவே இருந்தார். அவர் சகானாவை பார்த்த முதல் பார்வையிலேயே, தன்னை அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று புரிந்து கொண்டாள்... அது பேச்சிலும் வெளிப்பட்டது.

வயதான பெண்மணி... அதுவும் அக்காவுடைய மாமியார் என்பதால், சகி மவுனமாகவே இருந்தாள். அஜய்க்குத்தான் ஒன்றுமே புரியவில்லை. தனக்குப் பிடித்த சகிம்மா, எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டும், அவனுடன் விளையாடிக் கொண்டும் இருப்பவள், சோகமாக அழுது கொண்டே இருப்பது அவனுக்குப் பொறுக்கவில்லை.

சகானாவையே சுற்றி வந்து, முகத்தை வருடி, கண்களைத் துடைத்து விடுவான். அவன் சமாதானமடையவில்லை என்றால் மருண்டு விழித்து, பிறகு அவள் மீதே சாய்ந்து, பேசாமல் உறங்கி விடுவான். அவனுக்காகவே, தன்னை தேற்றிக் கொண்டாள் சகி. ஒன்றே முக்கால் வயதிலும் அவனுக்கு எல்லாமே புரிந்தது. எனவே அவனெதிரில் தன் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

புதியவர்கள் என்பதால், பாட்டியிடமும் ஆதித்யாவிடமும் செல்ல மறுத்து, அஜய் பயந்து அழுதான்.

ஆதித்யா, ஒரு நாள் இருவரின் பொறுப்பையும் தானே ஏற்று அவளிடம் பேசினான். அவர்கள் இருவரையும் கேரளாவுக்கு அழைத்துச் செல்வதாகவும், அஜய் இன்னும் கொஞ்சம் பெரியவனாகும் வரை, அவள் அவனுடன் இருக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டான்.

சகானாவுக்கு ஒரு கணம் என்ன பேசுவதென்றே தெரியாத நிலை. அஜயைத் தவிர, அவளுக்கென்று இப்போது யாருமே

இல்லை. அவள் மீது பாசம் வைத்த ஜீவன்கள், ஒருவர்பின் ஒருவராகப் பிரிந்து சென்று விட்டனர். என்ன முடிவெடுப்ப தென்றே புரியாமல், மனதில் யோசனை விரிந்தது.

இந்த வருடம்தான் சகானா பி.எஸ்.சி. முடித்திருக்கிறாள். கர்நாடக சங்கீதமும், கம்ப்யூட்டரும் தெரியும். அவள் பெயரில் வங்கியில் போடப்பட்ட பணம் தவிர, உயிர்த் துணையாய் அஜய் மட்டுமே!

பலத்த யோசனைக்கு பிறகு ஆதித்யாவிடம் திரும்பியவள், ''ஏதாவது ஒரு வேலையில் சேர்ந்து, அஜயை நான் நல்லா வளர்த்துடுவேன். நாங்க இங்கேயே இருக்கோம். அஜய், என்னை விட்டுட்டு இருக்க மாட்டான்'' என்றாள் மெதுவாக.

ஆனால் அவன் பொறுமை இழந்த ஒரு மூச்சுடன், கோபமாக நிமிர்ந்தான். ''முதல்லே ஒண்ணைத் தெரிஞ்சுக்க! அஜயை நாங்கதான் வளர்க்கப் போறோம். அவன் எங்க வீட்டு முதல் வாரிசு. இப்ப, அவனோட நீயும் வரியான்றது தான் கேள்வி. அஜயை அழைச்சிட்டுப் போய் நாமே வளர்க்கலாம்னு, அம்மா சொன்னாங்க. நான் தான் அவங்களிடம் பேசினேன். அஜய் உன்னை விட்டுட்டு இருக்க மாட்டான்னு, எனக்குத் தெரியும். இத்தனை நாள் பழகறேன்... என்கிட்டேயே ஒரு நிமிஷம் கூட இருக்க மாட்டேங்கிறான்... சின்னக் குழந்தைதானே!'' என்று நிறுத்தினான்...

என்ன சொல்வதென்று புரியாமல் விழித்த சகியையே ஒரு கணம் யோசனையுடன் பார்த்து விட்டு, ''இப்பதான் அவன் அம்மா அப்பாவை இழந்திருக்கான். உன்னையும் உடனே பிரிஞ்சா, அஜய் ரொம்பக் கஷ்டப்படுவான். அவன் எங்களுடன் பழகும்வரை ஒரே ஒரு வருஷமாவது நீ வந்து தங்கினால் நல்லது என்று எண்ணினேன். ஆனா, உனக்கு

அவனோட நன்மையில அக்கறை இல்லைன்னு புரியுது. சரி! நீ வரவேண்டாம்'' என்று கோபத்துடன் கூறிவிட்டு, வேகமாக எழுந்து சென்று விட்டான் ஆதித்யா.

அவன் சகியிடம் கோபமாக ஏதோ பேசுவதை உணர்ந்த அஜய், கண்களில் பயத்துடன் அவளிடம் இன்னும் ஒட்டிக் கொண்டான்.

இவனைப் பிரிந்து தன்னால் இருக்க முடியுமா என்ற தவிப்பு, மனதை ஆழமாகப் பாதித்தது. இந்தக் குழந்தைக்காக வாவது, தான் போய்த்தான் ஆக வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள் சகானா.

பிறகு ஆதித்யாவிடம் சென்று தானும் கேரளாவிற்கு வருவதாகக் கூறியபோது, அவன் விழிகள் ஒரு கணம் விரிந்து பளபளத்தது, ஞாபகம் வந்தது.

முப்பது நாட்கள் காரியம் முடிந்தபின், சாமான்களை எல்லாம் அடுக்கி லாரியில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு, இன்று காலையில் கிளம்பி, இருவரும் ஆதித்யாவுடன் கேரளாவுக்குச் செல்கின்றனர். அங்கு சென்றால், தங்களுக்கு வரவேற்பு எப்படி இருக்குமோ என்ற மனக்கிலேசத்துடன் தான் சகானா செல்கிறாள். ஒரு வித பய உணர்வு மனதைக் கிள்ளக் கண்விழித்தபோது, அஜய் அப்போது தான் விழிக்க ஆரம்பித்திருந்தான்.

அவனுக்குத் தான் எடுத்து வந்திருந்த இட்லியை ஊட்டியபடியே வேடிக்கை காட்டினாள். இப்போது அஜய் ஆதித்யாவிடம் சிறிது பயம் நீங்கிப் பழக ஆரம்பித்திருந்தான். சகியின் மனம், ரெயிலின் வேகத்தைவிட அதிகமான

எதிர்பார்ப்பை சுமந்து எதிர்காலத்தை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது.

ரெயில் கொச்சினை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

2

கொச்சினிலிருந்து காரில் மூவரும் ஆதித்யாவுடைய ஊருக்கு கிளம்பினர். வழியில் இருபுறமும் சோலை எனப் பசுமை மனதை அள்ளியது. மழை, தூறலாகப் பெய்து கொண்டே இருந்தது. சிலு சிலுவென்று சாரலாய், குளிர்ந்த காற்று அவள் மேனியை வருடிச் சென்றது.

ஒரு பெரிய ஏரி அருகே சென்று, கார் நின்ற போது சகானாவுக்கு அது என்ன இடம் என்றே தெரியவில்லை. 'கடல் நீர் பெருகி வந்து, ஓதநீர்ப் பெருக்காய் ஏரியைப் போல் ஆகி இருப்பதாகவும், கேரளாவில் நிறைய இடத்தில் இதுபோன்று பகுதிகள் அதிகம் இருப்பதாகவும்' ஆதித்யாதான் கூறினான்.

அங்கிருந்து மூன்று பேரும் மோட்டார் படகில் சென்றனர். சகிக்கு, இது புதுமையான அனுபவமாக இருந்தது. நீரில் பெரிய படகு ஒன்றும் எதிரே வந்து கொண்டிருந்தது.

அஜய், தண்ணீரைப் பார்த்ததும் கைதட்டிக் குதூகலித்தான். துள்ளி விழுந்து விடாமல், அவனை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள் சகானா. அவர்களின் படகு, ஒரு படகுத் துறையில் சென்று நின்றது. அங்கிருந்து பார்த்தால், சிறிது தூரத்தில் மேடான பகுதியில் ஒரு பிரமாண்டமான வீடு தெரிந்தது.

வீட்டின் முன்புறம் பெரிய தோட்டத்துடன் இருபுறமும் சரிவாக அமைந்த பகுதிகளுடனும், இரண்டடுக்கு வீடாக

கேரள ஓடுகள் வேய்ந்து மிக அழகாக இருந்தது. ஏதோ ஒரு திரைப்படத்தில் வந்த பத்மநாபபுர அரண்மனையை அது அவளுக்கு நினைவுபடுத்துவதாய் இருந்தது.

மூன்று பேரும் தண்ணீர் பரப்பிலிருந்து இறங்கி நடந்து, மேடாக உயர்ந்த படிகளில் ஏறிச் சென்றார்கள். வீட்டின் ஒரு புறம் சரிவின் முடிவில் ஒரு தென்னந் தோப்பும் தெரிந்தது. மறுபுறம் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில், கடல் தன் அலைகளால் ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டு இருந்தது.

அந்த வீட்டின் அமைப்பே சகானாவின் மனதைக் கவர்ந்தது. புதிய வீட்டைப் பார்த்து பயந்து போன அஜய், அவளுடைய கழுத்தைப் பிடித்து இறுகக் கட்டிக் கொண்டான். சகானா, அவனைத் தட்டிக் கொடுத்து சமாதானப்படுத்தி உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

ஒரு வயதான அம்மாதான் வந்து கதவைத் திறந்து வரவேற்றார். சகானாவையும் குழந்தையையும் கண்டதும் முகத்தில் ஆச்சரியமான புன்னகையுடன் அஜயை நோக்கிக் கை நீட்டினார், அந்த நீலா அம்மா.

அவன் மிரண்டு போய்த் திரும்பி, சகியிடமே ஒட்டிக் கொண்டான். அந்த அம்மாவைப் பார்த்ததுமே, ஏனோ தன் தாயின் நினைவுதான் வந்தது சகானாவுக்கு.

அஜயிடம் குனிந்து, ''பாட்டிம்மாடா செல்லம்... உன்னை ஆசையா பாத்துப்பாங்க. மம்மு தருவாங்க... பாட்டிம்மா வுக்கு வணக்கம் சொல்லு'' என்று கொஞ்சவும், அவன் தயக்கத்துடன் நிமிர்ந்து ''வணக்கம்'' என்று மழலையில் கூறிக் கை குவித்தான்.

அவனுடைய கையை ஆசையுடன் பற்றிக் கொண்டவர், ''குழந்தை அப்படியே பெரிய தம்பி மாதிரியே இருக்கும்மா... ஆனாலும் இப்படி நடந்திருக்கக் கூடாது இந்த வீட்டிலே'' என்று கண்ணீர் மல்க வருத்தத்துடன் கூறிவிட்டு, அஜயின் கன்னத்தை வருடினார்.

அஜய், சகியின் மேல் சலுகையாக சாய்ந்து கொண்டான். அவன் அப்படியே சத்யாவின் மறுபதிப்பு! தன்னுடைய அப்பாவைப் போலவே நிறமாக சுருண்ட முடியுடன் சிரிக்கும் கண்களுடன் கொஞ்சம் சதைப் பிடிப்பான உடல்கட்டுடன் இருந்தான்.

ஒருவேளை ஆதித்யா, சத்யா மாதிரி இருந்தால் அஜய் பயப்பட மாட்டானே என்று சகானாவுக்கு தோன்றியது. சத்யா மிகவும் மென்மையானவன். ஆனால் ஆதித்யா வேறு ரகம்.. அவனுடைய அம்மா மாதிரி உருவம்! மாநிறத்தில் உயரமாக, அகன்ற தோள்களுடன், அடர்ந்த மீசையும், அழுத்தமான முகவாயுடனும் அவனைப் பிடிவாத குணமுள்ளவனாக காட்டும் முக அமைப்புடனும், அனாவசியமான சதைச் சரிவின்றி ஆண்மை நிரம்பியவனாகவும் இருந்தான்.

சத்யா இருக்கும் இடமே எப்போதும் கலகல வென்றிருக்கும். மோகனாவும் அப்படித்தான். சகானாவின் உள்ளம், அவர்களின் நினைவில் ஊமையாக அழுதது. கண்களில் கண்ணீர் மல்க, அஜயை இறுக அணைத்துக் கொண்டவள் யாருக்காகவும் தான் அஜயை விட்டுத்தரக் கூடாது என்று மனதில் உறுதி கொண்டாள்.

அதுவரை அவர்களிருவரையுமே கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஆதித்யா, அவர்களை மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

அவர்களுக்கென இரு அறைகள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. அழகான கட்டிலுடன், எல்லா வசதிகளுடனும் உள்ளேயே குளியலறை வசதியும் அமைந்து பெரிதாக இருந்தது ஒரு அறை.

ஆதித்யா அடுத்த அறையைத் திறந்து காட்டினான். அந்த அறை முழுவதும் விளையாட்டுச் சாமான்கள், பொம்மைகள், சைக்கிள், சிறிய கார் என்று அஜய்க்காகவே தயார் செய்யப்பட்டு இருந்தது. சிறிய மேஜை, நாற்காலி ஒரு புறமும், மறுபுறச் சுவரில் வண்ண வண்ண கார்ட்டூன் படங்களும் ஒட்டப்பட்டு மிக அழகாக இருந்தது.

அந்த அறையைப் பார்த்ததுமே அஜய்க்கு கண்கள் விரிந்து பளபளத்தன. ஆனாலும் சகானாவிடமிருந்து கீழே இறங்க மறுத்தான். அவனைத் திரும்பவும் தங்கள் அறைக்கே அழைத்து வந்தாள் சகி. இருவரையும் ஓய்வெடுக்கச் சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து சென்றான் ஆதித்யா.

அஜய்க்கு முகம் கழுவி வேறு உடைமாற்றி படுக்க வைத்தாள் சகானா. அவன் உறங்கியதும் தானும் சென்று முகம் கழுவிவிட்டு வந்து படுத்தவள், அஜயை அணைத்துக் கொண்டு அப்படியே உறங்கி விட்டாள்.

அன்று மாலையில் அறைக் கதவை மெதுவாக தட்டி விட்டு உள்ளே வந்தான் ஆதித்யா. சிறு குழந்தை போல் உறங்கும் சகானாவையும், அஜயையும் சிறிது நேரம் பார்த்தவன் மெதுவாக அஜயின் அருகில் சென்று அவன் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தான்.

உடனே அவன் தொடுகையில் விழித்த அஜய், ''சகிம்மா'' என்று அவளுடன் இன்னும் ஒட்டிக் கொண்டான். அவனது அசைவில் கண்விழித்த சகி, நேரே ஆதித்யாவைக் காணவும் ஒரு நொடி மிரண்டு, பிறகு இயல்பாகி எழுந்து அமர்ந்தாள்.

விழிகளில் வினாவுடன் அவள் நோக்கிய போது, ''அம்மா அஜயைப் பார்க்கணுமாம். அதான் அழைச்சிட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன். அவனை ரெடி பண்ணிட்டுக் கீழே அழைச்சிட்டு வரியா?'' என்றான் கேள்வியாக ஆதித்யா.

''சரி'' என்று தலையசைத்து விட்டு, அஜயுடன் குளியலறைக்குள் சென்றாள் சகானா. அவனைத் தயார் செய்து தானும் கிளம்பிக் கண்ணாடியில் பார்த்த போது இளஞ்சிவப்பு நிற சுடிதாரில் அம்சமாக இருந்தாள் அவள்.

அஜயுடன் கீழே ஹாலுக்கு சென்ற போது, அங்கு சாவித்திரியம்மா ஆதித்யாவுடன் தாழ்ந்த குரலில் பேசிக் கொண்டு இருந்தார். அஜயைக் கண்டதும், முகம் மலர்ந்து எழுந்து வந்து அவனைத் தூக்க முயன்றார். அஜய் அவரிடம் போக மறுத்தான்.

சகானா எவ்வளவோ சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை. கண்களில் மிரட்சியுடன் திரும்பிக் கொண்டான்.

அவளிடம் திரும்பிய சாவித்திரியம்மா, ''என்ன பிரயாணமெல்லாம் சவுகரியமா இருந்ததா? அஜயை வளர்க்கத்தான். நீ இங்க வந்திருக்கே! அதை ஞாபகம் வச்சிட்டு நடந்தா போதும். அவனை நல்லா கவனிச்சுக்கணும்... சரி போ...'' என்றார் கண்டிப்பு கலந்த குரலில், கோபத்துடன்.

சகானா மனம் உடனே தொய்ந்தது.

நிமிர்ந்து அவரை நோக்கியவள் ''நான் எதுக்காக இங்கே வந்திருக்கேன்னு எனக்கு நல்லாத் தெரியும்மா! அஜய்னா

எனக்கு உயிர்! அவனை நான் நல்லாப் பாத்துப்பேன்'' என்று கூறிவிட்டு, அஜயுடன் திரும்பி வேகமாக மாடிக்கு வந்து தங்கள் அறைக்குள் நுழைந்தும், தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ள சிறிது நேரம் தேவைப்பட்டது சகானாவுக்கு!

கதவு தட்டப்பட்டு, நீலா அம்மாள் உள்ளே நுழைந்தார். ஒரு பெரிய தட்டில் பால், கேக், பிஸ்கட், நேந்திரம்பழ வறுவல் எல்லாம் வைத்து எடுத்து வந்திருந்தார்.

அஜய் சாப்பிட்ட பிறகு, அவனை விளையாட்டு அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள் சகி. அவள் அறையிலிருந்தே, அந்த அறைக்குச் செல்ல ஒரு கதவும் இருந்தது.

அங்கு சென்றதும், பொம்மைகளுடன் அஜயை விளையாட விட்டு விட்டு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். அவனும் எல்லாவற்றையும் பார்த்தவுடன் மிகவும் குஷியாக விளையாட ஆரம்பித்தான். அவன் அழகாக விளையாடுவதை ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் சகானா. இருவருக்கும் பொழுது இனிதாகச் சென்றது.

திடீரென்று ஓடி வந்து, அவள் தோள்களைப் பற்றிய அஜய், ''சகிம்மா...பாடு...'' என்றான்.

அவர்களுடைய வீட்டில் மோகனாவும், சகானாவும் மாலையில் விளக்கேற்றி விட்டு எப்போதுமே கீர்த்தனைகள் பாடுவது வழக்கம். அஜய், அமர்ந்து கேட்டுக் கொண்டு இருப்பான். சத்யாவும் அவர்கள் பாடுவதை மிகவும் ரசிப்பான். ''கோவை சிஸ்டர்ஸா'' என்று கேலி செய்வான்.

அவன் தன்னை அம்மா என்று அழைப்பது பெரும் வரமாய் தோன்றியது சகானாவுக்கு. இன்று என்ன பாடுவது என்று யோசித்து விட்டுப் பிறகு, ''என்ன தவம் செய்தனை

யசோதா...!'' என்று கண்களை மூடிக் கொண்டு, நெஞ்சுருகப் பாடினாள்.

அவள் மடியில் அமர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் அஜய்.

பாட்டுச் சத்தம் கேட்டு அந்த அறைக்குள் வந்த ஆதித்யா உதட்டருகில் கை வைத்து, ''உஷ்'' என்று அஜயை அடக்கியவன் அவள் எதிரே நின்று பாட்டை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான். நாபியிலிருந்து எழுந்து, குழைந்து வந்து மனதை மயக்கிய அந்த இசை, ஆதியின் கண்களில் ஒரு ஆச்சரிய மின்னலைத் தோற்றுவித்தது.

அற்புதமாய் பாடி முடித்து நிமிர்ந்த சகானா, எதிரில் அவளையே ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆதியைக் கண்டதும், ஒரு கணம் வெலவெலத்துப் போய்விட்டாள். இவன் எப்போது வந்தான் என்ற எண்ணம் கேள்வியாய் உறுத்த, திரும்பி அஜயைப் பார்த்தாள். அவன் ''உஷ்'' என்று ஆதித்யா செய்தது போல் உதட்டின் மேல் விரல் வைத்துக் காண்பிக்கவும், உடனே ஆதி சிரித்து விட்டான்.

சகானாவும் புரிந்து கொண்டு சிரித்தவள் ''என்ன விஷயமா வந்தீங்க சார்?'' என்று கேட்க, அவளை வினோதமாகப் பார்த்த ஆதித்யா, ''என்ன சொன்னே இப்ப?'' என்றான் புருவங்கள் நெரிய!

''ஏதோ சொல்லணும்னுதானே வந்திருக்கீங்க. என்ன விஷயம்னு கேட்டேன்'' என்றாள்.

''அதில்லை... அதுக்கு அப்புறமா ஏதோ சொன்னியே 'சார்'ன்னு... அதைக் கேட்டேன். சார் எல்லாம் ஒண்ணும் வேண்டாம். சும்மா பேர் சொல்லியே என்னைக் கூப்பிடலாம்.

நான் ஒண்ணும் உன்னோட பாஸ் இல்லை. சார்ன்னு கூப்பிடறதுக்கு'' என்றான்.

''இல்லை! அது மரியாதையா இருக்காது...'' என்று பதட்டத்துடன் மறுத்தாள் சகானா.

''நான் என்ன, உன்னை வாடா, போடான்னா கூப்பிடச் சொல்றேன். மரியாதை இல்லாமப் போறதுக்கு! ஆமாம்... நீ சத்யாவை எப்படிக் கூப்பிடுவே?'' என்றான் அழுத்தமான குரலில்.

''மாம்ன்னு கூப்பிடுவேன். ஆனா உங்களை அப்படிக் கூப்பிட முடியாதே!''

ஆதித்யாவும் யோசனையுடன், ''ம்... அப்ப நீயும் அம்மா மாதிரியே ஆதின்னு கூப்பிடு.'' என்று இயல்பாகக் கூறிவிட்டு அஜயைத் தூக்கி முத்தமிட்டான்.

பிறகு அவளிடம் திரும்பி, ''உன் பாட்டுல நான் சொல்ல வந்ததையே மறந்துட்டேன். இன்னிக்கு நைட் நாம எல்லாரும் வெளியே ஹோட்டலுக்குப் போய் சாப்பிடலாம். அதைச் சொல்றதுக்குதான் வந்தேன். ரெண்டு பேரும் ஏழு மணிக்குத் தயாராயிடுங்க'' என்றான்.

ஒரு நிமிடம் யோசித்த சகானா, ''வந்த முதல் நாளே வெளியே வேண்டாமே! அஜய்க்கு இந்த இடம் பழகட்டும். வெளிச் சாப்பாடு அவனுக்கு ஒத்துக்குமான்னு தெரியலை'' என்றாள் யோசனையுடன்.

உடனே முகம் மாறி விட, ''சரி... நான் வரேன்டா குட்டிப் பையா!'' என்று கூறி விட்டு வெளியே சென்றான் ஆதித்யா.

இரவுச் சாப்பாடு, அறைக்கே வந்தது. சப்பாத்தியும், இட்லியும் செய்து எடுத்து வந்தார் நீலா அம்மா.

அவர் சகியைப் பார்த்து, ''என்னை நீலான்னே கூப்பிடும்மா. குட்டித் தம்பி என்ன சொல்றாரு?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்து அஜய் சாப்பிடும் வரை, கூட இருந்து பார்த்து விட்டுத்தான் சென்றார்.

சகானா தன் மனதைத் திருப்ப அஜய்க்கு கதை சொல்லி உறங்க வைத்த பின், சிறிது நேரம் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அறைக் கதவு மெலிதாகத் தட்டப்பட்டது. யாராக இருக்கும் என்ற யோசனையுடன் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்த போது அங்கு ஆதித்யா நின்றிருந்தான்.

முகம் சுருங்க நிமிர்ந்த சகானாவைப் பார்த்து, ''அஜய் தூங்கிட்டானா? விளக்கெரிஞ்சதால அவன் முழிச்சிட்டு இருக்கானோன்னு நினைச்சேன். குட்நைட்'' என்றவன் தன் அறைக்குச் சென்று விட்டான்.

இரவு உடையுடன், அவன் முன் நின்றது சகானாவிற்கு தர்மசங்கடமாக இருந்தது. அவசரமாக கதவைத் தாளிட்டு விட்டு வந்து படுத்தவள், அப்படியே உறங்கிப் போனாள். பயண அலுப்பும், அதிகாலையிலேயே அன்று விழித்ததுமாகச் சேர்ந்து இருவரும் நன்றாக உறங்கினார்கள்.

மறுநாள் காலையில் விழித்ததுமே தான் எங்கிருக்கிறோம் என்றே புரியவில்லை சகானாவுக்கு! பின்பு நன்றாக விழித்து உணர்ந்து, அஜய் தூங்கும் போதே எழுந்து குளித்து விட்டுத் தன் வேலைகளை முடித்து, அவனை எழுப்பினாள்.

''அஜ்ஜு! இன்னிக்கு காலையிலே, நாம ரெண்டு பேரும் கடற்கரைக்குப் போலாம்னு சொன்னேனே... சகிம்மா! எழுந்திருடா கண்ணா'' என்று காதோரம் சொன்னதும்,

குழந்தை உற்சாகமாக எழுந்து தயாரானான். குளிக்கும் முன்பே, அவனைக் கடலுக்கு அழைத்துச் செல்லலாம் என்று கீழே அழைத்து வந்தாள்.

வீடு அமைதியாக இருந்தது. ஒரு பணிப் பெண் மட்டும் வீட்டைத் துடைத்து சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள். சமையலறைக்குச் சென்று அஜய்க்கு பாலில் காம்ப்ளான் கலந்து கொடுத்து விட்டு, நீலாம்மாவிடம் சொல்லிக் கொண்டு அஜயுடன் வெளியே வந்தாள், சகி.

வீட்டைச் சுற்றிக் கொண்டு பக்கவாட்டில் உள்ள படிகளில் இறங்கியபோதுதான், இருவருமே ஆதித்யாவைப் பார்த்தனர். ஜாகிங் முடிந்து வந்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

அவர்கள் இருவரையும் கண்டவுடன் ''குட்மார்னிங்'' என்று கூறிவிட்டு, அஜயின் கன்னத்தை செல்லமாகத் தட்டியவன், அவளிடம் திரும்பினான். கண்கள் சுருங்க, ''என்னடா.. நம்ம வீட்டுத் தோட்டத்துல ஒரு பச்சை ரோஜா புதுசாப் பூத்திருக்கேன்னு, தூரத்தில் இருந்து பார்க்கும் போது ரொம்ப ஆச்சர்யப்பட்டேன். கிட்டே வந்து பாத்தாதானே தெரியுது... அது என்னன்னு'' என்றான் குறும்புடன்.

குனிந்து தன் உடையைப் பார்த்த போது, அதன் இளம் பச்சை நிறமும், அவனுடைய வார்த்தைகளின் பொருளும் புரிந்து, மனம் படபடக்க முகம் சிவந்து போனாள் சகானா.

இவன் ஏன் இப்படித் தன்னை வார்த்தைகளாலும் பார்வைகளாலும் தவிக்கச் செய்கிறான் என்ற எண்ணத்தில், நெஞ்சம் ஆடிக் காற்றில் சிக்கிய இலவம் பஞ்சாய் அலை பாய்ந்தது.

இது நல்லதற்கில்லை என்ற எச்சரிக்கை உணர்வு மனதில் ஊடுருவ, வேகமாக நிமிர்ந்து ''நாங்க பீச்சுக்குப் போகணும்... கொஞ்சம் வழி விடறீங்களா?'' என்றாள் ஒரு விலகல் தன்மையுடன்.

இரு புருவங்களும் நெரிய, அவளையே ஒரு கணம் வெறித்தவன் உதடுகளைப் பிதுக்கித் தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டு சென்றான்.

கடலில் அலைகள் நுரையை அலங்காரத் தோரணங்களாய் விரித்து, அவர்களுக்கு வரவேற்புப் பத்திரம் வாசித்து கொண்டிருந்தது. சூரியன் தொலைதூரத் தொடுவானில் கடலில் குளித்து எழுந்து, செந்நிறமாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு விதமான ஆர்வம் மனதைத் தூண்ட சகானா திரும்பிப் பார்த்த போது, வேகமாகச் செல்லும் ஆதித்யாவும் ஒரு கம்பீரச் சூரியனாகவே தோன்றினான்.

அந்தக் காலைப் பொழுதில் கடல் மணலில் கால்கள் புதைய நடப்பதே, ஒரு சுகானுபவமாக இருந்தது. அஜயின் கால்கள் கடல்நீரில் நனையும்படி அவனை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றாள். முதலில் கடலின் பிரமாண்டத் தையும், அலைகளின் ஆர்ப்பரிப்பையும் பார்த்துப் பயந்த அஜய், சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு தன்னைத் தனியே விடச் சொல்லி உற்சாகமாய் விளையாட ஆரம்பித்தான்.

ஆனால் சகானாவுக்கு பயமாக இருந்தது. தன்னுடனேயே வைத்துக் கொண்டு கரையோரத்தில் அவனை விளையாட விட்டாள்.

அக்காவும் மாமாவும் இப்போது உயிருடன் இருந்து, இந்தக் குடும்பத்துடன் இணைந்திருந்தால், எவ்வளவு

இனிமையாக இருந்திருக்கும் என்று மனம் ஏக்கமாய் நினைத்தது... தவிப்பை விதைத்தது. உள்ளத்தில், பழைய நினைவுகள் அணிவகுப்பு நடத்தியது.

3

ஆதித்யா, தன் அறையிலிருந்தபடி கடற்கரையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த இருவரையும் கண்களால் அளவெடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அஜயைக் கண்ட போது, அவன் மனதில் சத்யாவின் நினைவுகளே மீண்டும் மீண்டும் வந்து அலைமோதின. சத்யா விஷயத்தில், அம்மா செய்தது தவறோ என்ற எண்ணம், எப்போதும் போல் மனதில் வந்து நிறைந்தது.

கடற்கரையிலிருந்து திரும்பியதும் அஜயைக் குளிக்க வைத்துத் தயார் செய்து கீழே அழைத்து வந்தாள் சகானா.

மேஜையின் மேல், காலை டிபன் தயாராக இருந்தது. புட்டும் கொண்டைக்கடலை மசாலாவும், ஆப்பமும் தேங்காய்ப்பாலும் இருந்தது. அவற்றில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எடுத்து, அஜய்க்கு ஊட்டிக் கொண்டிருந்தாள் சகானா.

சாப்பிடுவதற்கு எப்போதுமே அஜய் அடம் பண்ணியதில்லை. சமர்த்தாக இருப்பான். கையில் கார் பொம்மையுடன் அவன் சாப்பிடும் அழகையே ரசித்துக் கொண்டு இருந்தாள் சகி.

அப்போது சாப்பிடுவதற்காக அங்கு வந்த ஆதியும் அஜயின் பக்கத்து நாற்காலியிலேயே இயல்பாக அமர்ந்து கொண்டான். நீலாம்மா, அவனுக்கும் டிபன் எடுத்து வைத்தார்.

அஜயைக் கொஞ்சிய படியே மெதுவாக சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவன் திரும்பி சகானாவைப் பார்த்து, ''அஜய்,

காரம் எல்லாம் சாப்பிடுவானா? இந்தப் பக்கத்து சமையல் அவனுக்குப் பிடிக்கலைன்னா அவனுக்குப் பிடிச்ச மாதிரி செய்யச் சொன்னா நீலாம்மா செய்வாங்க. அவனுக்கு, என்ன எல்லாம் பிடிக்கும்னு அவங்ககிட்ட சொல்லிடு'' என்றான்.

சகியும், ''நேத்தே நான் நீலாம்மா கிட்ட எல்லாம் சொல்லிட்டேன். அஜய் எல்லாமே சாப்பிடுவான். சாப்பிட அடம் பண்ணவே மாட்டான். நாங்களும் அங்கே, இதெல்லாம் பண்ணுவோம். சத்யா மாமாவுக்குப் பிடிச்ச மாதிரிதான், அக்கா சமைப்பாங்க. அதனால, அஜய்க்கும் இதெல்லாம் பிடிக்கும்'' என்றாள்.

சத்யாவைப் பற்றி பேசியதுமே, ஒரு கணம் அவன் முகம் மாறி, பின்பு தன் இயல்புக்குத் திரும்பி வந்தது.

அப்போது, அங்கு வந்த சாவித்திரி அம்மா சகானாவிடம், ''ஏம்மா! அவனைத் தோட்டத்தில வச்சி, விளையாட்டுக் காட்டி சாப்பாடு ஊட்டலாமே! பெரியவங்க மாதிரி ஒரே இடத்துல உக்கார வச்சி ஏன் சாப்பிடக் கொடுக்கறே?'' என்றார் குற்றம் சாட்டும் குரலில்!

அதற்குள் ஆதித்யா, ''ஏம்மா! குழந்தை மேஜையில உக்காந்து சாப்பிடறது நல்ல பழக்கம் தானே! அதை ஏன் மாத்தணும்கறீங்க... நானே, அவன் இப்படிப் பழகறதுதான் நல்லதுன்னு நினைக்கிறேன். நம்ம கூடவும் அவனுக்குப் பழக நேரம் கிடைக்குமே! ஏன்டா குட்டிப்பையா'' என்றான் அஜயின் தலையை செல்லமாகக் கலைத்து விட்டபடி.

அஜய்க்கு என்ன புரிந்ததோ, ஆதித்யாவைப் பார்த்து கை தட்டிச் சிரித்தான்.

கண்களில் மெலிதான சீற்றத்துடன், சகியைப் பார்த்து விட்டு, அங்கிருந்து அகன்றார் சாவித்திரி அம்மா.

அஜய் சாப்பிட்டு முடித்ததும் அவனைத் தூக்கிக் கொண்ட ஆதித்யா, ''நீ சாப்பிட்டுட்டு வந்து, இவனை வாங்கிக் கறியா?'' என்று கேட்கும் போதே, அஜய் சகியிடம் தாவிக் கொண்டு சிணுங்கினான்.

அவனருகில் வந்த சகானா, அஜயின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, ''அஜ்ஜூம்மா! அழக்கூடாது. சகிம்மா சாப்பிடணும் இல்லையா? நீ சித்தப்பாகிட்ட சமத்தா இருப்பியாம். நான் சாப்பிட்டுட்டு, உடனே வந்து தூக்கிப்பேனாம். சரியா?'' என்று கூறி, அவன் கையில் முத்தமிட்டு விட்டுச் சமையலறைக்குள் சென்றாள்.

அவள் சாப்பிடும் வரை, ஆதித்யாவும் அஜயைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, அங்கேயே நடந்து கொண்டிருந்தான். சாப்பிட்டுக் கொண்டே நிமிர்ந்து அவர்களைப் பார்த்தபோது, ஆதித்யா அஜயிடம் குனிந்து மெதுவான குரலில் என்னவோ பேசிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவள் வந்ததும் அஜய் அவளிடம் தாவிக் கொண்டு வந்து விட்டான்.

மாடிக்குச் சென்று அஜயை விளையாட விட்டு விட்டு, கம்ப்யூட்டர் சம்பந்தமான புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தாள் சகி. பதினோரு மணிக்கு, சகானா கூறியது போலவே சத்துமாவு கஞ்சியைக் காய்ச்சி எடுத்துக் கொண்டு வந்தார் நீலாம்மா. அஜய்க்கு ஊட்டி விட்டபிறகு அவன் தூங்கியதும், சகானாவிற்கு பொழுதே போகவில்லை.

கீழே வந்து சமையலறையில் நீலாம்மாவுக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தாள். அப்போது மேற்பார்வையிட உள்ளே வந்த சாவித்திரி அம்மா, ''குழந்தை எங்கே? நீ இங்கே என்ன பண்ணிட்டு இருக்கே?'' என்றார் கோபமாக.

சகானா மெல்லிய குரலில், ''இல்லம்மா... அஜய் தூங்கறான். அதான்! சும்மா இருக்கறது, பொழுது போகலை. அஜய் எப்படியும், ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேல தூங்குவான். இங்கே நீலாம்மாவுக்கு உதவி செய்யலாம்னு வந்தேன்'' என்றாள்.

''ஒரு நிமிஷம் என்னோட வா'' என்று கூறி விட்டு முன்னே சென்ற சாவித்திரி, எதிரே இருந்த அறைக்கு அவளை அழைத்துச் சென்றார். அந்த இடம் அலுவலக அறை போல், மேஜை, நாற்காலி, கம்ப்யூட்டர், புத்தக அலமாரியுடன் இருந்தது. அவளுடன் உள்ளே சென்றவர் திரும்பினார்.

''உனக்கு என்ன வேலை கொடுத்திருக்கோ, அதை மட்டும் நீ செஞ்சா போதும். அப்புறம்... நீ இங்க வந்து இருக்கறதே, அஜய்க்காகத்தான் அப்படிங்கறதை மறந்துடாதே. அதனால தான், உன்னை இங்க அழைச்சிட்டு வரவே சம்மதிச்சேன். உங்க அக்கா மாதிரி, பெரிய புளியங்கொம்பாப் புடிச்சா, வாழ்க்கையில உயர்ந்திடலாம்னு ஏதும் எண்ணம் இருந்தா அதை மறந்திடு'' என்றவர், கோபமூச்சுடன் நிறுத்தி விட்டுத் தொடர்ந்தார்.

''என் பையன்கிட்ட பேசற வேலையே இனிமே வச்சுக்கக் கூடாது. புரிஞ்சுதா? இன்னும் ஒரு வருஷம் தான் நீ இங்கே இருக்கலாம். அதுக்கப்புறம் அஜயை நாங்களே பாத்துப் போம். உனக்கும் கோயம்புத்தூரிலேயே ஒரு வேலை வாங்கித் தரச் சொல்றேன். நீ அங்கேயே போயிடலாம்'' என்றார்.

அவருடைய பேச்சின் அர்த்தம் உணர்ந்து, அவள் முகத்தில் வேதனையும் அருவெறுப்பும் ஒன்றாகத் தோன்றியது. என்ன பெண்மணி இவர்! அக்காவின் உண்மையான காதலையும் கொச்சைப்படுத்தி, தன்னைப் பற்றியும் தவறாகக் கணித்து,

பணத்தை மட்டுமே பிரதானமாய் நிறுத்தி, மனித மனங்களின் மதிப்பை உணராமல், ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசுகிறார் என்ற எரிச்சல் மனதில் மையம் கொண்டது.

அவளுடைய முகபாவத்தையே கவனித்துக் கொண்டிருந்த சாவித்திரி, ஒரு வெற்றிப் புன்னகையுடன் வெளியே செல்லத் திரும்பினார்.

''ஒரு நிமிஷம்மா!'' என்ற சகானா அவர் முன் வந்து, ''இனிமே எந்த நிலையிலயும் நான் உங்க பிள்ளையோட பேசவோ அவர் வாழ்க்கையில குறுக்கிடவோ மாட்டேன். ஆனா, பணத்தைப் பெரிசா நினைச்சி வந்ததா மட்டும், எங்க குடும்பத்தைத் தப்பா நினைக்காதீங்க... ப்ளீஸ்!'' என்று கூறிவிட்டு, வேகமாக மாடிக்குச் சென்று விட்டாள்.

ஜன்னலில் முகம் புதைத்து, மூச்சு வாங்க நின்று யோசித்த போது, காதல் கொண்ட உள்ளம் கண்ணாடி போல் தன்னை எல்லோரிடமும் காட்டிக் கொடுத்து விடுமோ என்ற அச்சம் முதன்முதலாக மனதில் எழுந்தது. பாதரசத் துளியாய், இங்கு ஒட்ட மனம் மறுத்தது.

தனக்கு ஆதித்யாவிடம் வந்த ஈர்ப்பு நிலை, பணத்துக் காகவோ அந்தஸ்தைப் பார்த்தோ தோன்றியதில்லை என்ற எண்ணமே எழுந்தது.

வேதவித்தாய் அன்று மனதில் விழுந்து, வேர் பிடித்து இருந்த காதல், துளிர்த்த நிலையில் இன்று சாவித்திரியம்மா வின் வார்த்தைகளால் வாட ஆரம்பித்தது. உள்ளத்தில் நன்றாக ஊன்றி இருந்த காதல் வேரை அடியோடு பிடுங்கி வீசவும் முடியாமல், மனம் குலுங்கியது.

ஒரு பொன்மொழி நினைவுக்கு வந்தது. 'ஒரு படகை மூழ்கடிக்கக்கூடிய சக்தி, எந்த நதிக்கும் கிடையாது... அந்தப் படகு மிகவும் பலவீனமாக இருந்தாலொழிய...' என்ற வரிகள் ஞாபக அடுக்குகளில், தன் தடம் பதித்தது.

தன் மனதை சிதறடிக்கக்கூடிய சக்தி, சாவித்திரி அம்மாவுடைய வார்த்தைகளுக்கு இருப்பது புரிந்தது. அதனால் மனதில் தைரியத்தை உறுதியுடன் தத்தெடுத்துக் கொண்டாள் சகானா. இனி இங்கு இருக்கும் வரையில் ஆதித்யாவிடம் பேசுவதோ அவன் வழியில் குறுக்கிடுவதோ கூடாது என்ற முடிவு உறுதியாய் அவளுள் நிறைந்தது.

அவனைத் தவிர்க்கும் விதம் பற்றி யோசிக்க ஆரம்பித் தாள். இனிமேல், அவன் காலையில் கடற்கரைக்குச் செல்லும் போது, தான் அந்தப் பக்கமே செல்லக்கூடாது என்ற எண்ணத்தைத் தீர்மானமாக மனதில் செதுக்கினாள்.

அன்றையப் பொழுது அமைதியாகவே சென்றது. இரவுச் சாப்பாட்டை, தங்கள் அறைக்கே கொண்டு வந்து வைத்து விடும்படி, அவள் நீலாம்மாவிடம் கூறி விட்டாள். காலையிலும், அஜய்க்கு மட்டும் அறைக்கு எடுத்து வந்து தரும்படியும், பிறகு தான் வந்து சாப்பிடுவதாகவும் கூறி இருந்தாள்.

மறுநாள் காலையில் எழுந்ததுமே, வெளியே செல்ல வேண்டுமென்று மழலையில் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அஜயைத் தூக்கிக் கொண்ட சகானா வெளியில் வந்தவள் மறுபுறம் தென்னந்தோப்புக்குச் செல்லும் படிகளில் இறங்கி தோப்பிற்குள் நடக்க ஆரம்பித்தாள். உற்சாகத்துடன் அஜய் கீழே இறங்க முயற்சி செய்யவும், அவனை நடக்க விட்டபடி கையைப் பிடித்துக் கொண்டு மெதுவாக நடந்து சென்றாள்.

பிறகு வீடு திரும்பி அஜயைக் குளிக்க வைத்து, டிபன் கொடுக்கும் போது அறைக்கதவு தட்டப்பட்டது. கதவு திறந்து பார்த்தால், அங்கு ஆதித்யாதான் நின்று கொண்டிருந்தான்.

சிறு புன்னகையுடன் அவனை ஏறிட்ட சகி, "அஜய்! யார் வந்திருக்காங்கன்னு பாரு..." என்று கூறிக் கொண்டே அஜயிடம் வந்தாள்.

அவர்களைப் பார்த்த ஆதி, "ஏன் நீங்க ரெண்டு பேரும், கீழே சாப்பிட வரலை? காலையில கடற்கரைக்கும் வரலை! அஜய் நல்லாத்தானே இருக்கான்... உடம்புக்கு ஒண்ணும் ப்ராப்ளம் இல்லையே?" என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்து, அஜயைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

"அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை, அஜய் நல்லாருக்கான். காலையிலே, நாங்க தோப்புப் பக்கம் நடந்து போய்ப் பாத்துட்டு வந்தோம். நீலாம்மா டிபனை இங்கேயே கொண்டு வந்தாங்க... அதான்!" என்று உண்மையை மறைத்துக் கூறினாள் சகி.

"ஏய் குட்டிப் பையா! உனக்கு என்ன வேணும் சொல்லு! நான் வாங்கிட்டு வரேன்." என்றவன் அவளிடம் திரும்பி, "உனக்கு ஏதாவது வேணுமா?" என்று கேட்டான், கண்களில் எதிர்பார்ப்புடன்.

"ம்ஹூம்..." என்று தலை அசைத்த சகானா, "அஜய்க்கு எல்லாமே இருக்கு. ஒண்ணும் வேணாம்" என்றாள்.

அஜய் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆதித்யாவிடம் பழகத் தொடங்கி இருந்தான். அவன் வந்து தூக்கினால், இப்பொழுதெல்லாம் அழுவதில்லை.

ஆதித்யா அவனிடம் சிறிது நேரம் விளையாடி விட்டுச் சென்றதும், கீழே சென்ற சகானா சாப்பிட்டு விட்டு பிறகு அஜயை அழைத்துக் கொண்டு சாவித்திரி அம்மாவிடம் சென்றபோது, அவர் வரவேற்பறையில் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியின் முன் தனியே அமர்ந்திருந்தார். நல்ல வேளையாக ஆதித்யா அங்கு இல்லை.

அஜயை அவரிடம் கொடுத்தவள், அவன் அழ ஆரம்பிக்கவும் குனிந்து, "அஜ்ஜு செல்லம்! நம்ம பாட்டிம்மாடா! அவங்களுக்கு உன்னை ரொம்பப் பிடிக்குமாம். நீ அவங்களோட விளையாடுவியாம். நான் போய், உன் பொம்மை எல்லாம் எடுத்துட்டு வருவேனாம்" என்று அவனை சமாதானப்படுத்தி விட்டு மேலே சென்றவள், சிறிது நேரம் கீழே இறங்கி வரவே இல்லை. அஜய், தன் பாட்டியுடன் பழகட்டும் என்ற எண்ணத்தில் மாடியிலேயே இருந்தாள்.

மனம் துக்க நினைவுகளில் மூழ்கியது. தான் விரும்பிய யாருமே தனக்கு நிலைக்க மாட்டார்களோ என்ற பயம் பரவி, உடல் குலுங்கியது.

4

சகானா கீழே வந்த போது, அங்கு இருவரையுமே காணவில்லை. வெளியே சென்று பார்த்த போது அஜய் ஆதித்யாவுடன் காரில் வந்து இறங்கினான்.

அவளைக் கண்டதும், "சகிம்மா" என்று ஓடி வந்து அவளைக் கட்டிக் கொண்டான்.

ஆதித்யா அலுவலகத்திற்கு செல்பவன் போல் உடை அணிந்திருந்தான். அவளருகே வந்து, "அம்மாவுக்கு, இவன்

அழுகையை சமாளிக்க முடியலை. அதான் காரிலே ஒரு ரவுண்டு அழைச்சிட்டுப் போனேன்'' என்றான்.

அஜயைத் தூக்கிக் கொண்ட சகானா, ''இவன் அம்மா கிட்டே பழகட்டும்னுதான், கொஞ்சநேரம் விட்டுட்டுப் போனேன். ஏன்டா அஜ்ஜு பாட்டியைப் படுத்திட்டியா? பாவம்டா அவங்க! இனிமே சமத்தா இருக்கணும் என்ன?'' என்று கூறவும் பெரிய மனிதன் போல் தலையாட்டினான் அஜய்.

அவன் கன்னத்தைத் தட்டி விட்டுக் கிளம்பினான் ஆதித்யா. சகானா புன்னகையுடன் உள்ளே வந்த போது, அங்கு கோபமாக நின்று அவ்ளையே முறைத்துக் கொண்டிருந்தார் சாவித்திரி.

''என்ன? என் பையனோட பேசணும்னு தான், அஜயை என்கிட்ட விட்டியா? நான் கூட நீ பேசினதை வச்சு, ஏதோ நீ நல்லவன்னு நினைச்சேன். ஒரு நிமிஷம் உங்க குடும்பத்தோட புத்தி... அதான் பணக்காரனைப் பாத்தா, அட்டையா ஒட்டிக்கறது எனக்கு மறந்து போச்சு'' என்று கோபத்துடன் சீறினார்.

அவருடைய முகத்தையும் பேச்சையும் கண்ட அஜய், சகியின் தோள் வளைவில் பயத்துடன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டான்.

சகானாவின் மனதில், முதன் முதலாக தான் ஏன் இங்கு வந்தோம் என்ற கவலை வந்து தீண்டியது.

கலங்கிய கண்களுடன், ஒன்றும் பேசாமல் மாடிக்குச் சென்று தனிமையில் யோசித்தாள். கவலை கொண்ட மனிதனை சிறு சொல் கூட உடைக்கும் என்பது மெய்தான் போலும். கவலை, அவள் மனதை ஆக்கிரமித்து உடைத்தது. இமைகள் நனைந்தன!

அன்பு என்பதே பரிச்சயம் இல்லாமல் என்ன மனிதர்கள் இவர்கள் என்ற ஆயாசமேற்பட்டது. அவள் கவலைக்கு மருந்தாக, அஜய் வந்து கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டான். அவள் முகம் வாடினால், அனிச்சமலர் போல் அவனும் வாடி விடுவது கண்டு அவன் முன்னால் இனி தன்னுடைய உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது அவளுக்குள்!

அஜயுடன் சேர்ந்து விளையாடியே, அன்றையப் பொழுது போனது. மாலையானதும், அவனைக் கடற்கரைக்கு அழைத்துச் சென்றாள் சகானா.

ஆதித்யா, ஏழு மணிக்குத்தான் எப்போதுமே வீட்டுக்கு வருவான் என்று நீலாம்மா கூறி இருந்ததால், அவன் இல்லாத போதே சென்று வரலாம் என்று சென்றாள். கடல், தன் அலைக்கரங்களை விரித்து வரவேற்றது. அஜய் ஆர்வத்துடன் கடல் நீரில் நின்று விளையாடினான்.

கடல் மணலில், காலுக்கடியில் நண்டு ஒன்று சின்னதாக ஓடவும் ''சகிம்மா'' என்று பயத்துடன் ஓடி வந்தபோது, அவனை பயம் தெளிய வைத்து, மணலில் அமர்ந்து மணல் வீடு கட்ட ஆரம்பித்தாள் சகானா. அழகாக கோபுரம் போல் அமைத்து, வாசலில் நுழைந்து மறுபுறம் வரும்படி ஓட்டை அமைத்து, சுற்றிலும் அகழியைப் போல் பள்ளம் அமைத்தாள்.

அவளையே கண்கொட்டாமல் பார்த்திருந்த அஜய், ''ஐ! சகிம்மா... வீடு!'' என்று கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தான்.

திடீரென்று பின்னாலிருந்து ஆதித்யாவின் குரல் கேட்டது. ''ஹாய் அஜய்! என்ன... உங்க சகிம்மா, எனக்குப் போட்டியா வந்துடுவாங்க போலிருக்கு... போனாப் போகுதுன்னு இடம்

கொடுத்தா, என் பொழப்புல மண் அள்ளிப் போட்டுடுவாங்க போல!'' என்று கூறிக் கொண்டே, இயல்பாக அஜயின் அருகே மணலில் அமர்ந்தான்.

ஆதித்யா, பி.ஆர்க். முடித்து விட்டு கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் கம்பெனி நடத்தி வந்தான். அதனால் தான், சகானா மணல் வீடு கட்டியதைப் பார்த்து, தனக்குப் போட்டியாக வருவதாகக் கிண்டல் செய்தான். இவன் இந்த நேரத்தில் எப்படி வந்தான் என்ற யோசனையுடன் மவுனமாக அமர்ந்திருந்தாள் சகி.

ஆதித்யாவைக் கண்டதும், சந்தோஷத்தில் துள்ளினான் அஜய். குழந்தையை மடியில் அமர்த்திக் கொண்டவன் ''என்ன? பீச்சுக்கு வந்தாலே ஒரே குஷிதானா? நாம ரெண்டு பேரும் விளையாடலாமா?'' என்றான். அஜய் தலையாட்டியதும், ''என்னைப் பிடி... பார்ப்போம்!'' என்று கூறிவிட்டு எழுந்து மெதுவாக ஓட ஆரம்பித்தான்.

அஜய் துரத்த, ஆதித்யா ஓட ஒரே சிரிப்பாக இருந்தது. கடல் மணலில் தத்தித் தத்தி ஓடும் அஜயைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் சகானா. அதைப் பார்க்கவே, சகிக்கு மனசுக்கு இதமாக இருந்தது.

சத்யாவின் இறப்புக்குப் பிறகு, அஜய்க்கு ஒரு ஆணின் அன்பு தேவையாக இருந்தது. என்னதான் பெண்கள் வளர்த்தாலும், குழந்தைகளுக்கு ஒரு ஆணின் அரவணைப்பும், கண்டிப்பும் நிச்சயம் தேவை என்ற எண்ணம் சகானாவுக்கு எப்போதுமே உண்டு. அப்பாவின் அன்புக்கு ஏங்கியவர்களில் அவளும் ஒருத்தி! அந்த வலி, அவளுக்கும் தெரியும்.

இப்போது அஜய்க்கு, அவன் சித்தப்பாவின் அன்பாவது கிடைத்ததே என்ற நிம்மதி மனதில் நிறைந்தது.

வீட்டுக்குத் திரும்பிய போது, சாவித்திரி வாசலிலேயே காத்திருந்தார்.

''ஆதி! நீ ஏம்ப்பா வந்த உடனே, ரெஸ்ட் எடுக்காம கடற்கரைக்குப் போனே? போய் டிபன் சாப்பிடு!'' என்று கூறி அனுப்பி விட்டு கோபத்துடன் திரும்பிக் கொண்டார்.

அஜயை சாப்பிட வைத்து விட்டு வந்து புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்தாள் சகானா.

அறை வாசலருகில் யாரோ வருவது உணர்ந்து, நிமிர்ந்து பார்த்த போது ஆதி வந்து கொண்டு இருந்தான். அவனைக் கண்டதும், அஜய் மகிழ்ச்சியுடன் ஓடிவரவும், அவனை அன்புடன் தூக்கிக் கொண்டான் ஆதித்யா.

சகானாவிடம் திரும்பி, ''இன்னிக்கு ராத்திரி, வெளியே ஹோட்டல்லே ஒரு டேபிள் ரிசர்வ் பண்ணி இருக்கேன். இன்னிக்கு நாம எல்லாரும் வெளியே சாப்பிடப் போறோம்'' என்றான் அவளையே கூர்ந்து பார்த்தபடி!

''எனக்குத் தலைவலி! அதனால, நீங்களே அஜயை அழைச்சிட்டுப் போயிட்டு வாங்க...'' என்று கூறி விட்டு குனிந்து கொண்டாள் சகி.

அவளையே ஆழமாகப் பார்த்தவன், ''ஏன் பொய் சொல்றே? என்னோட வர இஷ்டமில்லைன்னா, நேராகவே சொல்லலாம்... சகானா! அதுக்காக ஏன், பொய்யா தலைவலியைத் துணைக்குக் கூப்பிடறே?'' என்றான் சீற்றத்துடன்.

அவன் கோபத்தை விட, தன்னை முதல் முறையாக அவன் பெயர் சொல்லி அழைத்தது அவளை அதிகம் பாதித்தது.

அவனுடைய உச்சரிப்பில் தன் பெயரே அழகாகி விட்டதைப் போல் உணர்ந்தாள்.

ஆதித்யா அவளையே கவனிப்பதை உணர்ந்து நிமிர்ந்த சகானா, ''அம்மாவை அழைச்சிட்டு போங்க. அஜயும் தான் இப்ப உங்ககிட்டே நல்லா பழகிட்டானே! நீங்க எல்லாரும் போயிட்டு வாங்க'' என்றாள் மெதுவாக.

அவளையே யோசனையோடு பார்த்தவன் ''ஏன்? அம்மா உன்னை ஏதாவது சொன்னாங்களா?'' என்றான் கண்களில் கூர்மையுடன்.

சகானா உடனே, ''இல்லை... அம்மா ஒண்ணும் சொல்லலை! நானா தான்... தேவையில்லாம, நான் எதுக்குன்னு சொன்னேன்'' என்று கூறிவிட்டு அஜயைத் தூக்கிச் கொண்டாள்.

''எது தேவை, எது தேவை இல்லைங்கறதை எல்லாம் நான் பார்த்துக்கறேன். நீயும், அஜயும் இன்னும் அரைமணி நேரத்துல தயாரா இருக்கீங்க!'' என்று ஆணையிடுவது போல் கூறிவிட்டு, வெளியே சென்றான் ஆதி.

மனதில் யோசனையுடனே அஜயைத் தயார் செய்து விட்டு, தானும் கிளம்பினாள் அவள். எளிமையாக ஒரு சந்தன நிற சுரிதார் அணிந்து தயாரான போது, அதிலும் தேவதை போல் இருந்தாள்.

மூன்று பேரும் தயாராகி கீழே வந்து சாவித்திரி அம்மா விடம் சொல்லிக் கொண்டு கிளம்பினார்கள். வாசலுக்குச் செல்லும் வரையிலும் அவரின் பார்வை, முதுகில் ஈட்டியாய் குத்துவதைப் போன்ற உணர்வை சகானாவிற்கு தோற்று வித்தது. குத்தீட்டிகளாய் இந்த உலகம்... தான் மட்டும் மவுனப் போர்வைக்குள் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

வீட்டின் பின்புறம், கார் செல்லச் சரிவான பாதை ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது. காரில் கிளம்பி, அவர்களை பெரிய ஹோட்டலுக்கு அழைத்துச் சென்றான் ஆதித்யா. பெரிதாக, மங்கிய ஒளியுடன் இருந்த அந்த ஹாலில் சென்று அமர்ந்ததும், ஆதித்யாவே உணவை வரவழைத்தான்.

அஜய்க்கு முதலில் கொண்டு வரச் சொல்லி, அவனுக்கு ஊட்டினாள் சகானா. பிறகு, அவர்களிருவரும் சாப்பிட்டனர். எல்லா உணவு வகைகளுமே வித்தியாசமான சுவையுடன் நன்றாக இருந்தது.

சாப்பிட்டு முடித்து, அவர்கள் வெளியே வரும்போது, ஒருவன் வேகமாக முன்வந்து ஆதியிடம் நலம் விசாரித்துப் பேசிக் கொண்டு இருந்தான். கிளம்பும் போது திரும்பி, சகானாவையும் குழந்தையையும் கவனித்து விட்டு ஆச்சர்யமானான்.

''நம்ம சத்யா சாரோட குழந்தையா இது?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே, ஆவலுடன் அஜயின் கையைப் பிடித்து முத்தமிட்டான். ஆதியின் முகம் ஏனோ மாறியது. ''குழந்தையைப் பார்க்கும் போது, அப்படியே சத்யா சார் மாதிரியே இருக்கு மேடம்!'' என்று அவளிடம் கூறிவிட்டு, அனைவரிடமும் விடைபெற்றுச் சென்றான்.

யார் இவன்? ஒருவேளை ஆதியின் நண்பனாக இருக்குமோ என்ற யோசனையுடன், அஜயைத் தூக்கிக் கொண்டு முன்னால் சென்றாள் அவள். அவனும் ஒன்றும் கூறவில்லை. காரில் செல்லும் போது, அவன் புறம் திரும்பியவள், ''அவர் யாருன்னு சொல்லவே இல்லையே?'' என்றாள் கேள்வியாக.

''அறிமுகப்படுத்தற அளவு முக்கியமான ஆளில்லை. அதனாலதான் சொல்லலை'' என்ற அவன் குரலில் புரியாத ஒரு பாவம் இருந்தது. அதன் பிறகு ஏனோ மவுனமே அங்கு நிலவியது.

வீட்டுக்கு வந்த பின் அறையில் இரவின் பின்னணியில் ஜன்னலருகே நின்று இருட்டை வெறித்தபடி சகானா தன் எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசித்த போது, அதுவும் எந்த ஒளியுமின்றி இருளாகவே இருப்பதாகத் தோன்றியது. ஆனால் இருளுக்குப் பின் வரும் வெளிச்சம், எப்போதுமே பிரகாசிக்கும் என்பது போல் தனக்கும் ஒரு நாள் விடியும் என்று மனதில் உறுதி வந்தது.

மறுநாள், காலைப் பொழுது ரம்மியமாக விடிந்து கொண்டிருந்தது. அஜயுடன் தயாராகி வெளியே வந்து பார்த்த போது இரவும் பகலும் கை குலுக்கிக் கொள்ளும் அந்த விடியலின் அழகு அற்புதமாய், காற்றில் இருந்த குளிரின் ஈரம் நாசியில் நலம் விசாரிப்பதாய் இருந்தது. தோப்பினுள் இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள் சகானா.

தென்றல் இதமாய், தோப்புகளில் உலவ நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. தோட்டத்தில் மொட்டுகள் மவுனமாக மலர்ந்து கொண்டிருந்தன. அந்த இளங்காலையின் ஏகாந்தம் பொன்னானதாக இருந்தது.

அஜயை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு, மெதுவாக நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, நேற்றிரவு பார்த்த அந்தப் புதியவன் எதிரே வந்து கொண்டிருந்தான். அவளைக் கண்டதும் புன்னகைத்தவன், ''நீங்க தானே மோகனா மேடத்தோட தங்கை?'' என்றான்.

''ஆமாம்'' என்று கூறிவிட்டு, கண்களில் அவன் யாரென்ற வினாவுடன் நோக்கினாள் சகானா.

''ஓ! என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கவே மறந்துட்டேன். என் பேர் திலீப்... இங்கே சாவித்திரி அம்மாவோட பள்ளியில தான் வேலை செய்யறேன். எனக்கு சத்யா சாரை நல்லா தெரியும். அவர் இங்கே இருக்கிற பள்ளியைப் பொறுப்பேத்து நடத்துவார்னு நாங்கல்லாம் நினைச்சோம். ஆனா என்னவெல்லாமோ நடந்து முடிஞ்சிடிச்சி'' என்று கூறிவிட்டு, அவளின் சோர்ந்த முகத்தைக் கண்டவுடன், ''சாரி!'' என்றான்.

சகியும், ''பரவாயில்லை'' என்று கூறி மெலிதாக முறுவலித்தாள்.

''நீங்க ரொம்ப அழகா இருக்கீங்க!'' என்று அவன் அவளைப் புகழ ஆரம்பிக்கவும், அவள் தர்மசங்கடத்துடன் தலைகுனிந்து கொண்டாள்.

திலீப், அஜயை அவளிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டான். தன் தந்தையைப் போல் நிறமாக சுருண்ட முடியுடன், கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டு இருந்ததாலோ என்னவோ அஜய் அவனிடம் மறுக்காமல் சென்றான்.

எந்த பந்தாவுமின்றி, அவன் இயல்பாகப் பேசியதால் அவனுடன் பேசுவது சகானாவுக்கு சுலபமாக இருந்தது. திடீரென்று அவன், ''உங்க பெயர் என்னன்னு சொல்லவே இல்லையே?'' என்றான்.

''சகானா'' என்று அவள் கூறியவுடனே, ''ரொம்ப அழகான பேர். மோகனா, சகானா ரெண்டுமே ராகத்தோட பெயர்தான் இல்லையா? உங்க அம்மாவுக்கு சங்கீதம்னா பிடிக்குமா?'' என்று கேட்டான்.

புன்னகையுடன் ''ஆமாம்! அம்மா பாட்டு டீச்சரா இருந்தாங்க. அதான், எங்க ரெண்டு பேருக்குமே ராகங்களோட பெயரா வச்சிருக்காங்க'' என்றாள்.

எதிர்ப்புறம் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த ஆதித்யா, இருவரையும் கவனித்துக் கொண்டே வந்தான். திலீப்பிடம் சிரித்தபடி பேசிக் கொண்டு வரும் சகானாவைப் பார்த்ததும், அவன் முகம் இறுகி, கண்களில் சினம் தெரிந்தது.

ஆதித்யா அவர்களருகில் வந்தவுடன், திலீப் ''வணக்கம் சார்!'' என்றான் பணிவுடன்.

அவனிடமிருந்து, அஜயை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றுவிட்டாள் சகி.

ஆதி, தன் மனதினுள் சகானாவைப் பற்றிய சிந்தனை யுடனே, பதிலுக்கு வணக்கம் கூறிவிட்டு, மவுனமாய் தன் அறைக்குள் சென்றான்.

அஜயை சாப்பிட வைத்து நீலாம்மாவிடம் கொடுத்து அவன் பாட்டியிடம் கொடுக்க சொல்லி விட்டு, தனக்கு சாப்பிட எடுத்து கொண்டு மாடிக்குச் சென்றாள் சகானா.

சாவித்திரி அம்மாவிடம் சென்று, அவருடைய சொற்களால் வேறு மனம் புண்பட வேண்டாமென்று தோன்றியது. சாப்பிடும் போதே, கதவு தட்டப்பட்டு அறைக்குள் சீற்றத் துடன் வந்தான் ஆதி. அவனைக் கண்டதும் எழுந்தவளை, சாப்பிடும்படி சைகை செய்து விட்டு, ஜன்னலருகில் சென்று நின்றான்.

விழிகளில் சினத்துடன் அவளிருந்த பக்கம் கூடத் திரும்பாமலே, ''உனக்கு நான் சொல்லித்தான் தெரியணும்னு இல்லை. ஆண்கள் எல்லாருமே நல்லவங்கன்னு சொல்ல

முடியாது. நீ சின்னப் பொண்ணு... இப்போ எங்க பொறுப்பில இருக்கே! அதனால, எல்லார்கிட்டயும் ஒரு அளவாப் பழகக் கத்துக்கணும்... பின்னாடி எந்தப் பிரச்சினையும் உன்னால வரக்கூடாது'' என்று ஒரு புரியாத தொனியில் கூறிவிட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

என்ன இவன்... வந்தான், சுவரைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டுப் போகிறான். நான் யாரிடம் அப்படிப் பழகினேன் என்று யோசித்தபோது, உடனே திலீப்பின் நினைவு வந்தது. தான் ஒரு ஆணிடம் சாதாரணமாகப் பேசுவது கூடவா தவறென்று கேள்வியாய்த் தோன்றியது. இவனும் சாவித்திரி அம்மாவின் மறுபதிப்போ என்ற எண்ணம் மனதில் வந்தது.

ஒரு வேளை தான் திலீப்புடன் பழகுவது ஆதியின் பொறாமையைத் தூண்டுகிறதோ என்ற எண்ணம் திடீரென்று தோன்ற நெஞ்சினுள் தித்திப்பாய் இறங்கியது. அதற்குக் காரணம் என்ன என்று யோசித்தபோது, எந்த ஒன்றின் மேல் நேசம் அதிகமிருக்கிறதோ, அதை இழந்து விடுவோம் என்ற பயம், பொறாமையின் முதல் அறிகுறி என்பது புரிந்தது.

ஆளுமை இல்லாத காதல், பூக்கள் இல்லாத தோட்டம் மாதிரியோ என்றும் கேள்வி எழுந்தது. ஆனால் அவன் விழிகளில் தெரிந்த தீவிரம், அவள் உயிரையே உலுக்குவதாக இருந்தது.

தன் மேல் அவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லையே என்ற வலி, இதயத்தில் எழுந்தது. அன்று உன்னை நேசிக்க ஆரம்பித்ததை நான் தவிர்த்திருந்தால், இன்று என் மனம் உடைந்து போனதையும் தடுத்திருக்கலாம் என்று அவள் மனம் எண்ணியது.

அன்றைய தினம் பாட்டியுடன் அஜய் சிறிது நேரம் தனியாக பயமின்றி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். சாயந்திரமே, புதிதாக ஒரு பெண் சகானாவிற்கு உதவியாகக் குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்வதற்கு என்று வேலைக்குச் சேர்க்கப்பட்டாள்.

அந்தப் பெண் சித்ராவுக்கு, பத்துப் பன்னிரெண்டு வயதிருக்கும். அவள் தன் உறவுக்காரப் பெண் என்று நீலாம்மா கூறினாள்.

அந்தப் பெண்ணும் நீலாம்மாவுடனேயே தங்கிக் கொண்டாள். ஏனோ, அவளிடம் அஜய் அன்றே ஒட்டிக் கொண்டான். சிறு குழந்தை, அந்த சின்னப்பெண் சித்ராவை உடனே ஏற்றுக் கொண்டது. ஆச்சர்யமாக இருந்தது சகானாவுக்கு! குழந்தைகள், பொதுவாகத் தன்னுடன் விளையாடும் வயதுடையவர்களை வெகுளித்தனமாக ஏற்றுக் கொள்வது தெரிந்தது. சிலநேரம் சிறு குழந்தைகளுக்குப் புரிவது கூடப் பெரியவர்களுக்கு புரியாதது, வியப்பை அளித்தது.

5

காலையில் சித்ராவும் அஜயைத் தயார் செய்வதற்கு சகானாவுக்கு உதவினாள்.

அன்று தோப்பில் நடந்து செல்லும் போது, திலீப்பை மறுபடியும் சந்தித்தாள் சகானா. அவனுடன் பேசலாமா வேண்டாமா என்று எண்ணியபோது அவளைப் பார்க்கவே தான் வந்ததாகக் கூறினான் திலீப்.

நேற்று ஆதி கூறியது சரியோ என்று மனதிற்குப் பட்டது. அவளுடன் நடந்து கொண்டே, அவள் படிப்பைப் பற்றி விசாரித்தான்.

அவள் பி.எஸ்.சி. என்றதும் ''நானும் எம்.எஸ்சி.தான்! அப்புறம் நிர்வாகப் பயிற்சி முடிச்சிட்டு இங்கே வேலை பாக்கறேன்'' என்று கூறிவிட்டு எதையோ நினைவு படுத்தியவன் போல், ''நான் கேட்க வந்த விஷயத்தையே மறந்திட்டேன். உங்களுக்கு கர்நாடக சங்கீதம் தெரியுமா?'' என்று கேட்டான்.

''தெரியும். ஏன் கேக்கறீங்க?'' என்றாள்.

அவன் உடனே, ''அப்பாடா! ஒரு பெரிய பிரச்சினை தீர்ந்தது. எங்க வீட்டுக்கிட்டே இருக்கும் பெண்களுக்கும் பாட்டு கத்துக்கணும்னு ரொம்ப நாளா ஆசை. இங்கே பக்கத்துல, யாருமே சரியானபடி டீச்சர் இல்லை. பாட்டு தெரிஞ்சவங்களா தேடிட்டு இருந்தோம். இந்தத் தோப்பு முடிஞ்சவுடனே நம்ம குவாட்டர்ஸ்தான். நம்ம பள்ளியிலே, அலுவலகத்திலே வேலை செய்யறவங்கன்னு எல்லாருக்குமா சேர்த்து ஒரு அம்பது வீடுங்க இருக்கு. உங்களுக்கு சரின்னா, காலையிலயோ சாயந்திரமோ வந்து பாட்டு சொல்லித் தரலாம்'' என்றான் அவன்.

சகானாவின் மனதினுள் உற்சாகம் குமிழியிட்டது. தனக்குத் தெரிந்த கலையை பிறருக்கு கற்றுத் தருவதில் வரும் சுகமே அலாதி என்று தோன்றியது. உடனே சரி என்று சொல்லவும் தயக்கமாக இருந்தது.

''சாவித்திரி அம்மாவோட பேசிட்டு, அப்புறமா சொல்றேனே'' என்றாள்.

வீட்டிற்கு வந்தவுடன் ஹாலில் அமர்ந்திருந்த சாவித்திரியிடம் சென்று மெதுவாக திலீப் கூறியதைப் பற்றி சொன்னாள் சகானா.

அவளை நிமிர்ந்து பார்த்த அவர் கண்களில் எந்த உணர்வும் இல்லை. ஆர்வமின்றி "உன் இஷ்டம்...ஆனா அஜய்?" என்று கேட்டார்.

"நானே அழைச்சிட்டுப் போயிட்டு, திரும்பக் கூட்டிட்டு வந்துடறேம்மா" என்றாள் அவள். பிறகு, "காலையில ஒரு மணி நேரம்தான்... சித்ராவும் இருக்கறதாலே சிரமமில்லைன்னு நினைக்கிறேம்மா!" என்றவுடன் அரை மனதுடன் தலையாட்டினார் சாவித்திரி அம்மா.

காலையில் ஆறு மணிக்கு அஜய் எழுந்தவுடன், பால் கொடுத்து அழைத்துக் கொண்டு போனால், டிபனுக்கு அவனை அழைத்து வந்து விடலாம் என்ற எண்ணம் வந்தது. ஆதித்யாவிடம் கூறினால் என்ன சொல்வானோ என்ற பயம் மனதினுள் கிளர்ந்தது.

ஆனால் காலையிலிருந்து அவனைப் பார்க்கவே முடியவில்லை. அன்று மாலையும் வெகு நேரம் கழித்தே அவன் வீட்டுக்கு வந்தான். அஜய்க்கு எண்களின் வரிசையை எழுதி சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தாள் சகானா. அதை சித்ராவும் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

சகானா அவளிடம், "என்ன சித்ரா பாக்கறே? நீயும் எழுது!" என்றாள்.

"நான் பள்ளிக்கே போனதில்லைங்க... எங்க சின்னம்மா விடாதுங்க. தம்பியைப் பாத்துக்கணும்... வீட்டு வேலை செய்யணும்" என்றாள் சித்ரா.

ஊருக்கொரு காமராஜர் பிறந்தால்தான், இந்த நாடு முன்னேறும் என்று தோன்றியது. படித்தவர்கள் நிறைந்த கேரளாவிலேயே இந்த கதி என்றால் மற்ற மாநிலங்கள் எப்படி இருக்கும் என்ற வேதனை வந்தது அவளுக்குள்.

தன் மனதில் எழுந்த எண்ணங்களுடனே எழுதிக் கொண்டிருந்தவள், ஆதித்யா உள்ளே வந்ததையே கவனிக்கவில்லை. இயல்பாகத் திரும்பியவள், அறைக் கதவில் சாய்ந்தபடி அலட்சியமாக நிற்கும் அவனைப் பார்த்ததும் எழுந்தாள்.

"என்ன? வேலை கிடைச்சிருக்கு போலிருக்கு" என்று கிண்டலாக கூறியவன், அஜயைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தவள், "இல்லை! சும்மாதான் அஜய்க்கும், சித்ராவுக்கும் சொல்லிக் கொடுத்துட்டு இருந்தேன்" என்றாள்.

உயர்த்திய புருவங்களுடன், "நான் இதைச் சொல்லலை... திலீப் உனக்கு பாட்டு டீச்சர் வேலை வாங்கித் தரப் போறாராமே, அதைச் சொன்னேன்" என்றான் அழுத்தமாக.

"நானே உங்ககிட்டே சொல்லணும்னு நினைச்சேன். சும்மா இருக்கறதுக்கு, ஏதாவது உபயோகமா பண்ணலாமேன்னு தோணிச்சி அதான் சரின்னேன். உங்களுக்கு ஒண்ணும் ஆட்சேபணை இல்லையே?" தயக்கத்துடன் கேட்டாள் சகானா.

உதட்டைப் பிதுக்கி, தோளைக் குலுக்கியவன் வேறு ஒன்றும் கூறாமல் அஜயுடன் கீழே சென்றான்.

சகானா, சித்ராவையும் உடன் அனுப்பினாள். அவளிடம், "அஜய் அழுதா, என்கிட்டே வந்து உடனே சொல்லணும். நீ மேலே தூக்கிட்டு வரக்கூடாது. கீழே போட்டுடுவே... சரியா?" என்று கூறி அனுப்பி விட்டு தன் பெட்டியிலிருந்து பாட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்துப் புரட்டத் தொடங்கினாள்.

அவளுடைய அம்மாவின் முத்தான கையெழுத்து, சகானாவின் கண்களில் கண்ணீர் முத்துக்களை அரும்பச் செய்தது. சரிகமபதநி என்று சுரங்களைத் தாளத்துடன் கோர்த்து, சாதகம் செய்ய ஆரம்பித்தாள். இசைக்கு இருக்கும் பெரிய மகத்துவமே மனதை அப்படியே அதில் ஆழ்த்தி மற்ற கவலைகளை மனதை விட்டு நீங்கச் செய்வதுதான்...!

இம்மையும், மறுமையும் இணைந்து இனிதாய் வந்து என்னுள் கலந்திட்ட இதய ஓசையோ என்று, இசையைப் பற்றி நினைக்கத் தோன்றியது. இசையின் சந்தங்களில் மெய் மறந்திருந்த சகானாவை, அஜயின் நினைவு இவ்வுலகுக்கு இழுத்து வந்தது.

கீழே சென்ற போது அஜய் அங்கு ஆதித்யாவுடனும், சாவித்திரியுடனும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். தரையில் பாய் விரித்து அமர்ந்து பொம்மைகளுடன் அவர்கள் மூன்று பேரும் விளையாடுவதை ரசித்து விட்டு, அஜயின் கவனத்தைக் கவராமல் மெல்ல வெளியே சென்றாள் அவள்.

பவுர்ணமி வெளிச்சத்தில், தோட்டமே உருக்கி வார்த்த பொன் போல் இருந்தது. வானம், நட்சத்திர மின்மினிகளை பூமிக்கு அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. தனக்குள் மூழ்கி இயற்கையை ரசித்துக் கொண்டிருந்த போது, யாரோ வரும் சப்தம் அவள் மவுன தவத்தைக் கலைத்தது.

காற்றடித்தாலே, கலைந்து போகின்ற மெல்லிய மேகம் போல் நினைவுகள் கலைந்து திரும்பிப் பார்த்தால், ஆதித்யா கண்களில் அர்த்தம் புரியாத ஒரு பார்வையுடன் நின்றிருந்தான். அவன் விழிகள் அவளுள் புகுந்து ஊடுருவுவதைப் போல் இருந்தது. அதை சந்திக்க முடியாமல், திரும்பி உள்ளே செல்ல அடியெடுத்தாள் சகானா.

அவளுடைய கையைப் பிடித்துத் தடுத்த அவன் கரம் இரும்பாக இருந்தது. அவளை நோக்கிக் குனிந்து "அம்மா சொன்னாங்க! நீ பாட்டுச் சொல்லித் தரதுக்கு சரின்னு சொல்லிட்டேன்னு... எனக்குப் பிடிக்கலை. ஆனா உன் இஷ்டம்!" என்று கூறி விட்டு, விருட்டென்று திரும்பிச் செல்லும் ஆதியைப் பார்த்த போது ஏனோ மனதை அடைத்தது சகானாவுக்கு.

ஒரு சின்ன விருப்பத்தைக் கூட, தன்னால் இங்கு நிறை வேற்றிக் கொள்ள முடியாதா என்ற தவிப்பு, மனமெங்கும் பரவியது. கோபத்துடன் போகும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

மறுநாள் காலையில் ஆறரைக்கெல்லாம் திலீப் வந்து விட்டான். அஜய்க்கு தேவையானவற்றை எடுத்துக் கொண்ட சகானா, சாவித்திரியிடம் போய் சொல்லிக் கொண்டு கிளம்பினாள்.

தோப்பின் முடிவில் வரிசையாக ஒரே மாதிரிக் கட்டிடங்கள் அமைந்திருந்தன. அங்கு இருந்த தன் வீட்டுக்கு அவர்களை திலீப் அழைத்துச் சென்றான். அவளை உட்கார வைத்து விட்டு உள்ளே சென்று அவனுடைய அம்மா ஜானகியை அழைத்து வந்தான். அவரைப் பார்த்ததுமே சகானாவின் மனதில் மரியாதை வந்தது.

எளிமையாக நெற்றியில் விபூதியுடன் அமைதியாகக் காட்சியளித்தார் அவர். சாவித்திரி அம்மாவிடம் இயல்பாகப் பழக மறுத்த மனம், இவருடன் இலகுவாக ஒட்டிக் கொண்டது. சிறிது நேரம் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போது, அவரைப் பற்றித் தான் கணித்தது சரி என்றும் தோன்றியது.

சகானாவிடம், காபியைக் கொடுத்த ஜானகி, ''பக்கத்து வீடு காலியாத்தாம்மா இருக்கு. அதை சுத்தம் பண்ணி வச்சிடறேன். நாளைக்கு காலையில இருந்து நீ பாட்டு சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பிக்கலாம். நாளும் நல்லா இருக்கு. நான் எல்லாம் பாத்துக்கறேன்'' என்றார் கனிவுடன்.

''ரொம்ப நன்றிம்மா. நானும், பொழுது போகாம சும்மா இருக்கணுமேன்னு நினைச்சிட்டு இருந்தேன். நாளைக்குக் காலையில வரேன். நான் கிளம்பறேன் திலீப் சார்'' என்று கை குவித்தாள்.

திலீப் உடனே, ''ஒரு சின்ன திருத்தம்! திலீப்புன்னே நீங்க என்னைக் கூப்பிடலாம். நாம எல்லாரும் ஒரே இனம்... மத்தியதர வர்க்கம்! சார்னு சொல்லி அந்நியப்படுத்த வேண்டாமே!'' என்றான் புன்னகையுடன்.

சரி என்று தலையசைத்து விட்டு சகானா கிளம்பியதும், திலீப்பும் துணையாக அவளுடன் நடந்து வந்தான். தோப்பிற்குள் பாதி தூரம் செல்லும் போதே, எதிரே ஆதித்யா வருவது தெரிந்தது. அருகில் வந்தவன் திலீப்பிடம் திரும்பி, ''நான் அழைச்சிட்டுப் போய்க்கறேன். நீங்க போங்க. உங்களுக்கு இன்னிக்கு ஸ்கூல் உண்டுதானே?'' என்றான்.

''ஆமாம் சார்... நான் போய்க் கிளம்பணும்'' என்றான் திலீப் பணிவுடன்.

தலையாட்டி விட்டு அவளிடமிருந்த அஜயை வாங்கிக் கொண்ட ஆதித்யா சகியிடம் திரும்பி, ''உனக்கு வண்டி ஓட்டத் தெரியுமா?'' என்றான் யோசனையுடன்.

'மாட்டு வண்டி எல்லாம் எனக்கு ஓட்டத் தெரியாது' என்று குறும்புடன் கூறினால், இவன் என்ன சொல்வான் என்ற

நினைவில் உள்ளூரப் புன்னகைத்து விட்டு ''கைனடிக் ஹோண்டா ஓட்டுவேன்'' என்றாள் இயல்பாக.

ரகசியச் சிரிப்பால் மலர்ந்த அவள் விழிகளையும் முகத்தையும் ஒரு சில விநாடிகள் கூர்ந்தவன், சரி என்பது போல் தலையசைத்து விட்டு வேகமாக முன்னே நடந்தான். அதன்பிறகு அவளிடம் எதுவும் பேசாமல் தன் அறைக்குள் சென்று விட்டான்.

ஆனால் அன்று மாலையே வாசலில் புதிதாக கைனடிக் ஹோண்டா ஒன்று நின்றிருந்தது. அதை ஆச்சரியமாகப் பார்த்த சகானாவிடம் ''நீ பாட்டுக் கிளாசுக்குப் போய் வருவதற்கு'' என்று மட்டும் கூறிவிட்டுச் செல்லும் ஆதியைப் பார்த்தபோது இது திலீப் தன்னுடன் வருவதைத் தடுக்கும் நடவடிக்கையோ என்ற எண்ணம் எட்டிப் பார்த்தது.

அன்றிரவு, நல்ல மழை பெய்து கொண்டு இருந்தது. இரவின் தனிமையில் அமர்ந்து சகானா யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது, தான் பாட்டு சொல்லிக் கொடுக்க ஒத்துக் கொண்டதே அவனுக்கு பிடிக்கவில்லையோ என்று எண்ணினாள்.

அவன் கோபப்பார்வை தன்னைத் தீண்டியவுடன் தன் மூச்சு அனலாய் மாறியதை மழைச்சாரல் வந்து மனதோரம் கூறியது. உள்ளூர ஒரு குளிர் பிறந்து, தேகத்தை சிலிர்க்கச் செய்தது. ஜனன மரணப் பதிப்பு போல் வாழ்க்கையில் காதலும் ஒருமுறை மட்டுமே வருமென்று தோன்றியது.

அதிகாலையில் எழுந்த போது, நேற்றிரவு ரகசியமாய் தன் கனவில் வந்து சென்ற ஆதியின் நினைவு, மலை அருவியின் சலசலப்பாக இருந்தது. மலையில் அருவியின் ஓட்டம்

நின்றாலும் தன் தடத்தை அது விடாது பதித்திருப்பது போல் அவனும் தன் மனதில் நீங்காத இடத்தைப் பிடித்திருப்பது புரிந்தது.

மறுநாள் காலையில் புது வண்டி பூஜை போடப்பட்டுத் தயாராக இருந்தது. அஜயையும், சித்ராவையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு தோப்பைச் சுற்றிச் சென்ற பாதை வழியே சகானா சென்ற போது வாசலுக்கு வந்து பார்த்த சாவித்திரியம்மாவின் பார்வையில் நிச்சயமாக சந்தோஷம் தெரியவில்லை.

திலீப்பின் வீட்டிற்குச் சென்ற போது அங்கு மாணவிகள் நிறையப் பேர் காத்திருந்தனர். சிறு வயதிலிருந்து பெரிய பெண்கள் வரை இருந்தார்கள். ஜானகி புன்னகையுடன் வாசலுக்கே வந்து வரவேற்றார். அவளை உட்கார வைத்து விட்டு அந்தப் பெண்களை அறிமுகப்படுத்தினார்.

அஜயை அவரும் சித்ராவும் கவனித்துக் கொண்டனர்.

''எவ்வளவு பணம் கொடுக்கணும்னு, அவங்க எல்லாரும் என்கிட்ட கேட்டாங்கம்மா. உன்னைக் கேட்டுட்டு சொல்றதா சொன்னேன். ஒரு மாசத்துக்குன்னு கேக்கலாமா? இல்லை இத்தனை வகுப்புக்குன்னு கேக்கலாமா?'' என்றார் ஜானகி.

''அவங்க என்ன கொடுக்கறாங்களோ வாங்கிக்கறேன்மா. இது என் ஆத்மதிருப்திக்காக, நான் செய்யறது! அதனால அதை வியாபாரமாக்க நான் விரும்பலை. நீங்களே அவங்ககிட்டே சொல்லிடுங்க'' என்றாள் சகானா முறுவலித்தபடி.

முதல் நாள் விநாயகர் துதி செய்து ஆரம்பித்தபோது, அவள் குரல் இனிமையாய் இழைந்தது. ராகங்கள் உதய

நிலவாய், உயிரோசையாய், ஊழிக்காற்றாய் மிதந்து வந்தது. இசையெனும் ஆழ்கடலில் இனிதாக மூழ்கி கரங்களை முத்தாகக் கோர்த்தாள். அன்று வகுப்பு முடிந்த மாணவிகள், மகிழ்ச்சியுடன் சென்றனர்.

ஒரு மணி நேரம் போனதே தெரியவில்லை. மனம் லேசாகி இருந்தது சகானாவுக்கு! நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் நிம்மதியை மனம் தத்தெடுத்துக் கொண்டது.

அஜயை அணைத்து ஆசையுடன் முத்தமிட்டவள் தன்னால் பிறரை மகிழ்விக்க முடியும் என்றால், அது தனக்குள் வரமாக வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

6

வீட்டிற்கு வந்து இறங்கியதுமே எதிர்ப்பட்ட சாவித்திரி அம்மா, அஜயை வாங்கிக் கொண்டு வேகமாக உள்ளே சென்றார். அஜய்க்கு டிபன் எடுத்துக் கொண்டு அவனைத் தேடிய போது, ஆதித்யாவுடன் வந்து கொண்டிருந்தான் அஜய்.

வேகமாக முன் வந்து, ''ரொம்ப நன்றி'' என்றாள் சகானா.

இரு புருவங்களும், கேள்வியுடன் உயர, ''எதற்கு?'' என்றான் ஆதி.

''டுவீலர் ஏற்பாடு செஞ்சு தந்ததுக்கும், என்னை பாட்டு கிளாஸுக்கு அனுப்பினதுக்கும்!'' என்றாள் சகி.

''முதல் விஷயம் வேணும்னா நான் விருப்பப்பட்டு செஞ்சது. ஆனா, ரெண்டாவது விஷயம் எனக்கு விருப்பமில்லாதது. அதுக்கும் எனக்கும் எந்த சம்மந்தமும் இல்லை!'' என்று பட்டென்று கூறிவிட்டு ஓட்டுக்குள் சுருங்கிச்

கொள்ளும் நத்தையாய் அவன் முகம் சுருக்கிச் சென்றது, அவள் மனதைத் தைத்தது.

அஜயுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது தான், சகிக்கு நினைவு வந்தது... இன்னும் ஒரு வாரத்தில், அஜயின் இரண்டாவது பிறந்தநாள் வருகிறதென்று! சாவித்திரியிடம் சென்று விவரம் கூறினாள்.

அஜயின் முதல் பிறந்தநாளை நண்பர்களுடன் போன வருடம் ஹோட்டலில் பெரிய அளவில் கொண்டாடியது, சகானாவுக்கு உடனே மோகனாவையும் சத்யாவையும் நினைவுபடுத்தியது.

இந்தப் பிறந்தநாளையும் நன்றாகக் கொண்டாட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவளுள் கிளர்ந்தது. அஜய் பாட்டியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததால், அவள் நேரே ஆதித்யா விடம் சென்றாள். அவனுடைய அலுவலக அறையில் எழுதிக் கொண்டிருந்தவன் அவளைக் கண்டதும், உயர்த்திய புருவங்களுடன் எழுந்து வந்தான்.

அவனிடம், ''சத்யா மாமாவுடைய திங்ஸ் எல்லாம், எங்க இருக்கு? அடுத்த வாரம் அஜயோட ரெண்டாவது பிறந்தநாள் வருது. அவனோட முதல் பிறந்தநாள் ஆல்பம், மாமாவோட பெட்டியில இருக்கு. அதை அம்மாவுக்குக் காட்டலாம்னுதான் கேட்கிறேன்'' என்ற போது, அவன் முகம் இயல்பான மகிழ்ச்சியில் விகசிப்பதைக் கண்டாள்.

உடனே, ''அஜய்க்கு என்றைக்குப் பிறந்த நாளுன்னு நீ சொன்னே? அதைப் பெரிய அளவுல நல்லா கொண்டாட ணும். அப்படியே அவனையும், இங்கே எல்லார்கிட்டயும் அறிமுகப்படுத்தின மாதிரியும் இருக்கும்'' என்றான் ஆதி மகிழ்ச்சியுடன்.

''அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை. போன வருஷம், நாங்க எல்லாரும் ரொம்ப சந்தோஷமா கொண்டாடினோம்'' என்று கூறிவிட்டு, அக்கா, மாமாவின் நினைவில் கண்கள் கலங்க தலைகுனிந்து கொண்டாள் சகி.

''என்னோட வா!'' என்று கூறிவிட்டு, பின்பக்கம் இருந்த அறைக்கு அவளை அழைத்துச் சென்றான் ஆதித்யா, அங்கே ஊரிலிருந்து எடுத்து வந்த பொருட்கள் எல்லாம் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அவள்தான் எல்லாவற்றையும் பேக் செய்து வைத்ததால், சத்யாவின் பெட்டியிலிருந்த புகைப்படங்களை எடுத்த போது, மேலே இருந்த அவர்களுடைய கல்யாண ஆல்பத்தையும் எடுத்துப் பார்த்தாள். சத்யாவையும் மோகனாவையும் புகைப்படத்தில் கண்டதும், அவள் கண்களில் நீர் கோர்த்து, பார்வையை மறைத்தது.

அம்மா இறந்த போது, அந்த சோக நிமிடங்களில் தலை கோதி விட்ட ஒரு தோழியாய்! கூந்தலில் நீர் சொட்ட சிலிர்த்து நிற்கும் போது, தலை துவட்டி விடும் ஒரு அன்னையாய்! தன்னைக் குழந்தை போல அரவணைத்த ஒரு சகோதரியை இழந்த துக்கம், அவளை வெகுவாய் பாதித்தது.

ஆதித்யா, பின்புறமிருந்து சகானாவையே கவனித்துக் கொண்டு இருந்தான். அவள் உடல் குலுங்க ஆல்பத்தில் முகம் புதைத்து அழுவதைக் கண்டதும், வேகமாக விரைந்து வந்து அவளை அப்படியே தன் மார்பில் சாய்த்துக் கொண்டான்.

சகானாவின் அழுகை அவன் மனதை இரண்டாகப் பிளந்தது. அவளின் சோகம் துடைக்க வேண்டும் என்ற அவசரம், அவன் செயலில் தெரிந்தது. சகி, தாங்காமல் அழுது கொண்டே இருந்தாள்.

அவனுடைய மார்பில் தான் முகம் புதைத்திருப்பதை, அவள் முதலில் உணரவே இல்லை. அவனுடைய கைகள், அவள் முதுகை ஆதரவாகத் தடவிக் கொடுக்கும் போதுதான், சுய நினைவுக்கு வந்து அவனிடமிருந்து அவசரமாகப் பதறி விலகினாள். அவன் தொடுகையால் தேகத் தங்கம் உருகியது.

அவனிடமிருந்து விலகி, ஆல்பத்துடன் தன் அறைக்கு ஓடிச்சென்று கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள் சகானா. அவள் பின்னோடு வந்த ஆதித்யா எவ்வளவு நேரம் கதவு தட்டியும் திறக்கவில்லை அவள்! யோசனையுடன், ஏதோ நினைவுகள் மனதில் பின்ன, கீழே சென்றவன் அஜயுடன் அமர்ந்து சிறிது நேரம் விளையாடினான்.

வெகுநேரம் கழித்து, மனம் தெளிந்து எழுந்த சகானா, முகம் கழுவிக் கொண்டு இசைப் புத்தகத்தை கையில் எடுத்து அதில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினாள். ஆனால் ஆதி தன்னை அணைத்து ஆறுதல் படுத்தியதை எண்ணி, மனம் படபடத்தது. இதுவரை ஒரு ஆணின் ஸ்பரிசம் பட்டிராததால், அவள் மனம் அந்த முதல் தொடுகையில், தன் நிலை இழந்தது. அது அவளுக்குள் உயிர்ப்பைத் தந்து, உயிர்ப்பூவை மலரச் செய்தது.

இமைக்கின்ற நொடிக்கும் குறைவான பொழுதினில், அவனைப் பற்றி ஆயிரம் எண்ணங்கள் மனதில் உதித்தது.

சில்லென்ற பனிநீரை, யாரோ முகத்தில் தெளித்தாற் போல், தன் நினைவுக்கு வந்தாள் சகானா. மனதில் விழுந்த அடிகளுக்குப் பின், வாழ்க்கைப் பாடம் கற்றுத் தரும் குருவாய், அனுபவமெனும் ஆசான் அவளைக் கடிவாளமிட்டு அடக்கியது.

அட்சரம் பிசகாமல், அன்று சாவித்திரி அம்மா பேசியது நினைவில் மோதி, கனவைக் கலைத்தது. தன்னுடைய முட்டாள்தனமான காதலை, தனக்குள் அடைத்துப் பூட்டி இறுகத் தாளிட்டாள் சகானா.

இனி, ஆதித்யா இருக்கும் திசைக்கே திரும்பக் கூடாது என்ற உறுதியோடு கீழே வந்தபோது, சாவித்திரியுடன் அஜய் மட்டும் இருந்தான். அவரிடம் சென்று ஆல்பத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, நேரே சமையலறைக்குச் சென்றாள்.

காலையில் சாப்பிடாமல் சென்றது அப்போது தான் அவளுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. பசியே இல்லை என்றாலும், இரண்டு இடியாப்பம் வைத்து சாப்பிட்டாள்.

நீலாம்மா, அவளுடைய சிவந்த முகத்தையும், சற்றே வீங்கிய இமைகளையும் கண்டு பரிதாபப்பட்டவர் அன்புடன் சகியைப் பார்த்து, "அக்காவை நினைச்சி அழுதியாம்மா? கஷ்டமாதான் இருக்கும். என்ன செய்யறது? இறந்தவங்க பரவாயில்லை, நிம்மதியாகப் போயிடறாங்க. ஆனா, உயிரோட இருக்கிறவங்களோட நிம்மதியையும் சேர்த்து எடுத்துக்கிட்டுல்ல போய்டுறாங்க! நீ தைரியமா வாழ்க்கையை வாழப் பழகிக்கணும்மா!" என்று கூறிய போது, படிக்காத இவருக்குள் இப்படி ஒரு பக்குவமா என்ற வியப்புதான் சகானாவுக்கு வந்தது.

ஆதித்யா கிளம்பிச் செல்லும் ஓசை, கார் செல்வதன் மூலம் கேட்டது. அஜயை அழைத்து வரச் சென்றபோது, சத்யாவின் புகைப்படத்தை பார்த்து, சாவித்திரி கண்கலங்கிக் கொண்டிருந் ததைக் கண்டாள் சகானா. இவரும் பாசம் மிகுந்தவர்தான் என்ற எண்ணம், அவள் மனதில் நிலைபெற்றது.

அஜய், கஞ்சி சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்கியதும் பாட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அமர்ந்தாள்.

நாளைக்கு எடுக்க வேண்டிய பாடங்களில் மனதைச் செலுத்தினாள். போன் வந்திருப்பதாக பணிப்பெண் வந்து சொன்னபோது, யாராக இருக்கும்? ஒருவேளை திலீப்போ என்று எண்ணியபடி எடுத்தாள் சகானா.

அவள் ''ஹலோ'' என்றபோது, எதிர்ப்பக்கம் இருந்து ஒரு சப்தமும் இல்லை. திரும்பவும் ''ஹலோ'' என்றதும், ஆதித்யாவின் ஆழ்ந்த குரல் "நான் ஆதி பேசறேன்" என்று கேட்டது. உடனே மனம் விதிர்த்து போனது அவளுக்கு.

அவன் உடனே, ''என்ன? குரல் ஒரு மாதிரியா இருக்கு? இன்னும் சமாதானமாகலையா!'' என்றான், குரலில் ஒருவித மென்மையுடன்.

அலைபாய்ந்த மனதை அடக்கி, ''ம்ஹூம்... அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லையே... அம்மாவோட பேசணுமா?'' என்றாள் இயல்பாக.

''ஏன்? உன்கிட்டே பேசக்கூடாதா? எனக்கு இன்னிக்கு ஆபீசுக்கு வரவே பிடிக்கலை. இங்கே வந்தும், ஏதேதோ ஞாபகம்! வேலையே ஓடலை. பேசாம வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்திடலாமான்னு இருக்கேன்'' என்றான், குரலில் ஒருபுதுத் தொனியுடன்.

இதயம் நழுவி, வேறு இடம் பெயர்ந்த மாதிரி இருந்தது அவளுக்கு. பேசாமல் போனை வைத்து விட்டாள்.

தன் அறைக்குள் சென்று கதவை இறுகத் தாழிட்டுக் கொண்டாள். வெளியிட முடியாத தன் மன உணர்வுகளுக்கும் சேர்த்து! அன்று மதியம் சாப்பிடவே முடியவில்லை.

மாலையானதும், அஜயுடன் கடற்கரைக்குச் சென்று, அவனை விளையாட விட்டு விட்டு மணலில் அமர்ந்திருந்தாள். உள்ளத்திற்குள் எண்ணங்கள் கடல் அலையை விட வேகமாய்ப் பொங்கியது.

'கடவுளே! இங்கெனக்குள் அவன் நினைப்பை, ஏன் விதைக்கின்றாய்... பிறகு ஏன் வதைக்கின்றாய்' என்ற எண்ணம் வந்தது.

மணலின் மீது காலடிச் சுவடுகளைக் கண்ட போது... கடல் மணலில் ஏற்பட்ட காயங்கள் காலடித் தடங்களாகவும், தன் மனதில் ஏற்பட்ட ஊமைக் காயங்கள் சொல்லடித் தடங்களாகவும் தோன்றியது. உடனே சாவித்திரி அம்மாவின் நினைவு வந்தது.

திடீரென்று, அஜயின் ஆரவாரமான கூச்சல் கேட்டு கண்விழித்தபோது ஆதித்யா வந்து கொண்டு இருந்தான். அவசரமாக எழுந்து எதிர்ப்புறம் நடக்கத் தொடங்கினாள் சகானா. அவளை விசித்திரமாக நோக்கிவிட்டு, அஜயைத் தூக்கிக் கொண்டு விரைவாகச் சென்று சகியின் கையைப் பற்றினான் ஆதித்யா.

எவ்வளவோ முயன்றும், அவளால் அவனுடைய உடும்புப் பிடியிலிருந்து, தன் கையை விடுவித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஏறிட்டு அவனை நோக்கியவள், அவன் பார்வையிலிருந்த கோபத்தைக் காணவும், விழிகளை மணலில் பதித்தாள். அவன் பார்வை கோபமெனும் ஆயுதமேந்தி வருவதாகப்பட்டது.

''ஏன்? என்னைப் பார்க்கப் பிடிக்கலையா... என்னைத் தவிர்க்கற மாதிரித் திரும்பிப் போறே? எனக்குள்ளே ஆயிரம்

ஆசைகள், கற்பனைகள் நிறைய உன்னால ஏற்பட்டுடுச்சு... எல்லாத்தையும் உன்கிட்டே சொல்லலாம்னு ஓடிவந்தா ஏன் இப்படி விலகி போறே'' என்றான் பிடித்திருந்த கையை விடாமல்.

சகானா தலை குனிந்தபடி, ''என் மனசுல எந்தக் கற்பனையும் இல்லை. ப்ளீஸ்! என்னை விட்டுடுங்க. உங்க வீட்டில் பெரிய மனசு பண்ணி எனக்கு இடம் கொடுத் திருக்கீங்க. அதுக்காக, என் மனசுல எல்லாம் உங்களுக்கு இடம் தர முடியாது... சாரி!'' என்று கூறி விட்டு, மூச்சிரைக்க வேகமாக ஓடி வீட்டிற்குள் சென்று விட்டாள்.

சகானாவின் பதில், அவனுக்கு வாழ்விலேயே முதல் தோல்வியை அறிமுகப்படுத்துவதாக இருந்தது. கண்கள் இரண்டும் ரத்தமெனச் சிவந்து, முகம் பாறையென இறுகி உறைந்தது. ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சியின் மோதலில் இதயமே சுக்கு நூறாகியது.

அஜய்க்கு ஏதோ புரிந்து அழ ஆரம்பித்தான். அவனுடன் வீட்டுக்கு வந்த ஆதி, அம்மாவிடம் அவனைக் கொடுத்து விட்டு தன் அறைக்குள் சென்று தாளிட்டுக் கொண்டான். அவன் மனம், உடைந்து சிதறி இருந்தது.

சகானாவின் நிலையோ சொல்ல முடியாத வேதனைகளைச் சுமந்தபடி இருந்தது. காதல் கொண்ட தன் மனதை மறைத்து, ஆதித்யாவின் உள்ளத்தையும் உடைத்தது. அவளை உயிரிழந்த பறவை போல் ஆக்கியது. தன் மேலேயே தாங்க முடியாத வெறுப்பு வந்தது, சகானாவுக்கு.

ஆதித்யாவின் முகம் நினைவில் வந்து, மனதை அலைக்கழித்தது. அஜயை சித்ராவிடம் விட்டு விட்டு

தலையணையில் முகம் புதைத்து, தன் மனக்குமுறலைக் கண்ணீர் வழியே வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நெஞ்சம் கனத்துப் போயிருந்தது. அவளின் அழுகை, அன்று முழுவதும் தொடர்ந்தது.

மறுநாள் விடியல் அவளுடைய கடமையை நினைவு படுத்தியது. அழுது வீங்கிய முகத்தை, எத்தனை முறை கழுவினாலும் பயன் இல்லை. கண்கள் சோர்ந்து, இமைகள் வீங்கி, முகம் சிவந்து காணப்பட்டாள்.

பாட்டு வகுப்புக்குச் சென்ற போது அவளைக் கண்ட ஜானகியின் மனம் துணுக்குற்றது. எப்போதுமே பளிச்சென்ற சிரிப்புடன் இருக்கும் பெண், இன்று ஏன் இப்படி இருக்கிறாள் என்று யோசித்தாலும், அவளிடம் ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

வகுப்பு முடிந்தவுடன் அவளை அழைத்துச் சென்று காபி போட்டுக் கொடுத்த பிறகே அனுப்பி வைத்தாள்.

வீட்டிற்கு வந்த போது, ஹாலில் அப்போதுதான் எழுந்து வந்து கலைந்த தலையுடன் தினசரிப் பத்திரிகையைப் படித்து கொண்டிருந்தான் ஆதித்யா.

அதிகாலையிலேயே எழுந்து ஜாகிங் செல்பவன், இன்று ஏன் இப்படி அமர்ந்திருக்கிறான் என்ற எண்ணம் மனதில் ஓடியது. அவன் கண்கள் சிவந்து, முகம் உணர்ச்சியின்றி இருந்தது. அவன் தன்னிடம் ஏதும் பேசும் முன், விலகி மாடிக்கு அவசரமாகச் சென்றாள் சகி. அன்றிலிருந்து ஆதித்யா அவள் இருக்கும் பக்கமே திரும்பவில்லை.

மணலைக் குடையும் மண்புழுவாய், அவள் மனதை ஆதியின் நினைவு குடைந்தது. அவனுடைய கம்பீரம் மட்டும் மனதில் நீங்காமல் நிலைபெற்றது.

கிளிகள் கூட, சில சமயங்களில் மனித மொழியில் பேசுகின்றன. ஆனால் அவன் விழிகள் பேசும் மொழி மட்டும் பல சமயங்களில் புரியாத புதிராய் இருந்தது. புரிந்த போதோ, அதைத் தான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத சோகமான நிர்ப்பந்தம் அவளுடைய விழியோரங்களில் இரு சோக அரும்புகளை அறிமுகப்படுத்தியது.

கோயம்புத்தூரில் இருந்தவரை, தான் சுதந்திரப் பறவையாய் சிறகடித்ததும், இன்று அவனுடைய நேசச் சிறையில் அகப்பட்டுத் தவிப்பதும் புரிந்து மனம் ரணமானது. தன் உணர்வுகளை கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள, தான் இன்னும் பக்குவப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் சகானாவுக்குள் ஆழமாய் வேரூன்றியது.

7

அஜயின் பிறந்தநாள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. எனவே திலீப்புடன் கடைக்குச் சென்று ஒரு பிரேஸ்லெட்டும், அழகிய ஷெர்வானி உடை ஒன்றையும் வாங்கினாள் சகானா.

பிறந்தநாளுக்கென நண்பர்களையும், அலுவலகத்தில் வேலை செய்பவர்களையும் சாவித்திரி அம்மா அழைக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

முதல் நாளே, வீடு முழுவதும் வண்ணக் காகிதங்களால் அலங்கரித்தனர். வீட்டின் வரவேற்பறையில் கேக் வெட்டி கொண்டாடிவிட்டு, விருந்து கொடுப்பதாக ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். எல்லாவற்றையும் சாவித்திரி அம்மாவே முன் நின்று கவனித்துக் கொண்டார்.

வீட்டின் பின்புறம் பெரிய புல்வெளி இருந்தது. தாங்களாகவே எடுத்து சாப்பிடும் பஃபே முறையில் அங்கு விருந்தை வைத்திருந்தனர்.

பிறந்தநாள் அன்று காலையில், அஜய்க்கு வாழ்த்து சொல்லி முத்தமிட்டாள் சகானா. அவனைக் குளிக்க வைத்துத் தயார் செய்து, தான் வாங்கி வந்திருந்த உடையையும், நகையையும் அணிய வைத்து, கீழே அழைத்துச் சென்றாள்.

எதிரே, ஆதித்யா மாடிப்படியேறி வந்து கொண்டிருந்தான். ஒரு வாரமாக மாடிப் பக்கமே வராதவன், அஜய்க்கு வாழ்த்துச் சொல்லத்தான் வருகிறான் என்று புரிந்து, அஜயை அவனிடம் அனுப்பி விட்டு, கீழே இறங்கிச் சென்றாள் சகானா.

சமையலறையில், காலை உணவு தடபுடலாகத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. அதன் நறுமணம் வீடு முழுவதும் கமழ்ந்தது. பலூனை ஊதிக்கட்டிக் கொண்டிருந்தனர். வேலையாட்கள். வரவேற்பறையை மலர்களாலும் பலூன்களாலும் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அங்கு மேற்பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்த சாவித்திரி அம்மா முதன்முறையாக அவளைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தார். பதிலுக்குப் புன்னகைத்து விட்டு, அஜயைத் தேடினாள் சகி. ஆதித்யாவே அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தான்.

அஜயை ஆவலுடன் தூக்கி முத்தமிட்ட சாவித்திரி அம்மா, ''இந்த டிரெஸ் அஜய்க்கு ரொம்ப அழகா இருக்கே? எங்கே வாங்கியது?'' என்றார் அவளைப் பார்த்து.

சகானா முறுவலித்தபடி, ''நேத்துதான்மா கடைக்குப் போய் வாங்கிட்டு வந்தேன். இந்த பிரேஸ்லெட் கூட அங்கதான் வாங்கினேன்'' என்றாள்.

முதன்முதலாக அக்கறையுடன், ''தனியாகவா போனே?'' என்று கேட்ட அவரிடம், ''இல்லம்மா! திலீப்போட போனேன்'' என்றாள் சகி.

ஒரு வேகமான மூச்சுடன் திரும்பிய ஆதித்யா, ஒரு நொடி அவளைப் பார்வையாலேயே எரித்துவிட்டு பிறகு திரும்பிக் கொண்டான்.

சாவித்திரி அஜய்க்கு வைர டாலர் பதித்த சங்கிலியை அணிவித்து விட்டார்.

அவனுக்காக, சிறிய அளவில் கோட் சூட்டிற்கு அளவு கொடுத்திருந்தது நேற்றே தைத்து வந்திருந்தது. எல்லாவற்றையும் எடுத்து வைத்து விட்டு, அஜயைக் கீழேயே விளையாடச் சொல்லி விட்டு மாடிக்கு சென்றவள் தலை குளித்துக் கிளம்பி இறங்கி வந்தாள். அஜய்க்கு காலை டிபனை, அவனுடைய பாட்டியே கொடுத்து விடுவதாகக் கூறி இருந்தார்.

சகானா அன்று பாட்டு வகுப்புக்கு விடுமுறை விட்டிருந்தாள். அஜயுடன் வந்த ஆதித்யா, அவளைத் திரும்பியும் பாராமல் அஜயைத் தந்து விட்டு வேகமாகச் சென்று விட்டான்.

அஜய்க்கு, மதியம் சாப்பாடு கொடுத்துத் தூங்க வைத்துவிட்டு தானும் சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்தாள் சகானா. நான்கு மணிக்கு அஜயை எழுப்பி அவனைத் தயார் செய்து சாவித்திரி அம்மாவிடம் விட்டு விட்டு வந்தவள், தானும் தயாராக ஆரம்பித்தாள்.

தனக்குப் பிடித்த வெள்ளை நிற ஆர்கன்சாவில், இளஞ்சிவப்பு நிற வெல்வெட்டில் ரோஜாக்களை வைத்துத் தைக்கப்பட்ட புடவையை அணிந்தவள், பொருத்தமாக முத்துக்கள் பதித்த நகைகளையும் அணிந்து கொண்டாள்.

சகானா தயாராகி கீழே வரவேற்பறைக்கு வந்தபோது, அங்கு யாருமே இல்லை. அந்தப் பெரிய அறையின் நடுவே பெரிய மேஜையின் மேல் கேக் ஒன்று வைக்கப்பட்டிருந்தது. இரு மெழுகுவர்த்திகள், சாக்லேட் டப்பாக்கள் எல்லாம் தயாராக இருந்தது.

ஏழு மணிக்கு கேக் வெட்டுவதாக ஏற்பாடு. இப்போது மணி ஐந்தே முக்கால் என்றது. அங்கிருந்த கடிகாரம். தன் அறையில் இருந்து வெளியே வந்த ஆதித்யா, சகானாவைக் கண்டதும், ஒரு கணம் இமைக்க மறந்து சிலையானான்.

சபாரி சூட்டில் அவன் நின்ற கம்பீரம் கண்டு சகானாவும் பார்வையை விலக்க முடியாமல் தவித்தாள். இருவருக் கிடையேயும் ஒருவித அழுத்தமான மவுனம் ஆட்சி செய்தது. முத்துச் சிப்பிக்குள் மழைத்துளியைப் போல், அவனுடைய நினைவுகளைச் சுமந்தபடியே அவள் மனம் மவுனப்புரட்சி செய்தது.

தன்னை அறியாமல், அவனிடம் மனதை திறந்து பேசி விடுவோமோ என்ற பயத்தில் சகானாவுக்கு மூச்சடைத்தது. வேகமாக சாவித்திரி அம்மாவிடம் சென்றவளை, அவர் பார்வை பிரமிப்புடன் சிறிது நேரம் அளவிட்டது.

அஜய், கோட் சூட்டில் அழகாக இருந்தான். ஆதித்யாவின் கையைப் பிடித்து நடந்து கொண்டு உற்சாகத்துடன் அவனுடைய பாட்டியை, ''பாட்டிம்மா'' என்று கூப்பிடப் பழகி இருந்தான். விருந்தினர் ஒவ்வொருவராக வரத் தொடங்கி னார்கள்.

அனைவரும் வந்ததும், கேக் வெட்டினார்கள். பாட்டி பின்புறம் நின்று பிடித்துக் கொள்ள, ஆதித்யா ஒரு பக்கமும், சகானா மறுபக்கமும் நின்றிருந்தார்கள். கேக் வெட்டியவுடன், அஜய் கையில் கேக்குடன் சகியிடம் திரும்பினான்.

சகானா, அவனுடைய நீட்டிய கையைப் பிடித்து அப்படியே திருப்பி சாவித்திரி அம்மாவின் வாயில் கேக்கை ஊட்டினாள். அவர் முகம் உடனே மலர்ந்தது.

பிறகு அஜயிடம் குனிந்து, ''அஜ்ஜூம்மா! சித்தப்பாவுக்குக் கொடு'' என்றாள் மெதுவாக.

ஆதித்யாவின் வாயில் ஊட்டி விட்டு, பிறகு சகிக்கும் கொடுத்தான். அவளுக்குக் கண்கள் பனித்தது. இந்த அன்பு ஒன்றே தன் வாழ்நாள் முழுவதும் போதும் என்று சகானாவுக்கு தோன்றியது.

எல்லோரும் கேக் சாப்பிட்டபிறகு, பின்புறமிருந்த புல்வெளியில் சென்று சிறு குழந்தைகளுக்குப் பல போட்டிகளை நடத்தினார்கள். ஒரே ஆட்டமும் பாட்டுமாக இருந்தது. எல்லாம் முடிந்தவுடன், யாராவது பாட வேண்டும் என்று வந்திருந்தவர்கள் அனைவருமே ஒரே முகமாகக் கூறினர்.

சாவித்திரி அம்மா சகானாவிடம் திரும்பி, ''உனக்குத் தான் பாடத் தெரியுமே? நீ பாடேம்மா...'' என்றார்.

ஆச்சரியத்தில் அவளுக்குப் பேச்சே வரவில்லை. சிறு முறுவலுடன் மறுத்த சகானாவின் அருகில் வந்த ஆதித்யா, தன் ஒரு வாரத்தின் மவுனம் கலைத்து, ''ப்ளீஸ் பாடு சகி'' என்றான் உணர்ச்சிகள் நிறைந்த குரலில்.

அவனுடைய பேச்சின் தீவிரத்தில் சிலிர்த்தவள் என்ன பாடுவதென்று யோசித்தாள். ஏன் இந்தப் பாடலைத் தேர்வு செய்தோம் என்று புரியாமலேயே பாடத் தொடங்கினாள். ***''அலைபாயுதே கண்ணா... என் மனம் அலைபாயுதே...''*** என்று பாடியபோது, குரல் குழைந்து, இழைந்து தேனாய் அனைவரின் மனதிலும் நுழைந்தது.

ஆனால், ஆதித்யாவுக்கு மட்டுமே அவளுடைய அலைபாயும் மனது புரிந்தது. வார்த்தைகளால் கூற முடியாத ஆயிரம் செய்திகளை, ஒரு பாடல் அவனுக்கு உணர்த்துவதாய் தோன்றியது.

பாடலின் இடையே, ***'ஒரு தனித்த வனத்தில், அணைத்து எனக்கு, உணர்ச்சி கொடுத்து முகிழ்த்தவா!'*** என்ற வரிகள் வந்தபோது தன்னை அறியாமல் உயர்ந்த அவளுடைய விழிகள், அவனிடம் சரணடைந்தன.

அந்த வரிகளில் ஒன்றி ஒரு மவுன லயத்தில் திளைத்திருந்தான் ஆதித்யா. அந்த வரிகள் அவனுக்கு அன்றொரு நாள், தன் கையில் வீணை போல் இனிதாய் அடங்கி இருந்த அவளின் உருவம், மனதில் நினைவுகளை மீட்டுவதாய் இருந்தது.

கண்மூடி மெய்யுருக அவள் பாடி முடித்ததும், அனைவரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர். ஒரு விதமான மோன நிலையில் திளைத்திருந்த ஆதித்யாவும் சுய நினைவுக்கு வந்து, அவளைக் கண்களாலேயே பாராட்டினான்.

எல்லோரும் சாப்பிடச் சென்ற போது அஜய்க்கு சாப்பிடக் கொடுப்பதற்காக சகானா நீலாம்மாவிடம் சென்றாள்.

அவனுடைய தேவைகளை கவனித்து முடித்து விட்டு வரும்போது, திலீப் அவளுக்காகக் காத்திருந்தான்.

அவள் தட்டுடன் வந்து அமர்ந்தபோது அருகில் வந்து அமர்ந்தவன், ''ரொம்ப அருமையா இருந்தது சகானா உங்க பாட்டு! மனசு உருகிப் பாடின மாதிரி இருந்தது. ஆனா எந்தக் கண்ணனை நினைச்சின்னு தான் தெரியலை'' என்றான் ஆர்வத்துடன்.

அவள் கண்கள் மட்டும் ஆதியையே தேடியது. அவனைக் கண்டதும் உள்ளம் பரவசமானது. அப்போது, அவனும் அவளையேதான் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் பார்வை சீற்றத்துடன் ஊடுருவி, முகம் எந்த உணர்வும் இன்றி துடைத்து விட்டாற் போலிருந்தது.

சிறிது நேரத்திற்கு முன், குறும்புடன் மாயம் செய்த அந்த விழிகள், இப்போது அவளைக் கோபத்துடன் துளைப்பதாய் பட்டது. அவனுடைய கோபத்தின் காரணம் புரியாமல், மனதிற்குள் தொய்ந்து போனாள் சகி.

அதன் பின்பு விழா முடியும்வரை, ஆதித்யா அவளருகில் வரவே இல்லை. அஜய்க்கு தூக்கம் வருவது தெரிந்ததும், அவனை அழைத்துச் சென்று கதை சொல்லி, உறங்க வைத்து விட்டுப் படுத்தபோது, அறைக்கதவு தட்டப்பட்டது.

8

சகானாவிற்கு, இந்த நேரத்தில் தன்னை அழைப்பது யாராக இருக்கும் என்று தோன்றியது. எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்து பார்த்தால், ஆதித்யா நின்று கொண்டிருந்தான். அவளை ஏறிட்டும் பார்க்காமல், நேரே உள்ளே வந்து,

அஜயின் தலையை வருடி முத்தமிட்டு விட்டு வேகமாக வெளியே சென்றான்.

ஆதித்யாவின் புறக்கணிப்பை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. அவள் மனம் உலைக்களமாக மாறியது. நான் என்ன தவறு செய்தேன்? ஏன் என்னைத் தவிர்க்கிறான்? என்ற வினாக்கள் எழும்பின.

அன்று, நீண்ட நேரம் விழித்திருந்தாள் சகானா. இரவு அஜய் அனத்திக் கொண்டும், முனகிக் கொண்டும் இருந்தான். தொட்டுப் பார்த்தால் உடல் அனலாக கொதித்தது. என்ன செய்வதென்று புரியாமல் காய்ச்சலுக்கான மருந்தைக் கொடுத்துவிட்டுக் கீழே இறங்கி வந்தாள்.

அந்த நேரத்திலும், ஆதித்யாவின் அறையில் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. கதவை மெலிதாகத் தட்டினாள். அவளைக் கண்டதும் கேள்விக்குறியோடு பார்த்தவனிடம், ''அஜய்க்கு உடம்பு ஒரே அனலாக் கொதிக்குது. மருந்து கொடுத்திருக்கேன்... இருந்தாலும் எனக்கு பயமா இருக்கு'' என்றாள் பதட்டத்துடன்.

வேகமாக அவளுடன் மாடிக்கு வந்த ஆதித்யா, அஜயைப் பார்த்து விட்டு உடனே டாக்டருக்கு போன் செய்தான். அவர் வரும்வரை, இருவரின் கவனமும் அஜயின் மீதே இருந்தது. டாக்டர் வந்து பார்த்து, ஒரு ஊசி போட்டு விட்டு பயப்பட ஒன்றுமில்லை என்று சென்றார்.

அன்று இரவு சகானா ஒரு நிமிடம் கூட உறங்கவில்லை. அஜயின் அருகிலே அமர்ந்து, நெற்றியில் துணியை நனைத்துப் பற்றுப் போட்டுக் கொண்டு இருந்தாள். ஆதித்யாவும் அடிக்கடி வந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அன்றைய பொழுது மெலிதான சோகத்துடன் விடிந்தது சகானாவுக்கு. விடிந்தவுடன், சாவித்திரி அம்மா பதட்டத்துடன் வந்து பேரனை அணைத்துக் கொண்டார். ஆதியும், அவருடன் வந்திருந்தான்.

அவளிடம் திரும்பிய சாவித்திரி அம்மா, "ராத்திரி முழுக் நீ தூங்கலையாமே? ஆதி சொன்னான். இனிமே நானும் சித்ராவும் பார்த்துக்கறோம். நீ போய் பக்கத்து அறையில் படுத்துக்க! விருந்தாளிங்க வந்தால் தங்கற அறைதான் அதுவும்!" என்றார்.

"இல்லம்மா! நான் அஜயோடவே இருக்கேன்" என்று சகி கூறியதும், "சொன்னாக் கேளு சகானா... போ... அப்புறம் உனக்கு ஏதாவது வந்தா யார் பாக்கறது?" என்று கூறி அவளை அனுப்பி வைத்தார்.

அவள் பின்னோடு, அடுத்த அறைக்கு வந்த ஆதித்யா கேலி கலந்த கோபத்துடன் "அம்மா பாவம் வெகுளி! உனக்கு ஏதாவதுன்னா, உன் காதலன் திலீப் வருவான்னு அவங் களுக்குத் தெரியாது. அவங்க நல்லவங்க... உன்னாட்டம் மோசக்காரி இல்லை!" என்று, கடித்த பற்களிடையே திராவகத்தை வீசிவிட்டுப் போனான்.

'நான் மோசக்காரியா?' என்று அவள் மனம் துடித்தது. 'என் சந்தோஷங்கள் மட்டுமே மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு... ஆனால் என் சோகங்கள் மனப்பெட்டகத்துள் பூட்டி வைப்பதற்கு என்பது எனக்கு மட்டும் தானே தெரியும்' என்ற எண்ணம் ஏனோ வந்தது அவளுக்கு!

கண்கள், கண்ணீரை உற்பத்தி செய்தது. மனிதனை பலவீனப்படுத்தும் பலமான ஆயுதம், அவளையும் பல

மிழக்கச் செய்தது. அழுது கொண்டே அப்படியே உறங்கிப் போனாள் சகானா.

இடையில் வந்து பார்த்துச் சென்ற சாவித்திரிக்கு, அழுது சிவந்திருந்த அவள் முகம், பாசத்தை உணர்த்தியது போலும். ஒரு கணம் அவளையே பரிவுடன் நோக்கி விட்டுச் சென்றார்.

அஜய்க்கு இப்போது பரவாயில்லை. தேறி எழுந்து, கஞ்சி சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்தான். சகியை, ரொம்பவும் தேடினான். சாவித்திரி அம்மாதான் அவனை சமாதானப் படுத்தி வைத்தார்.

சகானா கண் விழிக்கும் போது, பத்து மணிக்கு மேல் ஆகி இருந்தது. பதறி எழுந்தவள், தங்கள் அறைக்குச் சென்றாள். தலை கலைந்து, முகம் சிவந்து எந்த ஒப்பனையும் இல்லாமல் இருந்த போதும் அவள் தனி அழகோடு இருந்ததை, அந்த நேரத்திலும் சாவித்திரி அம்மா கவனிக்கத் தவறவில்லை.

அவர், "ஏன் சகானா... அதுக்குள்ளே எழுந்திரிச்சிட்டே? இன்னும் கொஞ்ச நேரம் ஓய்வாப் படுத்திருக்கலாமே? நேத்தும் நல்ல அலைச்சல் உனக்கு... நீ ரொம்பப் பாசமான பொண்ணுன்னு இப்பதான் நான் புரிஞ்சிக்கிட்டேன். எதையும் மனசில வச்சிக்காதம்மா" என்று கூறினார்.

அவர் அருகில் வந்து அமர்ந்த சகானா, "நான் ஒண்ணும் தப்பா நினைக்கலேம்மா. இன்னொருத்தரோட இடத்திலே நம்மை நாமே வச்சிப் பாத்தாதான், மத்தவங்களோட கஷ்டம் புரியும்னு எனக்கும் தெரியும்மா!" என்று கூறிவிட்டுத் தன்னிடம் தாவி வந்த அஜயைத் தூக்கி, தோளில் சாத்திக் கொண்டாள்.

சாவித்திரி மெதுவாக, ''இந்த சின்ன வயசுல உனக்குத்தான் எவ்வளவு பொறுமைம்மா. அவனைப் பெத்த தாய் மாதிரியே பாத்துக்கறே! நான் தான் உன்னைத் தப்பா நினைச்சிட்டேன்'' என்று கூறி அவளை தர்மசங்கடத்துடன் பார்த்தார்.

சகி அவரை நிமிர்ந்து பார்த்து முறுவலித்து, ''பெத்தாதான் அம்மான்னு இல்லைம்மா. எல்லாப் பெண்கள் கிட்டேயுமே தாய்மை நிறைஞ்சு இருக்கு. ஒரு சின்னப் பெண் குழந்தை கிட்டே, ஒரு பொம்மையைக் குடுங்க. உடனே அதை சாப்பிட வச்சு, குளிப்பாட்டி, அரவணைச்சுப் பாத்துக்கற அந்த அன்பு இருக்கே... அப்பவே, அவளுக்குள்ளே தாய்மை வந்துடுது. அன்பா இருக்கற எல்லாருமே என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் அம்மா தாம்மா'' என்றவள் அஜயை அணைத்துக் கொண்டாள்.

இந்தச் சின்னப் பெண்ணுக்குள் தான் எவ்வளவு பக்குவம் இருக்கிறது என்ற நினைவில், தன் செயல்களுக்கு தாமே வருத்தப்பட்டார் சாவித்திரி.

அஜயின் உடல்நிலை சரியாக ஒரு வாரம் பிடித்தது. சகானா அவனுடனேயே இருந்தாள். பாட்டு வகுப்புக்குக் கூட விடுமுறை விட்டு விட்டாள். அந்த ஒரு வாரத்தில், அஜயைப் பார்க்கவென்று திலீப் இரண்டு முறை வந்துவிட்டான்.

இரண்டாவது முறை அவன் வந்தபோது, அவனிடம் சாவித்திரி அம்மா, ''நாளையிலே இருந்து, சகானா பாட்டு சொல்லிக் கொடுக்க வருவா திலீப்... நான் அஜயைப் பாத்துக்கறேன். அதான் எனக்கு சித்ரா துணைக்கு இருக்காளே!'' என்று கூறினார்.

மறுநாள் காலையில், பாட்டு வகுப்பு முடிந்து கிளம்பும் போது, திலீப்பும் அவளுடன் வந்தான். ஏதோ சொல்ல வந்து தயங்கி நிறுத்தி, ''சகானா! உங்களை எனக்கும் அம்மாவுக்கும் ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. நீங்க சரின்னு சொன்னா... என்னை விருப்பப்பட்டா... அம்மா உங்களை தன்னோட மருமகளாக்கிக்க இஷ்டப்படறாங்க'' என்றான் தயக்கத்துடன்.

அவள் கையில் பிடித்திருந்த பை கையிலிருந்து நழுவியது. வருத்தத்துடன் ''சாரி திலீப்! அந்த மாதிரி எண்ணமெல்லாம் என் மனசுல இல்லை. உங்களை ஒரு நல்ல நண்பராகதான் என்னால நினைக்க முடியுது. தயவு செஞ்சு என்னைத் தப்பா நினைக்க வேண்டாம்னு அம்மாகிட்ட சொல்லிடுங்க'' என்று கூறி, வண்டியை எடுத்தாள் சகானா.

''ஒரு நிமிஷம்'' என்று அவளை நிறுத்திய திலீப், ''நீங்க வேற யாரையாவது விரும்பறீங்களா சகானா?'' என்று நேரிடையாகவே கேட்டான்.

ஒரு கணம் தயங்கிய சகி, பிறகு மெல்லிய குரலில் ''ஆமாம் திலீப்'' என்று கூறிவிட்டுத் திரும்ப, ''ஆதித்யா சார் தானே அது?'' என்ற அவன் குரல் காற்றில் கலந்து கீதமாய் அவள் காதுகளில் நுழைய, ''ம்...'' என்று புன்னகையுடன் தலையசைத்து விட்டுக் கிளம்பினாள்.

இன்னும் சிறிது நாட்களுக்கு அஜயை, கடற்கரைக்கு அழைத்துப் போக வேண்டாம் என்று சாவித்திரி அம்மா கூறி இருந்தார்.

இப்போது சாவித்திரியம்மாவுக்கும் அவளுக்குமிடையே மெலிதான நட்புணர்வு வந்திருந்தது.

அஜயுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது உள்ளே வந்த ஆதி, ''என்ன? ஒரு வாரப் பிரிவை கூட தாங்க முடியலையாக்கும் ரெண்டு பேருக்கும்! அவன் இங்கே ஓடி வர்றதும் நீ அங்கே போறதும்... சகிக்கலை! குழந்தை இருக்கான்... பாத்து நடந்துக்கங்க'' என்ற போது மனம் விதிர்த்துப் போனது.

உண்மை, உதட்டு நுனி வரை வந்து உறைந்தது. திலீப்பைத் தான் விரும்பவில்லை என்று சொல்ல ஒரு நிமிடமாகாது. ஒரு வார்த்தையில் அதைச் சொல்லி விடலாம். ஆனால் அதன் பின் விளைவுகளை யோசித்த போது, சாவித்திரியம்மாவின் தற்போதைய மாற்றமும் பேச்சும் நினைவுக்கு வந்து தடுத்தது.

இதையே ஒரு கவசமாக, ஆதியிடமிருந்து தன்னைப் பிரித்துக் காக்கும் வேலியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்றெண்ணி, சோகமாகப் புன்னகை செய்தாள் சகானா.

அவளுடைய புன்னகையைக் கண்டவன், அதில் மறைந்து இருந்த சோகத்தை அறியாமல், கோபத்துடன் விரைந்து வெளியே சென்றான். எத்தனை நாட்கள் இதுபோல் அவனிடம் கண்ணாமூச்சி விளையாட முடியும் என்ற எண்ணம் தோன்றியபோது, ஆயாசமாக இருந்தது. ஆதித்யாவுடைய குத்தல் பேச்சு அவள் உள்ளத்தைக் காயப்படுத்தியது.

'உன் வீட்டுத் தோட்டத்தில் இதழ் விரித்தன மலர்கள்... என் மனத் தோட்டத்தில் உன் சொல் பிரித்ததும் ரணங்கள்! ஏன், அக்னிப் பூக்களை மட்டுமே, என் சொந்தவனத்தில் பூக்கச் செய்கிறாய்?' என்ற கேள்வி மனதினுள் எழுந்து ரணப் படுத்தியது.

காலம், தன் போக்கில் கால்களில் சக்கரத்தைக் கட்டியபடி வேகமாகச் சென்றது. ஏனோ அன்றிலிருந்து ஆதியின் கண்கள் அவளைக் கண்டாலே வெறுப்பை உமிழ்ந்தன... கோபத்துடன் திரும்பிக் கொண்டன.

சாவித்திரியம்மா மட்டும், அஜய் காய்ச்சலில் படுத்து எழுந்ததிலிருந்தே அவளிடம் பரிவுடன் நடந்து கொண்டார்.

பாட்டு வகுப்பில், இன்னும் பத்து மாணவிகள் அதிகமாகச் சேர்ந்திருந்தனர். அஜயும், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மற்றவர்களிடம் பழக ஆரம்பித்தான். மாலையிலும், பாட்டு வகுப்புக்குச் சென்று சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தாள் சகானா.

இப்போதெல்லாம் அஜய் பாட்டியுடனே தன் பொழுதை அதிகமாகச் செலவிடத் தொடங்கி இருந்தான். அதுபோல் அன்று மாலை, அவன் சாவித்திரியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது கீழே வந்த சகானா, அவனுடைய கவனத்தைக் கலைக்காமல் வெளியே வந்தாள். ஏனோ, கடற்கரைக்குச் செல்ல வேண்டும் போல் தோன்றியது. பக்கவாட்டுப் படிகளில் இறங்கி, கடல் மணலில் கால் புதைய நடந்து சென்றாள்.

இயற்கையின் ரசவாதம் மனதை அமைதிப்படுத்த, இதழில் புன்னகையுடன் வீட்டிற்கு திரும்பிய சகானா, ஹால் சோபாவில் அமர்ந்திருந்த சாவித்திரி அம்மா நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு துடிப்பதைக் கண்டவுடன் பதறிப் போனாள்.

அருகில் ஓடிச்சென்று பார்த்தபோது, அவர் உடல் வியர்த்து சோர்ந்து போயிருந்தார். உடனே போனை எடுத்து சுழற்றி ஆதிக்கு, பதைப்புடன் விவரத்தைக் கூறினாள்.

அவன் குரலும் பதட்டமாக இருந்தது. ''நான் நேரா ஹாஸ்பிடலுக்கு வந்துடறேன். நீ, நம்ம கார்ல அம்மாவை அழைச்சிட்டு அங்கே வந்துடு. டிரைவருக்கு இடம் தெரியும். டைம் வேஸ்ட் பண்ணாம, உடனே கிளம்பிடுங்க'' என்றான்.

வேகமாகச் சென்று டிரைவரை அழைத்து விவரத்தை கூறி விட்டு, வேலையாட்களின் உதவியுடன் சாவித்திரி அம்மாவை காரில் ஏற்றிக் கொண்டு மருத்துவமனைக்கு விரைந்தாள் சகானா.

அஜய், நீலாம்மாவின் பொறுப்பில் இருந்தான். மருத்துவ மனைக்குச் சென்ற பிறகு, ஆதித்யாவும் டாக்டர்களும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டனர். டாக்டர்கள் வந்து சொல்லும் வரை, அவள் மனம் துடித்துக் கொண்டு இருந்தது.

சீஃப் டாக்டர் வெளியே வந்து, மைல்ட் ஹார்ட் அட்டாக் என்றும், நேரம் கடத்தாமல் உடனே அழைத்து வந்தது நல்லதாகப் போனதாகவும் கூறியபோது, மனதின் இறுக்கம் பெருமூச்சாய் விடைபெற்றுச் செல்ல, அப்படியே சுவரில் சாய்ந்து கண்மூடினாள் சகானா.

ஆதியும், தவிப்பின் உசசத்திலிருந்து இயல்பு நிலைக்கு வந்தான். சாவித்திரியுடன் உறவுப் பெண்ணொருத்தி மருத்துவமனையில் துணை இருக்க, வீட்டில் எல்லாப் பொறுப்புகளையும் சகானாவே கவனித்துக் கொண்டாள்.

கண் விழித்ததுமே, ஆதியைத் தேடி அலைந்த சாவித்திரி அம்மா விழிகளில் சகானா முதலில் தென்பட, நன்றியோடு அவளைப் பார்த்தார். அவர் உடல் நலம் சரியாகி, வீட்டுக்குத் திரும்பிவர ஒரு வாரம் பிடித்தது.

வீட்டுக்கு வந்தவுடன், அவரை கவனிக்கும் பொறுப்பை சகி ஏற்றுக் கொண்டாள்.

ஒருநாள், மெதுவாக அவளுடைய கைகளைப் பிடித்துக் கொண்ட சாவித்திரி அம்மா, ''உன்னைத் தப்பாப் புரிஞ்சிக் கிட்டேன் சகானா. என்னை மன்னிச்சிடும்மா! உயிருக்கு முன்னாடி, மத்த எல்லாமே சாதாரணம் தான்கிறதை நான் இப்ப தெரிஞ்சிக்கிட்டேன். என்ன பணம் இருந்து என்ன...? சரியான நேரத்துக்கு நீ என்னை ஹாஸ்பிடலுக்கு அழைச் சிட்டுப் போனதாலே தானே என்னைக் காப்பாத்த முடிஞ்சுது. இப்பவும் பாரு! நீ என் மேல எவ்வளவு அக்கறை எடுத்துக்கறே... ரொம்ப நன்றிம்மா!'' என்றார் உணர்ச்சிப் பெருக்குடன்.

அவருடைய கைகளைப் பிடித்து மெதுவாக அழுத்திய சகி, ''அம்மா! அன்பைக் கொடுத்தா, அன்புதான் பதிலாக் கிடைக்குங்கிறது எங்க அம்மா எங்களுக்கு சொல்லித் தந்தது. ஒரு கல்லை எடுத்து எறிஞ்சா, அந்த மரம் கூட ஒரு கனியைப் பரிசாக கொடுக்குது... நாம மனுஷங்க! நாம மத்தவங் களுக்குத் தடையில்லாமக் கொடுக்கிறது அன்பு மட்டும் தான்னு சொல்லுவாங்க. எனக்கு உங்களோட பீலிங்ஸ் புரியுதும்மா. எதையும் போட்டுக் குழப்பிக்காம ரெஸ்ட் எடுங்க'' என்று கூறிவிட்டு வெளியே வந்தவள் கடற்கரையை நோக்கிச் சென்றாள்.

9

மணலில் அமர்ந்த போது, மனதில் அலையெனப் பழைய நினைவுகள் கரை புரண்டது. ஆற்றின் புது வெள்ளப்பெருக்கு, பழைய நீர்த் தடத்திலேயே தாவி வருவது போல், பழைய நினைவுகள் வேகமாக மனதில் தடம் பதித்து வந்தது.

மிருதுவான இனிய மன உணர்வுகள், தாயின் நினைவை கண் முன் கொணர்ந்தது. ஓடி விளையாடிய பள்ளிப் பருவம் மனதில் நிழலாட, கல்லூரி நாட்களில் கவிதை எழுதியது கனவாய் விரிந்தது. மோகனாவின் நினைவுகள், ரசித்துக் கடந்த நினைவுகளை கண்ணெதிரில் மலரச் செய்தது.

அந்த எண்ண ஓட்டத்தால் இதழில் புன்னகையுடன் அமர்ந்திருந்தாள் சகானா. திடீரென அவளுடைய கை, யாராலோ வேகமாகச் சுண்டி இழுக்கப்பட்டது. அதிர்ந்து போய் நிமிர்ந்து பார்த்த போது எதிரே ஆதித்யாதான் கண்ணோரம் சீற்றத்துடன் அவளை எழுப்பி நிறுத்தியிருந்தான்.

அவள் ஒன்றும் புரியாமல் மருண்டு விழித்தாள்.

ஆதித்யா இதழோரம் கசிந்த கேலிப் புன்னகையுடன் "என்ன? பாட்டு டீச்சரம்மாவுக்கு இன்னும் அந்த திலீப்போட நினைப்பு போகலையா? ஒரே சிரிப்பா இருக்கு! அவன் மேல காட்டற அக்கறையை, கொஞ்சம் அஜய் மேலயும் காட்டினா நல்லா இருக்கும். இங்கே நீ எதுக்காக வந்திருக்கேங்கறதை மறந்துடாதே. அஜய் உன்னைக் காணாமல் அங்கே அழுது தேடிட்டு இருக்கான்." என்று உறுமிவிட்டு எதிர்ப்புறம் நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தான்.

அவனுடைய மனம் தீயாய் தகித்தது. அதைத் தூண்டி விட்ட திரியாய் சகானா இருந்தாள். தான் வந்ததைக் கூட அறியாமல், எங்கோ பார்த்து முறுவலித்தபடி அவள் யோசனையில் ஆழ்ந்து இருந்தது, அவன் மனதை எரிமலை ஆக்கியது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளும் சக்தியை இழந்திருந்தான் ஆதித்யா.

அவள் நினைவுகளின் ரிஷிமூலம் என்னவென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அதை அறியவும் முற்படவில்லை.

ஆதித்யா வெகு நேரம் மணலில் நடந்து விட்டு, வீட்டுக்குள் சென்றபோது, அஜய் சாவித்திரி அம்மாவுடன் ஹாலில் இருந்தான்.

தான் அஜயைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படிச் சொல்லி அனுப்பியும், சகானா அங்கில்லாதது கண்டு கடும் கோபத்துடன் மாடிக்குச் சென்ற ஆதி, அவளின் அறைக்கதவைத் தட்டாமலே தள்ளித் திறந்து உள்ளே வேகமாக வந்தான்.

அலமாரியில், அஜயின் துணிகளை அடுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்த சகி, சப்தம் கேட்டுத் திரும்பினாள். வேகமாக அவளருகே வந்த ஆதித்யா, அவளை வேகமாக இழுத்து அணைத்து, கோபத்துடன் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி, தன் உதடுகளின் முத்திரையை அவள் இதழ்களில் ஆழப் பதித்தான்.

அவனிடமிருந்து விலகப் போராடிய சகி, முடியாமல் சோர்ந்து போனாள். அதே வேகத்தில் அவளைத் திடீரென விடுவித்தவன், அவள் பிடிமானமின்றித் தடுமாறி மருண்டு

விழிப்பதைக் கண்டு, அவளைக் காயப்படுத்திவிட்ட திருப்தியுடன் புயலாய் வெளியே சென்றான்.

முதலில், சகானாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவனுடைய கோபமும் வேகமும், அவளைப் புயலில் சிக்கிய படகு போல் ஆக்கியது. மனம், முள்ளில் மாட்டிக் கொண்ட சேலையாய் கிழிந்து போயிருந்தது. அப்படியே சரிந்து அமர்ந்து, கால்களில் முகம் புதைத்து அழ ஆரம்பித்தாள்.

என் கண்ணன், துச்சாதனனாகவும் மாறிவிடுவானோ என்ற பயம் மனதிலிருந்த நம்பிக்கையை உடைத்து துவம்சம் செய்தது. அவன் ஏன் இப்படி மாறினான் என்ற தேடலில், அவள் உள்ளம் போராடியது. தொலைந்து போன காதலை எண்ணி மனம் சருகானது! யாரோ, தன் மெல்லிய மனதில் பாறாங்கல்லை வைத்து அழுத்தியது போல் இருந்தது.

அவளால், தன்னைத் தேற்றிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. வெகுநேரம் அழுதுவிட்டு, முகத்தில் தண்ணீர் விட்டு அடித்துக் குளித்து விட்டு கீழே வந்தபோது, அவள் முகம், சாவித்திரி அம்மாவின் மனதில் பல எண்ணங்களை விதைத்தது.

பிறகு வந்த நாட்கள், சகானாவுக்கு நீண்ட யுகங்களாக இருந்தன. அவள் மனம், பாலைவனமாய் அன்பின்றி வறண்டு கிடந்தது. பழைய குறும்பும் சிரிப்பும் கண்களிலிருந்து விடை பெற்றுச் சென்றிருந்தது.

அஜய், இப்போது அதிகமாக சகியைத் தேடுவதில்லை. பாட்டியிடமும், சித்ராவிடமும் நன்றாகப் பழகி விட்டான். சில சமயங்களில் சித்ராவே நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டாள். பாட்டியிடமும் சாப்பிடப் பழகி இருந்தான்.

இன்னும் சில மாதத்தில், எப்படி இருந்தாலும் சகானா அஜயைப் பிரிந்து சென்றாக வேண்டும். சாவித்திரி அம்மாவின் கட்டளையை மீறி, இங்கு இருக்க முடியாது என்பது நன்றாகவே புரிந்தது.

ஆனால், முன்பு அஜய் மட்டுமே இருந்த உள்ளத்தில் இப்போது ஆதியும் குடியிருந்தான். தன் இரு கண்களையும் இழந்துதான், சகி அந்த இடத்தை விட்டுச் செல்லப் போகிறாள். ஆனால், மனம் மட்டும் குருடாகப் போகிறது. அப்போது தனக்குத் துணையாகத்தான் ஒருவருமே இருக்கப் போவதில்லை என்ற உண்மை மனதை விதிர்க்கச் செய்தது.

அவளால் இப்போதெல்லாம் சரியாகவே சாப்பிட முடியாததால், உடல் மெலிந்தது. ஆதித்யாவின் புறக்கணிப்பைத் தாங்க முடியாமல் மனம் தவித்தது.

ஒரு முடிவுடன், ஒருநாள் திலீப்பிடம் பேசினாள் சகானா. அன்று, பாட்டு வகுப்புக்குச் சென்று திரும்பி வரும் போது அவனிடம், ''எனக்கு ஒரு வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா திலீப்?'' என்றாள்.

''ஏன் சகானா? இங்கதானே இருக்கப் போறீங்க! எதுக்கு வேலை எல்லாம்... சாவித்திரி அம்மா இதற்கு ஒத்துக் கொள்ள மாட்டாங்க. அதோட, ஆதித்யா சாருக்கும் இதெல்லாம் பிடிக்காது'' என்றான்.

''நான் இங்கிருந்து எப்படியும் இன்னும் சில மாசத்துல போய்தான் ஆகணும் திலீப்! சாவித்திரி அம்மா தான் அப்படிச் சொன்னதே! இப்ப அஜயும் எல்லார்கிட்டயும் நல்லாப் பழகிட்டான். அவனைப் பிரியறதுதான் எனக்கு ரொம்பக் கஷ்டமாக இருக்கு. ஆனால் என்னைக்கு இருந்தாலும்

பிரிஞ்சுதானே ஆகணும். அதனாலதான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன். உங்களாலே ஏற்பாடு செய்ய முடியலேன்னா, வேண்டாம்'' என்றாள் சகானா சோர்வுடன்.

அவள் முகத்தையே கவனித்தவன், ''ஆதித்யா சாரோட ஏதாவது பிரச்சினையா சகானா? நான் வேணும்னா பேசிப் பாக்கட்டுமா?'' என்றான் வெகுளியாக.

'பிரச்சினையின் மூலகாரணமே நீதான் திலீப்' என்றால் அவன் என்ன சொல்வான் என்று விரக்தியாய் தோன்றியது.

''அதெல்லாம் வேணாம்... ப்ளீஸ்! எனக்கு நீங்க உதவி செய்யணும்னு நினைச்சா, ஒரு வேலைக்கு மட்டும் ஏற்பாடு பண்ணுங்க. அது போதும். தயவு செய்து இதைப் பத்தி யார்கிட்டயுமே நீங்க பேச வேண்டாம்'' என்றாள் சகி மெதுவான குரலில்.

சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, ''என்னோட அக்காவின் கணவர், எர்ணாகுளத்துல இருக்கார். அவரோட மாமா அங்கே கம்ப்யூட்டர் சென்டர் நடத்திட்டு இருக்கார். அவர்கிட்டே வேலை ஏதாவது இருக்கான்னு வேணா, நான் விசாரிக்கச் சொல்றேன்'' என்றான் திலீப்.

அடுத்த முறை பாட்டு வகுப்புக்குச் செல்லும் போது, தன்னுடைய படிப்புச் சான்றிதழ்களை அவனிடம் கொடுத்தாள் சகானா.

அஜயிடம் இருந்து, தன்னை வெகுவாய்த் தனிமைப் படுத்திக் கொள்ளப் பழகிக் கொண்டாள். எந்த நிலையிலும், தான் ஆதித்யாவிடம் கையேந்தி நிற்கக் கூடாது என்ற உறுதி வந்தது அவளுக்குள்! வேலையாகாட்டும் காதலாகட்டும், அவனிடம் எதையுமே யாசகமாய்ப் பெற மனம் மறுத்தது.

ஒரு வாரம் கழித்து, நல்ல செய்தி ஒன்றைக் கூறினான் திலீப்.

அன்று, பாட்டு வகுப்புக்குச் சென்ற போது மகிழ்ச்சியுடன் அவளை எதிர்கொண்ட திலீப், ''உங்களுக்கு வேலை கிடைச்சாச்சு சகானா. கம்ப்யூட்டர் சென்டரிலேயே உங்களை வேலைக்கு சேத்துடலாமின்னு எங்க மாமா இன்னிக்குத் தான் போன் பண்ணிச் சொன்னார். உங்களோட திறமையைப் பாத்துட்டு, அப்புறம் வேலையை நிரந்தரமாக்கறதா அவரோட மாமா சொன்னாங்களாம். இன்னும் பத்து நாள் கழிச்சி வந்து வேலையிலே சேரச் சொன்னாங்க'' என்றான்.

அவன் குரலில் ஒருவித சோர்வுமிருந்தது. ஆனால் அவள் மனதில் நன்றியுணர்ச்சி ஊற்றாய்ப் பெருக்கெடுத்தது.

''ரொம்ப நன்றி திலீப். நான் இதை மறக்கவே மாட்டேன்'' என்றாள்.

திலீப் அவளிடம் ''நான் உங்களோட எர்ணாகுளத்துக்கு வர முடியாது சகானா. அப்புறம், இங்கே பிரச்சினை ஆயிடும். அதனால, என் அக்கா இந்த வாரக் கடைசியில வராங்க. அவங்களோட நீங்க திங்கள்கிழமை காலையிலே கிளம்பற மாதிரி தயாராயிடுங்க'' என்றான்.

சரியென்றவள் அவனிடமும், ஜானகியிடமும் நன்றி கூறி விட்டுக் கிளம்பினாள். அந்த வாரம் முழுவதும் அஜயுடன் வெகு நேரம் பொழுதைக் கழித்தாள். அவன் உறங்கும் போது கூட, அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சகானா.

ஆதியைப் பார்த்தே, வெகு நாட்களாகி இருந்தது. அவனை இப்போதெல்லாம் அவள் நிமிர்ந்து கூடப் பார்ப்பதில்லை. எப்போதாவது அவன் எதிர்ப்பட்டாலும், அவனுடைய

தோளுக்கு மேல் அவள் பார்வை உயராது. குனிந்து கொண்டு சென்று விடுவாள்.

மறுநாள் காலையில், அவள் எர்ணாகுளத்துக்கு கிளம்பிச் செல்ல வேண்டும். அன்று காலையில் சீக்கிரமே எழுந்தவள் மாடி ஜன்னலின் வழியே, கடலையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில், ஆதித்யா ஜாகிங் வந்து விடுவான். அவன் வருகைக்காகக் காத்திருந்தாள் சகானா.

ஆதித்யா, கடல் மணலில் நடந்து கொண்டிருந்தான். உடல், சற்று மெலிந்தாற் போல் இருந்தது. அவனையே உற்றுப் பார்த்து, கண்களில் அவன் உருவத்தைத் தேக்கி, இதயத்தில் பதித்துக் கொண்டவளை பிரிவு எனும் பெரும் துயர் பெரிதும் வருத்தியது.

அன்றிரவு தன்னுடைய பொருட்களை இரண்டு சூட்கேஸ் களில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டவள், பின்புறம் காத்திருந்த திலீப்பிடம் கொடுத்து அனுப்பினாள். அஜயை ஆசை தீர முத்தமிட்டாள். அவன் தூக்கக் கலக்கத்துடன் அவளைக் கட்டிக் கொண்டான்.

அவன் பிரிவு தன்னை எந்த அளவு பாதிக்குமோ என்ற யோசனையில் மூழ்கினாள் சகானா. ஆனால், ஆதியிடம் தன்னை இழந்து, சாவித்திரி அம்மாவிடம் அவமானப்பட்டு, வாழ்க்கையை இழந்து, பிறகு வெளியே செல்வதற்குப் பதிலாக, மரியாதையாக இப்போதே சென்று விடலாம் என்று தோன்றியது. பாட்டு வகுப்பில், பழைய மாணவிகளுக்கு முன்னமே சொல்லிவிட்டுத் தான் கிளம்புகிறாள்.

காலையில் எழுந்தவள், வழக்கம் போல் சாவித்திரி அம்மாவிடமும் நீலாம்மாவிடமும் சொல்லி விட்டு, சித்ராவை அஜயைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி கூறிவிட்டு, அஜயை அணைத்து முத்தமிட்ட பிறகு, பாட்டு வகுப்புக்குக் கிளம்பிச் செல்வது போல் கிளம்பினாள். ஆதியைக் காணாமல், அவள் மனம் ஏனோ சோர்ந்து போய் கசந்தது.

தோப்பின் வழியே நடந்தே சென்று, திலீப்பின் வீட்டை அடைந்தாள் சகானா. எப்போதும் தன்னுடன் எடுத்துச் செல்கின்ற கைப்பையில், பாட்டுப் புத்தகத்துடன் அவள் சேர்த்து வைத்திருந்த பணமும், வங்கியின் பாஸ் புத்தகமும் எடுத்து வைத்திருந்தாள். எப்போதும் போலவே அவள் கிளம்பிச் சென்றதால், யாருக்குமே சந்தேகம் எழவில்லை.

திலீப்பின் வீட்டிற்குச் சென்ற போது, அங்கு அவனுடைய அக்கா திலகா அவள் குழந்தை பூரணியுடன் வந்திருந்தாள். திலகாவும் அவளுடைய அம்மாவைப் போலவே அமைதியாகத் தெரிந்தாள்.

சகியைக் கண்டதும் ஆர்வத்துடன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டவள், ''நீங்க ரொம்ப அழகாயிருக்கீங்க சகானா! முதல்லேயே அம்மா சொல்லியிருந்தாங்க... ஆனா, நான் இவ்வளவு அழகா எதிர்பார்க்கலை'' என்றாள் வெகுளித் தனத்துடன்!

வெளிப்படையாகப் பேசும் அவளை சகானாவுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

அவள் திலகாவிடம், ''நீங்களும் அமைதியா, அழகா இருக்கீங்க அக்கா'' என்று கூறிவிட்டு, ஜானகியிடம் சொல்லிக்

கொண்டு, அவர் காலைத் தொட்டு ஆசீர்வாதம் வாங்கிக் கொண்டு கிளம்பினாள்.

ஜானகி கண்ணீர் மல்க, அவளுடைய தோளைப் பிடித்து அணைத்துக் கொண்டார். பிறகு அவளுக்கும் திலகாவுக்கும் புதுப்புடவைகள் வைத்துக் கொடுத்து வழி அனுப்பினார்.

பாட்டு வகுப்புக்கு வரும் பெண்களிடம் வேறு ஏற்பாடுகள் செய்து கொள்ளும்படியும், பாதியில் விட்டுச் செல்வதற்குத் தான் மிகவும் வருத்தப்பட்டதாகவும் சொல்லும்படி கூறி விட்டு, விடைபெற்று படகில் ஏறினாள் சகானா.

செல்லும் போது தூரத்தில் உயரமாக கம்பீரமாகத் தெரிந்தது ஆதியின் வீடு. அது புள்ளியாகிக் கண்களிலிருந்து மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள் அவள். தன் உயிரையே அங்கு விட்டு விட்டுப் பிரிந்து செல்வது போலிருந்தது அவளுக்கு! காதலின் அருமை பிரிவில் புரிந்து, உயிரில் பாதி தொலைந்தது.

அமைதி இன்றி அலைப்புறும் புறாவைப் போல் மனம் தத்தளித்துத் தவித்தது. காதல் சுகமானதென்று தெரிந்திருந் தாலும், பெரும் சுமையானது என்று, இன்று புரிந்தது. கண் குளக்கரையில் கரை புரண்டு வந்த நீர் முத்துச் சிதறலாய் வழிந்தது.

அவளுடைய நெஞ்சம் கனத்துப் போயிருந்தது. 'இறைவா என் மனதை ஒரு கணம் காதலால் மலர வைத்து பின் சருகாக்கி உதிர வைத்து விட்டாயே?' என்று இறைஞ்சியது.

தினமும் தவமிருந்து அவள் கேட்ட வரம் ஒன்று, கை நழுவிப் போனதை எண்ணி மனம் உடைந்தாள் சகானா.

10

கலங்கிய மனதுடன் எர்ணாகுளத்திற்குச் சென்றடைந்து, திலகாவின் வீட்டுக்குச் சென்றாள் சகானா. அவர்களுடைய வீட்டு மாடியில், ஒரு அறை காலியாக இருந்ததால், அவளை அங்கேயே தங்கிக் கொள்ளலாம் என்று கூறி இருந்தாள் திலகா.

ஜானகி அவளை அங்கேயே சாப்பிட்டுக் கொள்ளும்படிச் சொல்லி இருந்தார். அந்த வீட்டில் திலகா, அவள் கணவர் வேணு, குழந்தை பூரணி மட்டுமே இருந்தனர்.

சகானாவுக்குப் பூரணியை பார்க்கும்போது அஜயின் நினைவு வந்தது. இன்னும் மூன்று நாட்களில் வேலைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற நினைவும் வந்தது.

திலகாவின் வீட்டு மாடியறை எளிமையான அழகுடன் காணப்பட்டது. மாடியில் அந்த ஒரு அறை மட்டுமே, உள்ளேயே குளியலறை வசதியுடன் அமைந்திருந்தது. அங்கிருந்த இன்னொரு கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே அழைத்துச் சென்றாள் திலகா, வெளியே மொட்டை மாடியில பூந்தொட்டிகள் வைக்கப்பட்டு அந்த இடமே பசுமையாக இருந்தது.

அவள் கூடவே, திலகா வந்து எல்லாவற்றையும் காண்பித்து விட்டு, வெளிப்புறம் செல்லும் கதவை மட்டும் எப்போதுமே தாளிட்டு வைக்கச் சொன்னாள். வீட்டின் உள்புறமே மாடிப் படிகள் அமைந்திருந்ததால் பயமில்லை என்று தோன்றியது.

மதியம், கடையிலிருந்து வந்த வேணுவும் அவளை அன்புடன் வரவேற்றார்.

வேணு, கடைத் தெருவில் பெரிய மளிகைக் கடை வைத்து இருப்பதாகவும், மதியம் வந்து சாப்பிட்டு விட்டுச் சென்றால்,

இரவு தான் வருவார் என்றும் திலகா கூறினாள். அவர்களின் அன்பும், எளிமையும் மனதிற்கு இதமாக இருந்தது சகானாவுக்கு.

மாடி அறையில் பாயும், தலையணையும் இருந்தது. ஒரு மர அலமாரி இருந்ததால், தன் துணிகளை அதில் அடுக்கி விடலாம் என்று நினைத்தாள் சகி. அங்கு, அவளுக்காக ஒரு கயிற்றுக் கட்டிலும் போட்டிருந்தார்கள். அவள் நினைவில் ஒளிரும் நிழலாய், ஆதியின் முகத்தை மனம் பதித்துக் கொண்டது.

மதியம் சாப்பிட்டு ஓய்வெடுத்து விட்டு, மாலையானதும் கீழே இறங்கிச் சென்ற போது, திலகா காபி கலந்து இருவருக்கும் எடுத்து வந்து அவளிடம் ஒன்றைக் கொடுத்துவிட்டு, தானும் ஒன்றைப் பருகினாள். பூரணியும், சகியிடம் நன்றாகப் பழகி விட்டாள்.

இரவுக்கு என்ன டிபன் செய்யலாம் என்று யோசித்து விட்டு, இடியாப்பமும் பட்டாணி குருமாவும் என்று முடிவு செய்தார்கள். திலகா இடியாப்பம் செய்ய, குருமாவை சகானா செய்தாள். சமவயது உள்ளவர்களாக இருந்ததால், இருவரும் மனம்விட்டு பேசிக் கொண்டே பொழுது இனிமையாகச் சென்றது.

படுக்கப் போகும் போது திலகாவும் கூடவே வந்து, சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு கீழே சென்றாள்.

சகானாவின் மனம், தன்னை விட்டு விட்டு அஜய் தனியே எப்படி இருப்பானோ என்று மறுகியது. ஆதியைப் பற்றி நினைக்கும் போதோ, இதயம் உடைந்து விடும் போல் வலித்தது.

ஆனால் அங்கு ஆதித்யாவின் நிலையோ வேறு விதமாக இருந்தது. கூண்டில் அடைபட்டுக் கிடந்த புலியைப் போல் கோபத்துடன் உறுமிக் கொண்டிருந்தான், அவன்.

சாவித்திரி அம்மாவுக்கோ, முதலில் ஒன்றும் புரியவில்லை. சகானா வந்த புதிதில், அவளிடம் தான் பேசியதும், பிறகு சகானாவை புரிந்து கொண்டு அவளை இயல்பாகவே ஏற்றுக் கொண்டதும், ஏனோ நினைவு வந்தது.

ஏன் இந்தப் பெண் திடீரென்று இப்படிச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எங்கோ சென்று விட்டாள் என்று புரியாமல் திகைத்தார் அவர்.

சகானா கிளம்பிச் சென்ற அன்று காலையில் பத்துமணியாகியும் அவள் வராததால், அஜய் அவளைத் தேடி அழ ஆரம்பித்து விட்டான். சித்ராவை விட்டு, அவளுடைய அறையில் சென்று பார்க்கச் சொன்னார் சாவித்திரியம்மா. அங்கும் சகி இல்லாததால், டிரைவரை விட்டு திலீப்பின் வீட்டிற்குப் போய் விசாரித்து விட்டு வரும்படி கூறி அனுப்பினார்.

ஆதித்யா, அப்போதுதான் அலுவலகத்துக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தான். அவனிடம் கேட்டபோது அவனுக்கும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவன் சகியுடன் பேசியே பல நாட்களாகி விட்டது. அவள் எதிர்ப்படும்போது பார்ப்பதோடு சரி! இன்று அவளைக் காணவில்லை என்றதும், மனம் தன்னிலை இழந்து தவித்தது.

வேகமாக மாடிக்குச் சென்ற ஆதித்யா, அவளுடைய அறைக் கதவைத் திறந்ததுமே, ஒரு வேறுபாட்டை உணர்ந்தான். அறை காலியாக இருந்தது. அலமாரியைத்

திறந்து பார்த்தால், அதில் அவளுடைய பொருட்கள் எதுவுமே இல்லை. அவன் மனம் பதறியது... இரண்டாகப் பிளப்பது போல் வலித்தது.

அங்கிருந்த மேஜையின் மேல் ஒரு கடிதம் மடித்து வைக்கப்பட்டு, மேலே பூஜாடி ஒன்றும் வைக்கப்பட்டு இருந்தது. மழை நின்ற பிறகும் நடுங்கும் மலர்களைப் போல், முதன்முறையாக அவன் உடலில் ஒரு நடுக்கம் ஓடியது.

அந்தக் கடிதம், அவனுடைய ஆளுமைத் தனத்தையும், அவளின் மென்மையான மனதையும் தெளிவாய் பறைசாற்றுவதாக இருந்தது.

அக்கடிதத்தில், **'அம்மா! இந்த ஆறு மாதங்களும் என்னை அன்போடு பார்த்துக் கொண்டதற்கு, நான் உங்களுக்கெல்லாம் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நான் இங்கிருந்து தனியே செல்லவில்லை. உங்கள் அனைவரையும் என் மனதில் சுமந்துதான் செல்கிறேன். அஜய்யை, என்னைவிட நீங்கள் எல்லோரும் அருமையாகப் பார்த்துக் கொள்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில் செல்கிறேன். அஜயின் பிரிவுதான் என்னை மிகவும் வாட்டுகிறது. என் இதயம் இங்குதான் இருக்கும்... என்றும்! சகி'** என்று முடித்திருந்தாள் சகானா.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்தவுடன், ஆதித்யாவின் மனதில் பெரும் குமுறல் வந்தது. அங்கு, வாய் திறந்து கதறினால் தான் அழுகை என்பது கூட மெய்ப்படவில்லை. அவனுடைய மனக்குமுறலின் அளவு, கண்களில் மட்டுமே தெரிந்தது. உருகிய மனதில், உயிரின் ஓசை கேட்டது.

அப்போது உள்ளே நுழைந்த சாவித்திரி அம்மா, ஆதித்யாவின் முகத்தைப் பார்த்து பயந்து போனார். அவன் கண்களும் முகமும், அவருக்கு ஆயிரம் செய்திகளைக் கூறியது.

ஆதியின் கையிலிருந்த கடிதத்தை வாங்கிப் படித்தவர், அப்படியே சரிந்து கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டார்.

வேகமாக வெளியே செல்லும் ஆதியைப் பார்த்தபோது மனதில் கவலை எழுந்தது. கண்ணீர் மல்க, அஜயை ஆதரவாக அணைத்துக் கொண்டார் அவர். என்ன செய்வதென்றே அவருக்குத் தெரியவில்லை.

'இந்தப் பெண் எங்கு சென்றிருப்பாள்... நாம்தான் அதற்குக் காரணமோ...' என்று பலவிதமான எண்ணங்களில் மனம் குமைந்தார் அவர்.

தன் அறைக்கு வந்து கதவைத் தாளிட்ட ஆதி, கட்டிலில் அமர்ந்து, இரு கைகளாலும் தலையைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டான். முதன்முதலாகத் தான் செய்தது தவறோ என்ற எண்ணம் மனதினுள் வந்தது. தங்களையே நம்பி வந்த பெண்ணைக் காயப்படுத்தி அனுப்பி விட்டதில், தன் பங்குதான் பெரிதென்று அவன் மனம் இடித்து உரைத்தது.

என்ன செய்வது என்று புரியாமல், திலீப்பின் மீது கோபம் கோபமாய் வந்தது. சகியை நினைத்தாலோ, தன் மீதே ஆத்திரமாக வந்தது. திலீப்பின் மேல் ஏற்பட்ட கோபத்துடன், நேரே தங்கள் பள்ளிக்குச் சென்றான்.

உடனே திலீப்பை வரவழைத்தவன் அவனைக் கண்டதும் பாய்ந்து சென்று அவன் சட்டையைக் கொத்தாகப் பிடித்தான்.

அவனிடம் கோபமாக, ''ஏய்! என் சகி எங்கேடா?'' என்றான் ஒருமையில்.

ஆதித்யாவின் கோபத்தைப் புரிந்து கொண்ட திலீப், ''எனக்குத் தெரியாது சார். அவங்க உங்க வீட்டிலதானே இப்ப இருப்பாங்க. என்னைக் கேக்கறீங்க?'' என்றான்.

எப்படிக் கேட்டும், அவனிடமிருந்து பதிலை வாங்க முடியாமல் சோர்ந்து போன ஆதி, திரும்பி வேகமாக திலீப்பின் வீட்டுக்கு வந்தான். ஜானகியிடமும் சகானாவைப் பற்றி கேட்டான். அவரும், தனக்குத் தெரியாதென்று உறுதியாக மறுக்கவும், அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

இரண்டு மணி நேரத்தில், தன் வாழ்க்கையே இருண்டு விட்டது போலிருந்தது அவனுக்கு! அலுப்பும் கோபமும் வேதனையும் ஒன்று சேர, அவன் வீட்டுக்குள் நுழையவும், சாவித்திரி அம்மாள் முன் வந்து, ''ஏதாவது தகவல் கிடைச்சுதாப்பா?'' என்றார் ஆர்வமாய்.

மெதுவாக ''இல்லை'' என்று தலையசைத்து விட்டுத் தன் அறைக்குள் போய், கதவை இறுகத் தாளிட்டு கொண்டான் ஆதி.

அன்று காலையும், மதியமும் அவன் சாப்பிட வெளியே வரவேயில்லை. சாவித்திரி அம்மா எவ்வளவோ வற்புறுத்தி அழைத்தும் பயனில்லை. அவருக்கு ஏதோ புரிந்த மாதிரி இருந்தது. ஆனால் புரிந்த விஷயம்தான் மனதை மிகவும் வருத்தியது.

தன்னுடைய வறட்டு கவுரவத்தால், சத்யாவை இழந்தது போல், ஆதித்யாவையும் இழக்க மனம் வரவில்லை

அவருக்கு! 'அன்று சத்யாவையும் மோகனாவையும் வெறுத்து ஒதுக்கியதால் தானே இன்று அவர்களில்லாமல் நிற்கிறோம். சகானாதானே நான் உடல்நலமில்லாமல் இருந்த போது என்னையும் வீட்டையும் கவனித்துக் கொண்டாள். நல்ல குணமும் பாசமும் உள்ள இந்தப் பெண்ணை நாம் இழக்கக்கூடாது' என்று அன்று முழுவதும் ஆழ்ந்து யோசித்தார் சாவித்திரியம்மா.

இரவு, அவர் வற்புறுத்தியதால் அரைமனதுடன் சாப்பிட வந்த ஆதியின் கண்களில் ஜீவனே இல்லை. தன் மகனை, அந்த நிலையில் பார்த்த சாவித்திரி ஒரு தீர்மான முடிவுக்கு வந்தார். சத்யாவின் மறைவு, அவரை மிகவும் பண்படுத்தி இருந்தது.

அன்றிரவு அவருக்கும் வெகுநேரம் உறக்கம் வரவில்லை. அஜயுடனே படுத்துக் கொண்டவருக்கு சத்யாவின் இழப்பு அன்றுதான் பூதாகரமாகத் தெரிந்தது.

ஆதித்யாவோ, அன்று ஒரு நொடி கூட இமைகளை மூடவில்லை. 'நீ என்னிடமிருந்து விலகித் தொலைதூரம் சென்றிருந்தாலும், என் மனப்பார்வையில் என்றும் என்னுடன் நீ இருப்பாய்' என்ற எண்ணம் உயிரினுள் கலந்தது. 'என் உயிருக்கு உயிரானவளே? ஏன் தொலைந்து போனாய்?' என்ற கேள்வி, மனதைக் குடைந்தது.

ஆதிக்கு, சகானா இல்லாமல் தன்னால் இயங்க முடியும் என்றே தோன்றவில்லை. அவள் எங்கிருந்தாலும் கண்டுபிடித்து அழைத்து வந்து விட வேண்டும் என்ற வேகம் எழுந்தது. பிரிவு என்ற பெருஞ்சுமை வாழ்க்கைப் பாடத்தைச் சொல்லித் தந்தது அவனுக்கு!

அன்று, அவளைத், தான் ஏன் அந்தளவுக்குக் காயப்படுத்தி னோம் என்று, தன் மீதே கோபப்பட்டுக் கொண்டான். விடியும் பொழுதுதான், அவன் விழிகளை உறக்கம் தழுவியது. கனவிலும் நீங்காத சுவடைப் பதித்தாள் சகானா.

11

சகானாவும், கண்களில் சோக இழைகளைக் கோர்த்து, கண் இமைகளில் உறக்கத்தைத் தொலைத்தபடி, கண்ணீரில் கரைந்து கொண்டு இருந்தாள். அவளுடைய ஆதியைப் பிரிந்து வந்த சோகம், கண்ணீர் வேள்வியைப் பரிசளித்தது... மனதிலிருந்த காதல் காயத்துக்கு மருந்து கண்டுபிடிக்கப் படாமலே...!

மறுநாளைய விடியலும் அவளுக்குத் துன்பத்தையே கொடுத்தது. மீளாத்துயராய் அவனுடைய நினைவுகள் அவளை இம்சை செய்தது. கீழே இறங்கிச் சென்று திலகாவுக்கு சமையலில் உதவி செய்தாலும், மனம் எதிலுமே முழுமையாக ஈடுபட மறுத்தது.

அன்று பள்ளி விடுமுறையானதால் பூரணி வீட்டிலிருந் தாள். அவளுடன், தன் பொழுதைக் கழித்து விட்டு மாடிக்கு வந்த சகானா, மதியம் சிறிது நேரம் உறங்கினாள். எடுத்து வந்திருந்த துணிகளை எல்லாம் இன்னும் பிரித்து அடுக்க வில்லை. மனமும், உடலும் சோர்ந்திருந்ததால் படுத்து விட்டாள்.

மாலையில் பக்கத்திலிருந்த கோவிலுக்குச் செல்லலாம் என்று திலகா கூறி இருந்ததால், தன்னுடைய சரிகைக்

கரையிட்ட புடவை ஒன்றை அணிந்து கொண்டு கிளம்பினாள் சகி. அந்தப் புடவை, சோகத்திலும் அவள் அழகைப் பன்மடங்கு அதிகப்படுத்தியது. கோவிலுக்குச் சென்றாலாவது தனக்கு நிம்மதி கிடைக்குமா என்ற ஆவலில் திலகாவோடு கிளம்பிச் சென்றாள் அவள்.

ஆதித்யாவின் வீட்டில், சாவித்திரியம்மா காலையில் எழுந்ததுமே, முதல்வேலையாக அஜயுடன் திலீப்பின் வீட்டுக்குச் சென்றார். திலீப்பும் அவர் சென்ற போது வீட்டிலிருந்தான். அவரைக் கண்டதும் முகம் மலர வரவேற்று அமரச் செய்தவன், அம்மாவிடம் காபி கொண்டு வரச் சொன்னான்.

சாவித்திரி அவனைப் பார்த்து, ''ஏம்ப்பா! சகானா இருக்கற இடம் பத்தி உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா? உன்னை கேட்டுட்டுப் போகலாம்னு தான் வந்தேன்'' என்றார்.

''எனக்குத் தெரியாதும்மா'' என்றான் திலீப் அழுத்தமாக.

காபியுடன் வந்த ஜானகியிடம் ''நீங்களாவது சொல்லுங்க சகானா எங்கே இருக்கான்னு. ஒரு பையனை இழந்து நான் ரொம்ப துடிச்சிக்கிட்டிருக்கேன். இப்ப இன்னொரு பையனை யும் என்னால இழந்து தவிக்க முடியாது. ஆனா, நடக்கறதை யெல்லாம் பார்க்கும் போது இழந்துடுவேனோன்னு பயமா இருக்கும்மா'' என்றார் கண்கள் கலங்கியபடி.

அதற்கு மேலும் ஜானகியால் உண்மையை மறைக்க முடியவில்லை. ''எனக்குத் தெரிஞ்சதை சொல்றேம்மா. சகானா, இப்ப என் பொண்ணு திலகா வீட்டிலேதான் இருக்கா.

எர்ணாகுளத்திலே எங்க சொந்தக்காரர் ஒருத்தர் வேலை தர்றேன்னு சொன்னதாலே அங்க போயிருக்கா. ஆனா சகானா ரொம்ப கேட்டுக்கிட்டதால தான் நாங்க இந்த உதவியை அவளுக்குச் செய்தோம்'' என்றவர் திலீப்பிடம் திரும்பி, ''என்னால முடியலைடா! ஒரு அம்மாவா, இன்னொரு தாய் படற வேதனையைப் பாத்துகிட்டு சும்மா இருக்க முடியலை. அதான் சொல்லிட்டேன்'' என்றார் தாங்காமல்.

திலீப் சாவித்திரி அம்மாவிடம், ''ஆதித்யா சாருக்கு என்னம்மா பிரச்சினை?'' என்றான் கேள்வியாக.

''எனக்கு ஒண்ணு மட்டும் புரியுது திலீப். சகானா இல்லாமல் ஆதியால நிம்மதியா வாழ முடியாதுங்கறது மட்டும் நல்லா புரியுது. சகானா காணாமப் போனதிலேர்ந்து அவன் கண்ணில் ஜீவனே இல்லை. அவன் நிலைமையை எனக்கு விளக்கி சொல்ல முடியலைப்பா... அஜய் கூட, அவளைத் தேடிட்டு அப்புறம் சமாதானமாகிட்டான்'' என்று நிறுத்தினார்.

பிறகு பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந்து திலீப்பை நோக்கியவர், ''என்னுடைய வறட்டு கவுரவத்துக்காக என் மகன் ஆதியையும் நான் இழக்கத் தயாராக இல்லை. உன்னை கெஞ்சிக் கேக்கறேன்பா... அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் நடுவுலே என்ன பிரச்சினைன்னு உனக்காவது தெரியுமா?'' என்றார் தளர்ந்து போய்!

''எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாதும்மா. எனக்குத் தெரிஞ்ச உண்மையைச் சொல்றேன். சகானா, உங்க பையனை உயிருக்கு உயிரா விரும்பினாங்க! எனக்கு எப்படித் தெரியும்னு கேக்கறீங்களா? நானே, அவங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க விரும்பிக் கேட்டேன். என்னை ஒரு நல்ல நண்பனா நினைச்சித்தான் பழகினதா சொன்னாங்க. அவங்க வேற ஒருத்தரை விரும்பறதா சொன்னப்ப, ஆதித்யா சாரான்னு நானே யூகமாக கேட்டப்புறம் ஆமான்னாங்க. ஆனா, அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் நடுவுலே என்ன பிரச்சினைன்னு எனக்குத் தெரியாதும்மா'' என்றான் திலீப்.

உடனே எழுந்தவர், ''அது நமக்குத் தெரிய வேண்டாம்ப்பா. சகானா இருக்கற இடத்தைச் சொல்லுப்பா அது போதும்! உங்களைத் தவிர அவளுக்கு இங்கே யாரையும் தெரியாதுங்கறதாலேதான் உங்ககிட்ட ஓடி வந்தேன். உங்க உதவியில்லாம, அவ இங்கே இருந்து போயிருக்க முடியாதுன்னு தோணிச்சி, எனக்கு உங்க அக்காவோட முகவரி வேணும். இதை, உன் முதலாளியா நான் கேக்கலை. ஒரு தாயாகக் கேக்கறேன் திலீப்'' என்று முடித்தார்.

திலீப் புன்னகையுடன் தன் அக்காவின் முகவரியை எழுதிக் கொடுத்தான். அவர்களிருவருக்கும் நன்றி கூறிவிட்டு கிளம்பினார் சாவித்திரியம்மா.

வீட்டிற்கு செல்லும் வழியில் யோசித்தபோது, அவர் வினாவுக்கு விடை கிடைத்தது. சகானா வீட்டை விட்டு கிளம்பிச் சென்றதில் தன் பங்கு அதிகமிருப்பதை உணர்ந்தார் அவர்.

சகானா இங்கு வந்த புதிதில் தான் அவளை பற்றிப் புரிந்து கொள்ளாமல் பேசியதே இதற்குக் காரணம் என்று தெளிவாகப் புரிந்தது. அவர்கள் இருவருக்குமிடையே உள்ள பிரச் சினையை அவர்களே தீர்த்துக் கொள்ளட்டும். என்னால்

விளைந்த பிரிவை, நான்தான் சரி செய்ய வேண்டும் என்ற முடிவுடன் சென்று, ஆதியின் அறைக் கதவைத் தட்டினார்.

சிறிது நேரம் கழித்து கதவைத் திறந்த ஆதியின் கண்கள் சிவந்திருந்தன. முகம் வெகுவாகக் களைத்துப் போய் இருந்தது. கண்களுக்குக் கீழே கருவளையங்களுடன் சோர்ந்து தெரிந்தான் ஆதித்யா.

'கடவுளே!... என் மகனை இப்படி பார்க்கும்படி செய்து விட்டாயே' என்ற தவிப்போடும், இதைத் தான் மட்டுமே சீர் செய்ய முடியுமென்ற நம்பிக்கையோடும் அறைக்குள் சென்று அமர்ந்தார் அவர்.

ஆதியிடம் திரும்பியவர் ''சகானா இருக்கற இடம் தெரிஞ்சிடுச்சிப்பா!'' என்றவுடன் அவனுடைய கண்களிலும் முகத்திலும் அவ்வளவு நேரம் தொலைந்து போயிருந்த ஒளி, மீண்டும் வந்து குடியேறியது.

புன்னகையுடன் அவசரமாக அவரிடம் வந்தவன், ''அம்மா! அவ எங்கேம்மா?'' அதற்கு மேல் அவனால் பேச முடியவில்லை.

அவனை உட்காரச் சொன்னவர், தான் திலீப்பின் வீட்டுக்குச் சென்று வந்ததைக் கூறினார்.

திலீப்பை சகானா விரும்பவில்லை என்ற செய்தியை கேட்டதுமே ஆதியின் மனதினுள் அமிழ்ந்து கிடந்த சோகப் பந்து, வேகமாய் எம்பி வெளியே வந்து விடைபெற்றது. நெஞ்சினுள் சந்தோஷம் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடியது.

''இன்னொரு விஷயம் சொல்லணும் ஆதி. தப்பு என் பேரிலயும் இருக்கு'' என்று கூறிவிட்டு, அன்று தங்களுக்குள் நடந்த உணர்ச்சிபூர்வமான உரையாடலைப் பற்றி அவனிடம் மெதுவாக விவரித்தார் அவர் தயக்கத்துடன்!

அவர் சொல்லும்போதே, ஆதிக்குத் தன் கண்மணி தன்னை விட்டு ஏன் பிரிந்து சென்றாள் என்று மிகத் தெளிவாகப் புரிந்தது. உடனே அவளைப் பார்க்க வேண்டும்... எல்லாவற்றுக்கும் அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் என்று உள்ளம் விழைந்தது. கவிதைக்குப் பொருள் தேடிய மனதில், அவள் நேசம் வந்து சந்தமிட்டது.

ஆதித்யா சாவித்திரியையும் அஜயையும் அழைத்துக் கொண்டு காரில் கிளம்பினான். அவன் மனம் இறக்கை கட்டி சகானாவிடம் பறந்து செல்லத் துடித்தது.

கோவிலிலிருந்து வீட்டிற்கு பேசியபடி மெல்ல நடந்து சகானாவும், திலகாவும் வந்தனர். வாசலில் ஆதித்யாவின் கார் நின்றிருப்பது தெரிந்ததும், திடுக்கிட்டாள் சகானா. அவள் மனதில் மகிழ்ச்சியும் துக்கமும் ஒருங்கே இணைந்து வந்தது.

திலகா ஆச்சரியத்துடன் காரைப் பார்த்து விட்டு, ''யார் நம்ம வீட்டுக்குக் கார்லே வந்திருப்பாங்க?'' என்றாள்.

வீட்டினுள் நுழையும் போதே சகானாவின் இதயம் தாறுமாறாகத் துடிக்க ஆரம்பித்தது. சொல்லொணாத தவிப்பு உடலில் பரவியது. ஹாலில் அடியெடுத்து வைத்ததுமே, எதிரே அஜயை தூக்கிக் கொண்டு நின்ற ஆதியின் உருவம்தான்

முதலில் தெரிந்தது. வேறு யாருமே அவள் கண்களில் படவில்லை.

''சகிம்மா!'' என்று ஆவலுடன் அஜய் அவளிடம் தாவவும், ஓடிச் சென்று அவனை விம்மலுடன் அணைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

ஆதியின் விழிகள், அவளையே காதலுடன் நோக்கியது. வாய் வார்த்தைகளால் வெளியிட முடியாத மன உணர்வுகளை கண்களாலேயே அவளுக்கு அறிவித்தது. அளவிட முடியாத அன்பை முகம் வெளிப்படுத்த, 'என் மனதை செப்பனிட்டுத் தருவாயா?' என்ற அவனின் ஏக்கம் நிறைந்த பார்வை, அவளைத் தன்னிலை மறக்கச் செய்தது.

அவனிடமிருந்து அஜயை வாங்கிக் கொண்டு நிமிர்ந்த போதுதான் அங்கு சாவித்திரியம்மா வந்திருப்பதையே கவனித்தாள்.

''அம்மா!'' என்று தவிப்புடன் ஓடி வந்தவளை ஆறுதலாக அணைத்த சாவித்திரியம்மா ஆதியிடம் திரும்பினார்.

''சகானாவை எங்கேயாவது வெளியில அழைச்சிட்டுப் போப்பா ஆதி! இல்லைன்னா, மாடிக்கு கூட்டிட்டுப் போய்ப் பேசு!'' என்றவர், சகியின் தலையைப் பாசமாக வருடிவிட்டு அஜயைத் தூக்கிக் கொண்டவுடன் திலகாவும் அவள் கணவரும், சாவித்திரியம்மாவுடன் பேச ஆரம்பித்தனர்.

தன் கண் அசைவில் தன்னுடன் வரும்படி சகானாவை அழைத்துக் கொண்டு மாடிக்குச் சென்றான் ஆதித்யா.

மாடி அறைக்குள் சென்றவுடன் அறைக்கதவை மூடி விட்டுத் திரும்பி அவளையே ஒரு கணம் தாபத்துடனும் ஆர்வத்துடனும் பார்த்தான் ஆதி. அவன் பார்வை, உள்ளத்து உணர்வுகளை வெளிக்காட்டும் ஒரு அற்புதக் கண்ணாடியாய்த் தோன்றியது.

அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சகானாவின் மனம், கவலைக் குப்பைகளை களைந்து, நிர்மலமாய் மணம் வீசியது. கால்கள் ஏனோ வேர் பிடித்தாற் போல் நின்றது.

ஆதித்யா, அவளின் அருகே வர எத்தனித்தவன், தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு கதவின் மீது சாய்ந்து நின்று, ஒரு கணம் தன் கண்களையும் கைகளையும் இறுக்கமாக மூடித் திறந்தான். அவள் அருகில் வர, அவன் தனக்குள்ளேயே போராடுவது அவளுக்குப் புரிந்தது.

காற்று நாணலை வளைப்பது போல், காதல் மனிதனை வதைப்பதும் புரிந்தது. அவனுடைய மவுனம், அவளைப் பரிதவிக்கச் செய்வதாய் இருந்தது. மனதின் தவிப்பு குரலில் வர ''ஆதி!'' என்றாள் சகி கிசுகிசுப்பான தொனியில்!

முதன்முறை, தன் பெயரை உச்சரித்த அவளுடைய குரல், ஆதியின் காதுகளில் சாமரம் வீசிச் சென்றது.

ஒரு அலைப்புறுதலுடன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தவன், அன்றைய தன் செய்கைக்கு தானே வருத்தப்படுபவனாக நிமிர்ந்து, ''சகி... அன்னிக்கு நான் உன்கிட்ட நடந்துக்கிட்ட விதம் தப்புதான். ஆனா உன்னை யாராவது கொஞ்சநேரம் உற்றுப் பார்த்தாலோ அல்லது உன்கிட்ட சிரிச்சிப் பேசினாலோ,

எனக்குள்ளே ஒரு பொறாமை உணர்ச்சி வந்து உஷ்ணமா தகிக்குது. என்னாலே நினைவுகளாலே கூட உன்னை யாரோடவும் பங்கு போட்டுக்க முடியலை. அதோட விளைவு தான், அன்னிக்கு நான் உன் மனசைக் காயப்படுத்தினது!'' என்று கூறிவிட்டு ஒரு வேகமான பெருமூச்சுடன் நிறுத்தி னான்.

அதற்கு மேல் என்ன கூறுவது என்று புரியாமல் கண்களை ஒரு கணம் இறுக மூடித் திறந்தவன், விழிகளில் தவிப்புடன் ''என்னைப் புரிஞ்சிப்பே இல்லை... என் கூட கடைசி வரைக்கும் பிரியாம வருவியா சகி?'' என்று பரிதவிக்கவும், வேகமாக முன்னால் வந்த சகானா, அவனைக் காதலுடன் நிமிர்ந்து பார்த்து, அவன் விரல்களைப் பிடித்துத் தன் இதழ்களைப் பதித்தாள்.

உடனே அவன் முகம் கனிந்து மென்மையாகி, விழிகள் உணர்ச்சியுடன் பளபளத்தன. அவள் வெட்கத்துடன் நிமிர்ந்த போது, இதைவிடப் பெரிய சந்தோஷத்தை இதயம் இனி அடையப் போவதில்லை என்ற உணர்வு அவன் மனக்காட்டில் உரச, காதலெனும் தீப்பிழம்பு அவன் விழிகளில் நேசமுள்ள வான்சுடராய் காட்சி அளித்தது.

''சகி... நீ இன்னும் நான் எதிர்பாக்கற அந்த வார்த்தையைச் சொல்லவே இல்லை.'' கொஞ்சலாக வந்தது ஆதியின் குரல்.

சகானா குறும்பு கொப்பளிக்கும் விழிகளுடன் நிமிர்ந்து ''ம்... ம்... என்ன சொல்லணும்? எனக்குப் புரியலையே!'' என்றாள் சீண்டலுடன்.

''இப்ப நீ சொல்லலைன்னா அப்புறம் உனக்கு நிறைய பனிஷ்மெண்ட் காத்திட்டு இருக்கு'' அவன் குரல் மென்மை யாய் வருடி, அவள் உயிர் வரை சுவாசித்தது.

சீறலான ஒரு வேகமூச்சுடன் நிமிர்ந்தவள், ''என்ன பனிஷ்மெண்ட்டுன்னு சொல்லுங்க... அப்புறமா, நான் சொல்றேன்!'' என்றாள் சிணுங்கலான குரலில்.

''ஒரு மாசத்துக்குப் படகு வீடு ஒண்ணு புக் பண்ணப் போறேன்... நம்ம ஹனிமூனுக்கு! நீ என் கூடக் காதல் கைதியா அங்கே இருந்துதான் ஆகணும்!'' அவன் கண்கள் குறுகுறுத்தன.

''ஹனிமூனுக்குப் பொதுவா எல்லாரும் ஹில் ஸ்டேஷனுக்குத்தான் போவாங்க. நீங்க என்னடான்னா இப்படிச் சொல்றீங்க?'' சகி வேண்டுமென்றே குறும்புடன் கேட்டாள்.

''மலைக்குப் போனா, அப்புறம் வெளியே போய் சுத்திப் பாக்கணும்னு அடம் புடிப்பே... நானும் என்னோட பிரின்சஸோட மனசு நொந்து போயிடக் கூடாதேன்னு அதை செஞ்சாகணும். ஆனா, படகு வீட்டில அது முடியாதே! நீ என்னோடதானே, தனியா இருபத்து நாலு மணி நேரமும் இருந்தாகணும்'' கிசுகிசுப்பாய் ஒலித்த அவனுடைய குரலில் மலையளவு நேசம் தெரிந்தது.

உடனே ''நான் வரமாட்டேன்னு சொன்னா?'' என்றாள் சகானா வேண்டுமென்றே!

கண்கள் பளபளப்பாய் மின்ன, ஒரு புருவத்தை மட்டும் உயர்த்தியவன், ஒரு சுட்டு விரலைக் காட்டி எச்சரித்து ''ஏய்... வரலைன்னா, அப்படியே கையக் காலை கட்டித் தூக்கிட்டுப் போயிடுவேன்'' என்றான்.

அவனுடைய வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் சில்லென்ற தீப்பொறியாய் உள்ளுக்குள் இறங்கி உணர்வுகளை தகிக்கச் செய்தது. கன்னங்களில் வெட்கச் சிவப்புடன் நிமிர்ந்த சகி, ''ஐ லவ் யூ ஆதி!'' என்றாள் இமைச் சிறகுகளை இறுக மூடியபடி.

''சகி...'' அதற்குப் பிறகு ஆதித்யாவால் ஒரு கணம் கூடத் தன்னை கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

அவர்கள் வாழ்வில் ஆனந்தம் அம்சமாய் நுழைந்தது. சகானாவைத் தன் ப்ரிய சகியாய் இணைத்துக் கொண்ட ஆதித்யாவின் மனதில் கோடிப்பூக்கள் மலர்ந்து மணம் பரப்பியது. வெளியே வானம் பன்னீரைத் தூவ ஆரம்பித்தது.

★ ★ ★